

THE BENSON LIBRARY OF HYMNOLOGY

Endowed by the Reverend

LOUIS FITZGERALD BENSON, D.D.

SCC
5566

2

LIBRARY OF THE THEOLOGICAL SEMINARY

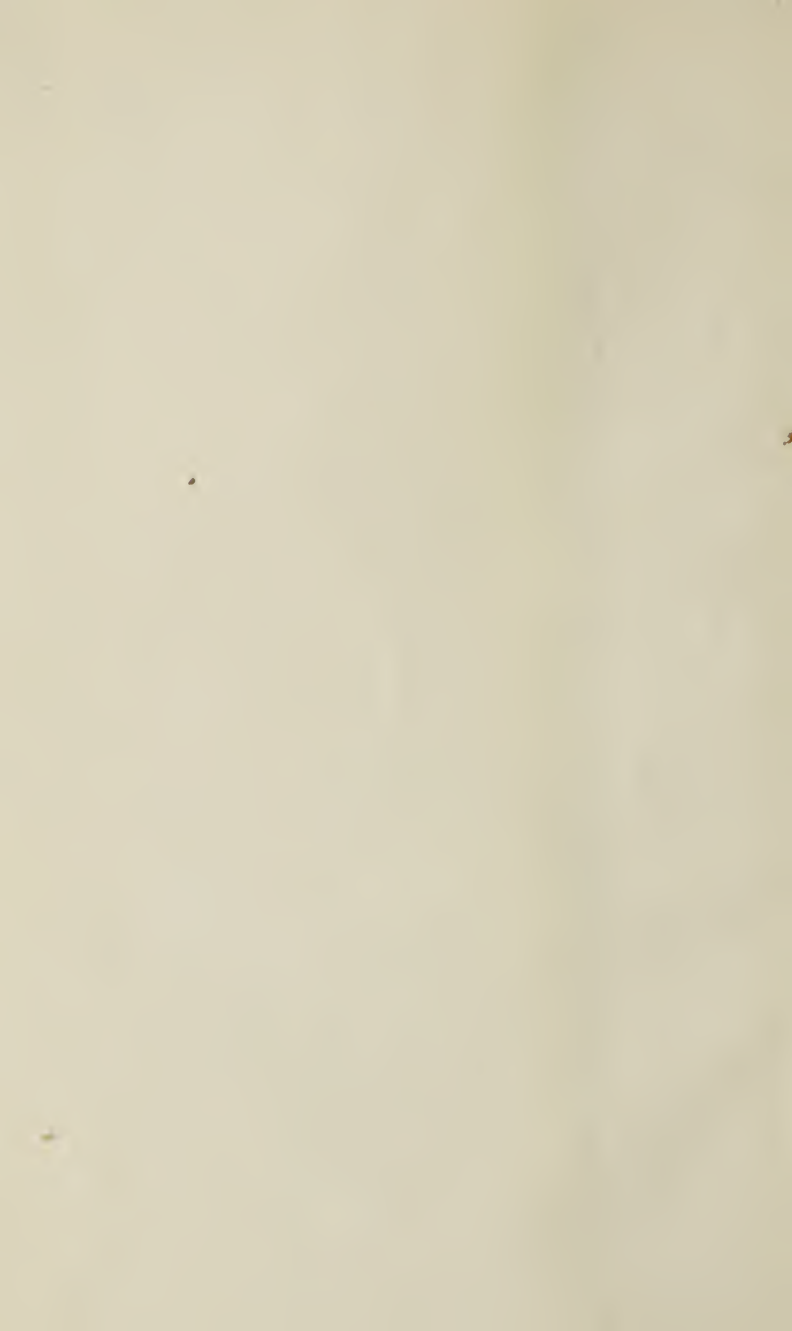
PRINCETON, NEW JERSEY

v.4

Digitized by the Internet Archive
in 2013

<http://archive.org/details/salmeroglig04grun>

Salmer

og

aandelige Sange

af

Nik. Fred. Sev. Grundtvig.

IV.

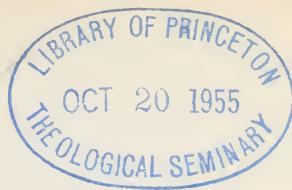
Kristen=Livet i Salme=Sang.

Kjøbenhavn.

Karl Schouberg.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1875.

Aristen = Livet

i

Salme - Sang

ved

Ait. Fred. Sev. Grundtvig.

Kjøbenhavn.

Karl Schønberg.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1875.

Forord.

Denne nye Samling af for en meget stor Del forhen utrykte Salmer og aandelige Sange af N. F. S. Grundtvig er bekostet af den grundtvigiske Salmefond.

Udgivelsen er besørget af Sognepræst og Seminarieforstander S. K. Madsen i Telling med Bistand af Professor Svend Grundtvig.

November 1875.

Paa den grundtvigiske Salmefonds Bestyrelses Vegne

P. A. Fenger.

Forord.

Med nærværende fjerde Bind af N. F. S. Grundtvigs „Salmer og aandelige Sange“ er Digterens egentlige Salmeværk foreløbig sluttet. Endelig sluttet vil det ikke kunne blive for det første. Dels er det nemlig ikke usandsynligt, at Grundtvigs mangfoldige efterladte Papirer endnu kunde gemme hidtil upaaagtede og altsaa maaste ogsaa hidtil utrykte Salmer, dels er der endnu ikke taget nogen endelig Bestemmelse om, hvor vidt „Salmefonden“ skal overtage Udgivelsen af den store Mængde religiøse Væredigte, trykte og utrykte, eller om disse skulle udgives paa anden Maade, og dels er det anset for stemmende med den Hensigt, hvori „Salmefonden“ blev dannet, at der i et følgende Bind samles alle de Oplysninger om hver enkelt Salmes Skikkelse, Ælde og Udbredelse, kort sagt, saa mange Bidrag til den udbortes Side af den Grundtvigiske Salme-historie, som vilde være til at overkomme, og dette Bind vil da maaste tillige komme til at indeholde en Efterflæt af Salmer, der ikke maatte have fundet Plads i et eller andet af de nu udfomne fire Bind. Men et saadant Slutningsbind, der næppe vil kunne paaregne nogen stor øjeblikkelig Udbredelse, om det end vil have en varig Interesse, vil af flere Grunde komme til at lade vente en Tid paa sig.

Som det blev bebudet i „Forordet“ til „Kirke-Aaret i Salme-Sang“, indeholder dette ny Bind en Samling af Salmer, for største Delen knyttede nærmere eller fjærnere til Sakramenterne og de forskjelligte kirkelige

Lejlighedshandlinger, altsaa hvad der nærmest kan siges at henhøre til det kristelige Levnedsløb, dels Menighedens, dels den enkeltes, og Bindets Titel, der ikke hidrører fra Grundtvig selv, er derfor næppe upassende bleven: „Kristen = Livet i Salme = Sang“. Dette og det foregaaende Bind udgjøre da en Enhed for sig, de afrunde og fuldstændiggjøre hinanden, i det der i dem findes indordnet det hele Forraad af Grundtvigs Salmer og aandelige Sange, som ikke alt fandtes optagne i en af de to af Forf. selv dannede Samlinger: „Sang = Bærk til den danste Kirke“ og „Sang = Bærk til den danste Kirkeskole“.

Det er indlysende, at en Samling som nærværende, ordnet efter de ovennævnte Hensyn, som de for Haanden værende Salmer naturlig foreskrevne, kunde have optaget meget betydelige Dele af „Kirke = Sangværket“, og at den valgte Titel saa vel som de over de enkelte Afdelinger satte Overskrifter, der alle hidrøre fra Udg., tillade en temmelig flydende Grænse for, hvad her kunde tages med; min Opgave har været at saa med, hvad der enten i sin Helhed eller maaske i Udtog kunde henregnes til Kirke = Salmer, og ligesom alt for Haanden værende, der ikke findes i noget af de tre forudgaaende Bind, er taget med, saaledes haaber jeg, at en Sammenligning med Værkets første Bind vil vise, at Salmetonen lige saa vel klinger igjennem alt i fjerde Bind som igjennem alt i første. At der ved en Sammenarbejdelse af alle fire Bind kunde have været tilvejebragt en mere harmonisk Inddeling af de enkelte Afsnit, og at alt, hvad der efter Indholdet hørte sammen, f. Ex. om Daaben, derved kunde have været samlet paa eet Sted, er klart nok; men en saadan Plan var jo, som alt bemærket i mit Forord til „Kirkeaaaret“, opgiven af Grundtvig selv, og det maa vist ogsaa finde almindelig Billigelse, at navnlig første Bind af „Sangværket“, paa Grund af dets kirkehistoriske Betydning, er blevet bevaret næsten usforandret. Til de forskjellige Grupper af Salmer i dette fjerde Bind

ville i øvrigt følgende Nummere af første Bind kunne henføres:

Ordet Nr. 29. 34—36. 54—60. 69. 77—81. 126—29.
137. 142—46. 354. 381.

Daabspagten i Almindelighed Nr. 38. 39. 42. 44. 113.
Troen og Trosbekjendelsen Nr. 43. 45—46. 85—88. 327.
Første Tro sartikel Nr. 10. 11. 14. 17. 120.

Anden — Nr. 31. 32. 148—204. 216—76. 283—
326. 374—76 (Herrens Fødsel, Videlse,
Død og Himmelfart).

Tredje — Nr. 30. 329—32. 345—48. 356—61.
377—80. 385—93.

Daaben Nr. 49—53. 73. 76. 89—92 (Fadervor). 353.
367—69. 382—83. 399.

Synd og Naade Nr. 108—10. 277—81. 398.

Nadveren Nr. 95—100. 370—72. 384.

Menigheden og Fællesskabet Nr. 1—8. 12. 13. 15. 16.
18—23. 27—28. 33. 61. 66. 67. 333—36. 344.
349—52. 355. 364—66. 394. 395. 397.

Tro, Haab og Kjærlighed Nr. 93—94.

Ulderdommen Nr. 62. 107.

Død og Grav Nr. 401.

Idet jeg henviser til mit Forord til tredje Bind („Kirkeaaet“), der i meget ogsaa passer til nærværende Bind, er det dog maaske ikke overflødigt at tilføje enkelte Bemærkninger til nærmere Forklaring. Lige saa vel med Hensyn til dette Bind som det foregaaende bærer jeg i de allerfleste Tilfælde Ansvaaret for, hvad der er optaget, hvilken Skikkelse det, som forelaa i flere Skikkelser, er optaget i, samt Ordningerne i det enkelte. Med Hensyn til, hvad der er optaget her, vil det maaske undre mest, at Salmer af andre, navnlig ældre, Forfattere, der ere blevne ændrede mere eller mindre af Grundtvig, ere optagne i saa stort Tal; at der her altid maa komme uogen Vilkaarlighed i Valget, er indlysende for alle, der kjende noget i Eufelt-

heder til Grundtvigs mangfoldige Ændringer af ældre danske Salmer, og naturligtvis ere ingenlunde alle de ældre Salmer optagne, hvori han har ændret et eller andet. Ved Valget af, hvad der skulde optages af disse ændrede Salmer, har jeg især taget to Hensyn, først, om den paagjældende Salme ved Grundtvigs Ændring har faaet et væsenligt andet Præg, om den er bleven farvet af hans Ejendommelighed og Sprog, om den er gjort længere eller kortere, og om den har faaet en mere bestemt kristelig Karakter — saaledes som navnlig Tilfældet er med adskillige fra Evangelisk-kristelig Salmebog —, dernæst, om Grundtvig selv i første Bind af Sangværket har optaget Salmer, der laa den oprindelige Forfatter lige saa nær. Disse to Hensyn burde uden Tvivl være de afgjørende for mig, og jeg haaber, man vil erkjende, at de have været afgjørende.

Hvad dernæst den valgte Skikkelse angaar, hvor der forelaa flere Skikkelser, som dog ikke vare hinanden fjærne nok til, saaledes som sket er i nogle saa Tilfælde, begge at aftrykkes, da er det jo ikke muligt at opstille almindelige Regler, efter som Valget i hvert enkelt Tilfælde maa være en Skjønssag; jeg har i Reglen søgt at vælge den Skikkelse, som var den fyldigste og udførligste; hvor intet andet Hensyn har tilraadet Afvigelse, har jeg gjerne valgt den nyeste Bearbejdelse, og særlig har „Festsalmer“, som Grundtvigs egen egentlige Kirkesalmebog og som den Samling, han atter og atter har haft Lejlighed til at gjenneengaa, efter min Mening burdet komme i Betragtning. Ligesom i andet og tredje Bind er der ogsaa her optaget nogle Salmer, der i ikke meget forskjellig Skikkelse findes i første Del af Sangværket, men dels findes her dog næppe noget blot og bart Dptryk eller Udtag af en i et tidligere Bind optagen Salme, dels har Hensynet til, hvilken Skikkelse af en Salme der er kommen i Brug i Menigheden, haft stor Indflydelse. Den i dette som i tidligere Bind tilføjede Fortegnelse over „Indhold og Kilder“ vil forhaabentlig, foruden at yde

Yndere af Grundtvigs Salmedigtning anden Bequem-
lighed, lette Læserne at finde disse hinanden lignende Skif-
felser af Grundtvigs Salmer. Af samme Grund vil det
tilføjede „Fælles-Register“ til alle fire Bind vist ogsaa
kunne have sin Nytte.

Idet jeg nu med dette Bind foreløbig er færdig med
Udgivelsen af Grundtvigs „Salmer og aandelige Sange“,
et Arbejde, hvis Omfang har været større, end maaske de
fleste tro, men som ogsaa har været mig et kjært Arbejde,
under hvilket jeg navnlig har haft Professor S. Grundt-
vigs venlige og kyndige Hjælp meget at takke, har jeg
det Haab endnu at kunne samle adskilligt af Betydning for
den grundtvigske Salmedigtning og især det Haab, at det
allerede udkomne, deriblandt ogsaa dette fjerde Bind med
dets omtrent 130 hidtil utrykte Salmer, maa finde den
Ildgang, navnlig i Menighedsfangen, uden hvilken det ikke
kan blive til den fulde Betsignelse i den Lands Tjeneste,
hvoraf det er udsprunget.

Zelling i November 1875.

J. Kristian Madsen.

Ordet.

1.

Spor skal jeg Guds Billed finde?
I det blev jo Adam skabt,
I det skabtes Mand og Kvinde,
Har de det da begge tabt?
Eller sank i Syndens Spor
Billedet med dem i Jord,
Kom i deres Afkoms Dage
Aldrig mer med Glans tilbage?

Jo, jeg tror, Guds Billed fødtes
Glansfuldt i Marias Son,
Dermed paa alt Tab der bødtes
For det faldne Adams Rjon;
I hans Lys jeg ser det grandt:
Billedet kun halv forsvandt,
Og naar Frelsningens=Dagen grøjer,
Helt i os det sig fornøjer.

Jesus Kristus, Guddoms=Manden,
Er Guds Billed og Guds Ord,
Han har talt som ingen anden,
Som Guds Mund af Stov paa Jord;
Kan vi høre og forstaa,
Hvad Guds=Ordet lyder paa,
Har til det vi Mund og Mæle,
Er Guds Spejl i vore Sjæle.

Ordet om, hvad intet Dje,
 Gjort af Kjød og Blod, kan se,
 Ordet om den evig høje,
 Paa hvis Ord al Ting maa ste,
 Dette Ord med Aand og Liv,
 Gjenlyd af Guds Almagts-Bliv,
 Det Guds Billed er her neden
 Og hans Glans i Evigheden.

Kunde vi det Ord ej høre,
 Da for os vor Gud var stum,
 Kunde vi det Ord ej høre,
 Dødt var Evangelium;
 Var Guds Billed ej deri,
 Blinde var for Gud da vi;
 I Livs-Ordet, som ej fejler,
 Udfæts Gud hos os sig spejler.

Tak, vor Gud, for Mund og Mæle
 Til det Ord, hvormed du fød
 Liv og Lys i vore Sjæle,
 Os din Kjærlighed indgød,
 Første Gang som Skaber god,
 Mild ved Støvet for din Fod,
 Anden Gang som Synds-Forlader,
 Naadig Gud og kjærlig Fader!

Saa dit Billed du velsigne
 Med din Aand i Jesu Navn,
 At som Børn vi dig maa ligne,
 Samles i din Fader-Favn
 Til at se med Dine ny,
 Hvad end skjuler sig bag Sky:
 Klarhed over Livets Kilde,
 Afsyn dit, det evig milde!

2.

Meget kan, som Staal og Sten,
 Trænge ind til Marv og Ben,
 Men som Ordet af Guds Mund
 Intet gaar til Hjærtets Grund,
 Dæmper alt, hvad der har brust,
 Læger alt, hvad der var knust,
 Aander Liv i Dødens Bytte.

Det er Ordet om Guds Son,
 Naadens Skat og Troens Løn,
 Jesu s Kristus, hvid og rød,
 Frelseren fra Synd og Død,
 Han, som, hvor han finder Tro,
 Gjør almægtig et af to:
 Støvet's Trang og Aandens Fylde.

Ja, Gud Faders Ord om ham,
 Guds enbaarne og Guds Lam,
 Som det lød fra Evighed,
 Kom med Jesus til os ned,
 Lyder, som hans eget Ord,
 Til os ved hans Bad og Bord
 Med Livskraften fra det høje.

Menneske i Danevang!
 Hjærte med den dybe Trang!
 Lad forgjæves ej paa Børd
 Til dig lyde Livets Ord!
 Liv og Fred og evig Trøst
 Er i Kjærlighedens Røst
 Fra Guds Sons, vor Herres Ræbe.

Vens ej denne Verdens Pral
 Af sit Lys fra Skyggedal!
 Sad vel du i Himlens Raad?
 Kan du trodse Dødens Brod?
 I det Lys med Klarheds Skin
 Klarlig kun gaar ud og ind
 Evig Død og bundløst Mørke.

3.

Ord om Aand i Stovets Mund,
 Virkeligt i Stovets Dre,
 Det er Aande-Troens Grund,
 Ej at se, men dog at høre.

Ord med Aand i Stovets Mund,
 Snart til Lyt og snart til Smerte,
 Det er Hjærte-Troens Grund,
 Livbaand mellem Aand og Hjærte.

Ord om Liv i Stovets Mund,
 Som med Kraft vort Liv udtrykker,
 Det er Ordets Klippegrund,
 Prøvesten for Skin og Skygger.

Ord, som bælmoekt eller lyst,
 Ord om, hvad vi har i Sinde,
 Lampen er, hvorved i Bryst
 Logn og Sandhed let vi finde.

Ord, som Nørelsen gjør stærkt
 For det dybe og det høje,
 Gjør til største Underværk,
 Hvad ej sees kan for Dje.

Herrens Ord, som har al Magt,
 Skal, naar Verden gaar til Grunde,
 Med et Magtsprog, gjort som sagt,
 Stoppe alle Løgnens Munde.

4.

Kirke=Ordet og Kirke=Sproget
 Godt kan enes i Mandens Mund,
 Er end meget i Kirken broget,
 Klares Kilden i allen Stund:
 Det er Mesterens Himmel=Tale,
 Ild og Lys under Bølger svale.

Saa hos Folket af alle Stammer
 Liv og Lys er de „gamle Ord“,
 I dem Manden forborgent flammer,
 I dem Livet forblommet bor,
 Med dem stiger og daler Røsten,
 Grønnes Baaren, og gulner Høsten.

Kirke=Sprogets forborgne Kilde,
 Kristus=Folkets de gamle Ord,
 Faa i Tallet, som Herren vilde,
 Hører du ved hans Bad og Bord,
 Der er Manden, og der er Livet,
 Raant til Tungen og Hjærtet givet.

Troen hviler, og Haabet stiger,
 Kjærligheden gjør, hvad den vil,
 Livet dages, og Døden viger,
 Lysen tændes ved Himlens Ild,
 Ordets Vald, som ej Tungen tømmer,
 Ud da springer, og Taler strømmer.

Talen strømmed til os fra Østen,
 Brudt og blandet paa sælsom Vis,
 Kilde=Ordet med Himmel=Røsten
 Dog os kalder til Paradis;
 Findes Dybet i Hjærtets Dale,
 Da gjenfødes den rene Tale.

Runer, ristet af Mester-Hænder,
 Viser Lovets det gamle Spor,
 Sandheds=Aanden, som alting kjender,
 Sjælen er i de „gamle Ord“,
 Yndig strømmer, hvor han mon raade,
 Sandhed sammen med Liv og Naade.

Kirke=Sproget af Kirke=Ordet
 Ud da strømmer som Livets Flod,
 Krone skyder ved Alter=Bordet
 Livets Træ af sin skjulte Rod,
 Strøm og Kilde da i Guds Eden
 Favnes med Fryd af Kjærligheden.

5.

I Begyndelsen var Ordet,
 Var guddommeligt hos Gud,
 Gik, med Aandens Kraft omgjordet,
 Med Guds Røst fra Hjærtet ud,
 Skabte alt med Guddoms=Evne
 I det høje, paa det jævne,
 Skabte Lys og Liv for vist,
 Gjentlyds=Ordet allersidst
 I sit eget Billed.

I Begyndelsen var Ordet,
 Gjenlyds-Ordet i vort Bryst,
 Ej begravet, men dog jordet,
 Himmelfødt med jordist Røst,
 Mægtede kun alt at nævne,
 Havde ingen Skaber=Cvne,
 Kunde dog med ydmng Bøn
 Hos Guds-Ordet, hos Guds Son,
 Lys og Liv sig laane.

I Bildfarelse afftares
 Gjenlyds-Ordet fra sin Rod,
 Dred kun, hvad aabenbares
 Kan igjennem Kjød og Blod,
 Blev en Bold for alle Vinde,
 Hvor ej til et dunkelt Minde
 Om Guds Røst i Paradis
 Med et Suk paa Kvinde=Vis
 Fattig det sig fæstede.

Men Guds Ord i Tidens Fylde
 Selv blev Kjød og Blod paa Jord,
 Lod sig af Guds Engle hylde,
 Svæbt i Støvet's Gjenlyds-Ord,
 Lagde Skaber-Kræfter unge
 Underlig paa Støvet's Tunge,
 Saa med dem det gamle „Bliv!“
 Tandte Lys og aanded Liv
 Midt i Død og Morke.

Da oprandt for Ordets Gaade,
 Som kun løse kan Guds Aand,
 Nyhaars=Tiden af Guds Naade,
 Da i Kjærlighedens Vaand

Guddoms=Ordet fra det høje
 Ydmhg sig vil sammenføje
 I et Himmerig paa Jord
 Med det matte Gjenlyds=Ord
 Paa Jordklimpens Tunge.

I Begyndelsen Guds=Ordet
 Gif med Lue=Tunger ud
 Ved Aands=Badet og Guds=Vordet
 Som Gud Faders Sendebud,
 Med al Glæden og alt Gavnet,
 Svøbt i Jesus=Kristus=Navnet,
 Til hvert Hjærte, som vil tro,
 At Guds Aand hos Kjød kan bo
 Med Guds Son i Ordet.

I Fuldbendelsen Guds=Ordet,
 Fængslet, hartad kvalt i Muld,
 Skal, med Aandens Kraft omgjordet,
 Løbebanen underfuld
 I fornyede Gang=Dage
 Lægge skyndelig tilbage,
 Svøbt i Støvets Gjenlyds=Ord,
 Skabe Liv og Lys paa Jord,
 Held til Himmelfarten.

Mærke det Guds=Menigheden
 Med hver kristen Sjæl i den:
 Al Guds=Naaden og Guds=Freuden
 Drive brat som Skyer hen,
 Naar ved Badet og ved Vordet
 Ej de gribes i Guds=Ordet,
 Gjemmes vel af Hjærtets Tro,
 Til i Jesu Navn at bo
 Hos os med Guds=Ordet!

6.

Herrens Røst var over Vandet,
 Herrens Røst med Mand og Liv,
 Herrens Røst, og intet andet,
 Var det store Almagts-Bliv;
 Deraf skinner Sol og Maane,
 Deraf Sky og Bølger blaane,
 Deraf blomstrer Mark og Eng.

Herrens Røst var over Støvet,
 Der han danned Mand af Muld,
 End er ikke overdøvet
 Efterklangen underfuld;
 End den lever paa vor Tunge,
 Naar som Mennesker vi sjunge:
 „I Guds Billed skabtes vi.“

Herrens Røst var over Eden,
 Der han vied Mand og Liv,
 Tændte Egte-Kjærligheden
 Til et evigt Fællesliv;
 End i mangt et kjærligt Hjærte
 Lyder under Brude-Kjærte
 Efterklang af Tonen fød.

Herrens Røst er over Vandet,
 Herrens Røst med Mand og Ord,
 Herrens Røst, og intet andet,
 Igjenføder Liv paa Jord;
 Den kan Ild og Vand forene
 Til et Væld med Straaler rene:
 Vandspring til et evigt Liv.

Herrens Køst er over Daaben,
 Mandens Vandbad i Guds Ord,
 Deraf under Himmel aaben
 Fødes-nyt og godt paa Jord:
 Underfuldt, paa Mandens Naade,
 Kristen=Livet af Guds Naade,
 Mandens Frugt er Mandens Segl.

Herrens Køst i Varne=Vennen,
 I vor Herres Jesu Navn,
 Æfter, aander Naade=Vennen
 For hans Dyd og for hans Savn,
 For hans Kjærlighed til sine,
 For hans Kors og for hans Pine,
 For hans dybe Ydmyghed.

Herrens Køst er over Bordet
 I sin Kraft og Herlighed,
 I sin Fylde der Livs=Ordet
 Som Guds Manna drypper ned;
 Kjærlighed og Sandhed sammen
 Nydes der med Fryd og Gammen,
 Som Guds Vin og Himlens Brød.

7.

Hører du Køsten,
 Naabet fra Østen,
 Hvor Solen opstaar,
 Og i Lovsungen
 Hjærte=Gjenklangen
 Til sent Gyldenaar!

Himmerigs Skjalde
 Iulebud kalde
 Den Køst under Sky,
 Som i det lave
 Edens Guds-Have
 Mon herlig forny.

Møder du Køsten,
 Leder om Trøsten
 Og føler dit Savn,
 Køsten dig kjender,
 Standser og vender
 Og kalder ved Navn.

Spørger du Køsten,
 Hjemfødt i Østen,
 Uset paa sin Vej,
 Køsten dig svarer,
 Klart aabenbarer:
 „Din Frelser er jeg.“

Jesus dig kjender,
 Og uden Hænder
 Dig tager i Favn,
 Døber tillige
 I Himmerige
 Med Guds-Barnets Navn.

Køsten med Navnet,
 Kjærlig omfavnet
 Af Menigheds-Tro,
 Den er Livs-Koden,
 Den er Livs-Floden,
 Den eet gjør af to.

Men og ublandet
 Ton over Bandet,
 Gjenføðelsens Røst!
 Stumhed giv Mæle,
 Dødsfødt Sjæle
 Den evige Trøst!

Ton over Bordet
 Gjennem Livs=Ordet,
 Forklarelsens Røst!
 Mandelivs=Rjødet,
 Vinen og Brødet,
 De levendes Lyst!

Himlene sjunge:
 Jesus, vor Tunge,
 Vort Lys og vort Liv,
 Han med sin Fader
 Aldrig aflader
 At tale Guds „Bliv“.

8.

Følg med os i Dag til Paradis,
 Hver Sjæl, som har Lyst til at leve!
 Vi Nøglen har fundet heldigvis
 Til Eaagen, som vender mod Norden.

De staar der endnu, de Træer to,
 Som aldrig gif Eva af Minde;
 Det ene har Tvivl, det andet Tro
 Til Rod, og de frugte derefter.

Guds=Ordet til os er Livets Træ,
 Det frugter til Himmerigs Glæde;
 Vor egen Fornuft er Dødens Træ,
 Den frugter til Helvedes Pine.

Thi Tvivlen det er saa best en Rod,
 Og Frugterne blive derefter:
 De skinne vel kan som Mælk og Blod,
 Men dødelig er dog Forgiften.

Og Kundskabens Træ paa ondt og godt
 Det slaar sine Rødder i Tvivlen,
 Det blomstrende vorder kun med Spot
 Og bærer Misundelsens Frugter.

Men Troen det er en Rod fuld sød,
 Og Frugterne blive derefter:
 Tit Farven er mere bleg end rød,
 Men Duften er altid livsalig.

Guds=Ordets Træ med Guds Raades Saft
 Det slaar sine Rødder i Troen;
 I Haabets Blomst er en himmelsk Kraft,
 Guds Himmel i Kjærligheds=Frugten.

Af Kjærligheds Brød og Glædens Vin
 Gaar Hjerterne Liv, som kan vare,
 Ulysalig er da i Klarhed sin
 Hver Sjæl under Kjærligheds Vinger.

Til Haabet vi fødes i vor Daab,
 Saa sandt som vi tror paa Guds=Ordet,
 Og Glæden, som overgaar vort Haab,
 Os møder ved Kjærligheds=Bordet.

9.

Hvad er det, som vore Sjæle
 Hæver over Ordens Flugt?
 Det er Aandens Mund og Mæle,
 Det er Hjærtedybets Røst,
 Højtids=Ordet, lavt og lydt,
 Gammeldags og nyaarsnytt,
 Om det dybe og det høje,
 Som er dulgt for Verdens Øje.

Hvad er det, som vore Sjæle
 Skænker Lys og Liv og Fred?
 Det er Himlens Mund og Mæle,
 Guds det evige Livs=Ord,
 Jesu Kristi Røst og Navn,
 I hans fjærne Fødestavn
 Og saa vidt, som i Lovsangen
 Lever, lyder Esterklangen.

Hvor er det, vi Ordet møde,
 Som er baade Aand og Liv,
 Jesu Aand med Liv af Døde,
 Naade=Strømmens Kildevæld?
 Det er paa den hele Jord
 Kun ved Jesu Bad og Bord:
 Aande=Badet og Guds=Bordet,
 Aand og Liv er der Guds=Ordet.

10.

Jeg, i denne Verdens Sprog,
 Har paa Jorden intet Rige,
 Men en Konge er jeg dog,
 Det med Sandhed jeg maa sige;
 Røsten min er Sandheds Tolk,
 Dens Tilhørere mit Folk.

Sandheds Aand er over mine,
 Derfor har de Sandheds Raar:
 Her i Verden Spot og Pine
 Til det store Gjeldenaar,
 Da al Verden skal vansmægte,
 Det kun adles, som er ægte,
 Det kun staa, som har sin Rod
 I den Sandhed: Gud er god.

Medens Mellem=Tiden rinder,
 Tabt kan synes mangt et Slag,
 Men sit Tab dog brat forvinder
 Kongen under Kirke=Tag;
 Med hans Brynje over Hærden
 Een kan trodse hele Verden;
 Derfor kjendes bedst i Baand
 Min og Sandheds Konge=Aand.

Mundens Ord er Aandens Sværd,
 Det til Marv og Ben kan trænge,
 Sloves ej i Herrefærd,
 Stak i Skeden alt for længe;
 Mens man tit med Sværd i Haand
 I mit Navn forfulgte Aand
 Og afhugged mangt et Dre,
 For kun mig det vilde høre.

Ej med Guld og ej med Staal,
 Men med Aand og Ord alene,
 Alle Folk og Tungemaal
 Snart jeg vil til mit forene;
 Sandheds Ord er Aandens Sol,
 Liv og Lys fra Pol til Pol,
 Og evindeligt mit Navn
 Friheds Grund og Fredens Havn.

Mine Løbere er Lyn,
 Og min Hoved=Vagt er Straaler;
 Thi skal nu for Sagn gaa Syn,
 At ej blot jeg Lyset taaler,
 Men at, gjennem Læg og Klerk,
 Al Oplysning er mit Værk,
 Og at over Sandheds=Tronen
 Klarhed min er Lyse=Kronen.

II.

Uden Ord er Daaben Vand,
 Frelser, nytter ej et Grand,
 Uden Tro er Ordet spildt,
 Om end evig godt og mildt;
 Det af Herrens Mund udfoer,
 Ens i Himmel og paa Jord,
 Som et ægte Almagts=Ord.

Men naar Ordet, som det lød
 Og fra Herrens Læber flød,
 Lyder frit og møder Tro,
 Hvor vi bygge eller bo,
 Da er Ordet Land og Liv,
 Til vor Skaber et „Tilgiv!“
 Og til Liv og Lyk et „Bliv!“

Da tilføbes os derved
 Guds og Jesu Kristi Fred,
 Da indføbes vi ved Navn
 I Treenhedens Favu,
 Da gjenføbte vi opstaar
 Som i Paradisets Vaar
 Med vor Herres Bornetaar.

Ordet af vor Herres Mund
 Bliver i vor Hjertergrund,
 Som der springer Fos af Fjæld,
 Kildespring og Kildevæld,
 Foder trods hvert Løgnens Nejs
 Livets Flod, som paa sin Vej
 Standses og udtørres ej.

Evigt Liv er Flodens Løb,
 Som for Aanden, saa for Støv,
 Det skal ses, naar klart i Sky
 Herren gjæster os paa ny,
 Kalder frem, som det var støbt,
 Hvert et Legem, dyrefjæbt,
 Som i Kristi Aand er døbt.

12.

Hele den hellige Menighed
 I Jordens og Himlens Egne
 Enes med Herren i Kjærlighed
 Al Tid og saa alle Vegne;
 Alle bekjender den samme Tro,
 Alle som Pile ved Bækken gro,
 Voxe ved himmelske Bænde.

Hele Guds Menigheds Fælles-Tro,
 Den grunder sig paa Guds Naade,
 Alle de Folk, som paa Jorden bo,
 De hilses paa samme Naade;
 Glædeligt Budskab gaar trindt om Land,
 Melder al Verdens Frelsermand,
 Jesus, den Kristus, vor Herre.

Hele Guds Menigheds Samfunds=Baand
 Ved Badet og saa ved Bordet
 Knyttes af Gud den Helligaand
 [Alene med Guddoms=Ordet;
 Det i Guds Menigheds egen Mund
 Lagdes af Frelseren selv til Grund,
 Alt med hans Ord virker Anden.

Hele Guds Menigheds Kirke=Stat,
 Guds Fred og hans Liv af Naade,
 Det har vor Frelser os efterladt,
 Bidunderlig som en Gaade;
 Ordet paa Tungen som Vig er lagt,
 Anden oprejser det af al Magt,
 Mand er og Liv da Munds=Ordet.

13.

Ordet af Herrens egen Mund
 Til os, som hore det gjerne,
 Levende er i allen Stund,
 Klarere end nogen Stjærne;
 Ordet saa lidt som Mand man ser,
 Herren har talt, og se, det sker,
 Ewig med Jesus vi lever!

14.

Trods Vængselens Smerte,
 Sig ej i dit Hjærte:
 Hvem farer i Afgrunden ned,
 Min Frelser den søde
 Mig op fra de døde
 At hente til Fryd og til Fred!

Det kjønnere klinger:
 Hvem vil dog paa Binger
 Opfare til Himmerigs Slot,
 Til os at nedhente
 Den Herre, vi vente!
 Det er for Guds=Ordet dog Spot.

Vi ere, vi bleve,
 Vi røres, vi leve
 I Kristus, Guds levende Ord;
 Tag Ordet i Munden
 Og elsk det fra Grunden!
 Da hos dig i Navnet han bor.

Ja, tro og bekjende
 Til Dagens Ende,
 Det er Saliggjørelsens Vej;
 Paa den lad os sjunge
 Med Hjærte og Tunge:
 Vi har ham, vi slipper ham ej!

Han Hjærtet tiltaler,
 Han Hjærtet hufvaler,
 Han svarer som Gud til sit Navn;
 Naar Hjærtet med Barme
 Om Navnet slaar Arme,
 Vor Frelser vi tager i Favn.

15.

Udfrittes du, hvoraf vi veed,
 At Troen, vi bekjende,
 Gaar med Guds Folk og Menighed
 Fra Ost til Verdens Ende,
 Saa Troens Ord af Jesu Mund
 Er Hjørnestenen allen Stund
 Paa Jorden for Guds=Huset;

Svar aabenhjert: hvad Gud kun veed,
 Kan for sig selv bevise,
 Det er, hvor Engle op og ned
 End stige, Gud at prise
 For Jesus, hans enbaarne Søn,
 Som var i Lys og er i Løn
 Paa Zorderig Guds=Ordet!

Hvad fordum sig paa Jord tildrog,
 Og hvad herefter kommer
 Med ham, som sig vort Kjød paatog,
 Vor Frelser og vor Dommer,
 Er ej saa grandt, som to er to,
 Men godt vi tør Guds=Køsten tro,
 Som vækker op af Døde.

Vi tro, Guds Rige kom os nær
 Med Badet og med Bordet,
 Og Hjærtet folte dybt, at her
 Tiltaler os Livs=Ordet:
 Omvender jer og giver Rum
 Guds Riges Evangelium!
 Da til Guds Folk I fodes.

Vi kan forstaa, at er det sandt,
 Er Anden her den rette,
 Kan Daaben, med vor Pagt i Pant,
 Vor Synde=Skyld udslutte,
 Da er vor Pagt, vor Tro og Daab
 Saa gamle som det Himmel=Haab,
 Der i vor Barm oprinder.

Det samme er vort Syndefald,
 Det samme Hjærtesorgen,
 Det samme er Guds Naadefald,
 I Gaar, i Dag, i Morgen,
 Den samme er vor Frelsermand,
 Den samme Port til Livets Land
 Paa samme Vis oplades.

Og Jesu Aand i allen Stund,
 Som af ham selv udsendes,
 Kun i et Ord af Jesu Mund
 Modtages kan og kjendes,
 Som da den første Paastedag
 Han mundtlig gav sit Bønnelag
 Med Ordet Helligaanden.

Og kun i Ordet af sin Mund
 Er Jesus her til Stede,
 Er aandelig vor Troes Grund,
 Vort Hjertes Lyst og Glæde;
 Kun som en Virkning af hans Ord
 Er ved hans Bad og ved hans Bord
 Vor Salighed hans Gjærning.

Os frelser kun hans Ord til os,
 Ej Ordet til de andre,
 Vi tør ej byde Sandhed Trods,
 Vil ej i Mørket vandre;
 Til dem, som først hans Ord gav Magt,
 „Mit Ord til eder“, har han sagt,
 „Er Aand og Liv“ tillige.

Saa vist som Jesu Tro og Daab
 Da findes under Solen
 Og føder et livsaligt Haab
 Om Liv fra Naade=Stolen,
 Da lyder end hos os paa Jord
 Det Bagtens, Troens, Daabens Ord,
 Som Jesu Mund udtalte.

Hvo det benægter, har ej Lod
 I Livet, som her nede
 Paa Trods mod Dødens Gru og Brod
 Fra Jesus vi udlede,
 Som skrevet staar, at samme Haab
 Og samme Herre, Tro og Daab
 Har hele Menigheden.

16.

Hvor er nu vor Herres Grav,
 Hvor med Engleblif der lynes?
 Hvor udspringer, saa det synes,
 Livets Flod af Dødens Hav?
 Hvor, hvor er den hellige Grav?

I vor Daab til Herrens Død
 Og Oprejningen derefter
 Til et Liv med Guddomskræfter
 Og til Saligheden fød,
 Her, her er den hellige Grav!

I sit Ord han hviler her,
 Og hver Sjæl, som under Vide
 Hviler ved vor Herres Side,
 Lever op til Herrefærd.
 Her, her er den hellige Grav!

Vi begravet med vor Drot,
 Som har vore Synder baaret,
 Og med ham i Gylden=Aaret
 Staar vi op til Dødens Spot.
 Her, her er den hellige Grav!

Fra Tyrki og Hedenskab
 Over hele Kristenheden
 Lød med Bulder det forleden:
 Vi tilkaster Herrens Grav.
 Her, her er den hellige Grav!

Det er kun en lille Flok,
 Som tør kjæft for Graven stride,
 Men med Herren paa vor Side
 Vi er altid stærke nok.
 Her, her er den hellige Grav!

Med sit Ord er han os nær:
 Troens Ord i Hjartegrunden,
 Troens Ord i Barnemunden,
 Sjælens Lys og Aandens Sværd.
 Her, her er den hellige Grav!

Næste Paaste=Morgengry,
 Ihvor trodsig Fjenden tramper,
 Tænder sig ti Tusend Lamper
 I vor Herres Grav paa ny.
 Her, her er den hellige Grav!

Da en udvalgt Kampetro, p
 Legioner tolv, ej færre,
 Som har hvilet hos vor Herre,
 Staar ved Lampe=Blusset op:
 Her, her er den hellige Grav!

De bevise skal paa Jord,
 Der er Liv i Frelser=Graven,
 Der er Lavrbær i Guds=Haven,
 Der er Kraft i Troens Ord.
 Her, her er den hellige Grav!

Ikke dog af Dødens Hav,
 Men af Kjærlighedens Kilde,
 Springer aarle ud og silde
 Livets Flod i Herrens Grav.
 Her, her er den hellige Grav!

17.

Fuglen har Rede, og Ræven har Grav,
 Sneglen bær Huset paa Ryggen,
 Stodderen han har kun Pose og Stav,
 Leder om Lejet og Lykken;
 Saa gaar vor Herre med Naadens Ord
 Husvild og fattig omkring paa Jord.

Hvem skulde tænkt, at fra Himmerigs Fryd
 Selv sig fornedred vor Herre,
 For med sit Ord, som er Himmerigs Lyd,
 Blandt os at glæde de færre,
 Mens hos de fleste paa viden Jord
 Utak kun faaes for gode Ord.

Den Gang vor Herre gif synlig omkring,
 Kaldte paa alle de trætte:
 Kommer og slaar om Guds Naade en Ring!
 Da faar I Hvilen den rette!
 Utak han fik mod al Diet og Skjel,
 Til han paa Korset blev pint ihjel.

Siden, nu i atten Hundrede Aar,
 Da han usynlig, i Aanden,
 Rundt om paa Forderig kommer og gaar,
 Bod raader immer paa Vaanden,
 Ulvene tuder i Lovens Spor,
 Hundene gør ad Guds Naades Ord.

Men hvor han banker paa Port og paa Dør,
 Altid med Ordets Guldhammer,
 Der kommer Glæde, som aldrig kom før,
 Ind i de mildes Konkammer;
 Der gaar til Hjærte med Englehd
 Naaden og Freden med Himlens Fryd.

Sammen de vandre i Frelserens Navn,
 Jesus den Kristus! de kvæde,
 Sødt hviler Sønnen i Faderens Favn!
 Svare Guds Engle med Glæde,
 Saligt det Hus, hvori han indgaar!
 Der er det evige Livs Nyaar!

Fuglen har Rede, og Ræven har Grav,
 Sneglen bær Huset paa Ryggen,
 Verdslig vor Herre har intet deraf,
 Han har dog Livet og Lykken,
 Deler dem ærlig med hver, som tror:
 Aanden og Livet er i hans Ord.

Daabspagten i Almindelighed.

18.

Det Pagten var med Abraham,
 Guds Ben i Mamre-Lunden:
 Vil med din Aet du dyrke ham,
 Som Mand gav Ord i Munden,
 Da alle Folkefærd paa Jord,
 Som Dren har for Aand og Ord,
 Skal i din Sæd velsignes!

I Tidens Fylde fødtes spæd
 Velsignelsen fra Himlen
 Med Abrahams og Kvindens Sæd,
 Til Fryd for Folke-Brimlen;
 Det er det evige Guds=Ord,
 Vor Frelser, Gud og Mand paa Jord,
 Med Jesus-Kristus=Navnet.

Luk Dren op for Pagten ny,
 Som alle Folk staar aaben,
 Og Frelseren fra Davids By
 Har gjort med os ved Daaben!
 Naar du bekjender Troens Ord,
 Frasiger dig al Pøgn, og tror,
 Du er af Gud velsignet!

Hos Frelseren fra Davids By,
 I Jesus-Kristus=Navnet,
 Den gamle Pagt er med den ny
 Af Sandheds Aand omfavnet,
 Han aander som Gud Faders Røst
 Velsignelsen i hvert et Bryst,
 Hvor Navnet er indskrevet.

Dg ved det Himmeriges=Bord,
 Som dækket er i Orken,
 Betsignelsen med Herrens Ord
 Har iført Legems=Styrken;
 Som Mad og Drikke nydes den
 Af hver en Jesus=Kristus=Ven
 Til evigt Liv med Glæde.

19.

Gud ste Lov for Daabens Pakt,
 Ens med alle døbte!
 Herrens Ord, i Mund os lagt,
 Det er intet Løfte:
 Det er Sandhed, Liv og Aand,
 Det er Enighedens Baand
 Mellem Jord og Himmel.

Axler vi Guds milde Nag,
 Skjænker han os Frede,
 Skriver ind i Livets Bog
 Os til Saligheden;
 Ja og Amen gaar i Dans,
 Bores Ja og Amen hans,
 Det er ren Aftale.

Troens og Trostabens Ord
 Med Guds Ja og Amen,
 Det en Ringmur er paa Jord
 Om os alle sammen;
 Djævelskabet uden om
 Raser vel, men har sin Dom,
 Stamper kun mod Brodden.

Gud ste Lov for Pagtens Hegn
 Om vort Himmerige,
 For de visse Kjendetegn
 Paa vor Himmelftige,
 For det Ord af Sandheds Mund,
 Som er Kirkens Klippegrund
 Og Livs-Kildespringet!

Hvirvelbinden raste vild,
 Storhavs Bølger bruste,
 Mørkets Bjerge spruded Ild,
 Jordstjælv Stæder knuste,
 Tordner rulled, Yn i Yn,
 Dog Guds Hus staar godt for Yn,
 Liv er i dets Stene.

20.

Daabens Pagt med Haand og Mund,
 Det er Troens faste Grund,
 Sjælene til Hvile,
 Der uroffelig vi staa,
 Der i Striden kjækt vi gaa
 Trods den ondes Pile.

Korsfets Ord og Korsfets Teg
 Er vort Fristeds trygge Hegn,
 Levende at nævne;
 Engle slaar for Porten Vejr,
 Manden raaber ud til Sejr,
 Veder paa det jævne.

Delt i mange Bakke smaa
 Boyer Daabens store Na
 Til at oversvømme;
 Frelste dog med Sjæl og Krop
 Som Guds Børn vi dukke op
 Af de dybe Strømme.

Sæden, som er Livets Ord,
 Spirer af sig selv og gror,
 Bærer Frugt derefter;
 Deraf til vor Madver fin
 Daglig høstes Brød og Vin,
 Boyer Livets Kræfter.

Naar vi, kaldt den lille Flok,
 Dertil dog er stærke nok,
 Staden vi opbygge,
 Helt af Guld og Edelsten,
 Som er evig klar og ren,
 Med vor Herres Lykke.

Der vi skal for evig bo,
 Leve højt i Fred og Ro
 Uden Ny og Næde,
 Solskin ej behov vi har:
 Hos os mer end soleklar
 Er vor Herres Glæde.

Da har til vor Takkesang
 Alle Strangelege Klang,
 Alle Tunger Tone,
 Alle Sjæle Liv og Lyst,
 Alle Hjerter Raad og Røst
 For vor Faders Trone.

21.

Gud Fader elsked Verden saa,
 Trods Verdens Born uborne,
 At han til Kraftbevis derpaa
 Dødfred sin enbaarne
 Til Frelser for enhver, som tror,
 Fra Undergang, paa Livets Ord
 Til evigt Liv af Naade.

Guds Rige nu er kommet nær,
 Dets Port og Dør staar aaben
 For alle, som har Sandhed kjær
 Og banker paa ved Daaben,
 For ved Omvendelse og Tro
 At lukkes ind, hvor Engle bo,
 Til evigt Liv af Naade.

Affsig, undsig den gamle Næv,
 Paa Lur i Mørkets Rænker,
 Med alt hans Værk og alt hans Bæv,
 Som er kun Løgn og Rænker!
 Thi vender du fra ham din Hu,
 Til Sandheds Gud omvendes du,
 Til evigt Liv af Naade.

Og tro saa paa den Fader-Gud,
 Som har en Son enbaaren,
 Af hvem alt sprang med Ordet ud,
 Som er til Spot for Daaren!
 Tro paa hans Son og paa hans Aand!
 Befal dig i hans Fader-Haand
 Til evigt Liv af Naade!

Se, derpaa lyder Pagtens Ord,
 Som ingen Magt kan rokke;
 Hvo derpaa, som det lyder, tror,
 Han staar paa Klippe-Blokke,
 Hvoraf den Kilde springer ud,
 Som vier os paa Herrens Bud
 Til evigt Liv af Naade.

Se, det er Naade-Pagten nu,
 Som trodser Aar og Ælde;
 Til Herren dages brat i Sky,
 Skal Pagten gaa og gjælde.
 Paa den beror vort kristne Haab
 Og Kraften i vor Herres Daab
 Til evigt Liv af Naade.

Kun hvem der indgaar denne Pagt,
 I Verdens Mund forældet,
 Udfries fra den Mørkheds Magt,
 Som os har overvældet,
 Og føres over Tvidlens Strand
 Til Troens Hjem og Lysets Land,
 Til evigt Liv af Naade.

22.

Løgnens Fader, Mørkets Drot,
 Dødens Baabendrager,
 Vi med Ryggen til hans Slot
 Trodser og forsager.

Gud vor Fader, som har Magt
 Over alle Riger,
 Af ham selv for Lyset bragt,
 Trostfab vi tilfiger.

Hans enbaarne ligesaa,
 Jesus Kristus navnet,
 Vid vi til vor Herre slaa
 I hans Liv og Levned.

Avlet ved den Helligaand,
 Fødtes han af Moen,
 Af Marie Viljevaand
 Her paa Verdens=Den.

Saa til Videlse og Død
 Gud har Jorden gjæstet,
 Blev og, som Pilatus bød,
 Her til Korset fæstet.

Ragt da blev i forten Jord
 Legem hans tillige,
 Men hans Sjæl i Manden foer
 Til de dødes Rige.

Herlig dog med Sjæl og Krop
 Iuden Dage trende
 Fra de døde stod han op,
 Lod sin Guddom kjende.

Som til Himmels han opsoer,
 Saa fra sit Højsæde
 Kommer han igjen til Jord
 I det sidste Nærde.

Da han som en Morgen=Sol
 End med Kinder røde
 Dommer paa sin Konge=Stol
 Levende og døde.

Til det ster, den Helligaand
 Alle hans Idrætter
 Som Gud Faders højre Haand
 Konlig iværksætter.

Han vor Herres Menighed
 Samler som Guds=Køsten,
 Daler i dens Hjærte ned
 Med al Himmel=Trøsten:

Synd forladt i Jesu Navn,
 Døden overvunden,
 Sjælen frelst i Fredens Havn,
 Livets Krone funden.

Det er Trøsten, som et Hav,
 Af Guds Aand bevæget,
 I vor Herres Fællesskab
 Himmelft vederkvæget.

Det vi tror og kjendes ved,
 Herrens Ord er disse:
 Kan vi tro, Guds Herlighed
 Se vi skal til visse.

23.

Et treenigt Vidnesbyrd
 Evigheden gennemtoner
 Om et evigt Guddoms-Liv,
 Som Højsaligheden kroner;
 Vidnesbyrdet er Guds Ord,
 Hvori Fader=Anden bor
 Med Guds Lys, Guds Liv og Mæle.

Et trefoldigt Vidnesbyrd,
 Herrens Røst i Mandens Eden
 Og hans Værk med Mand og Liv,
 Gjennembruser Menigheden,
 Kaldes Mand og Vand og Blod,
 Er til eet, til Mandebod,
 Ere vare Jesus Kristus!

Pagten ny er Mandens Sprog,
 Sandheds=Ordet, eet med Manden,
 Daab derpaa i Livets Bog
 Er en Lyd=Skript af Guds=Haanden;
 Nadveren med Kjød og Blod
 Elsker op af himmelsk Rod
 Livets Træ med Lovsangs=Frugten.

Mandens Vidnesbyrd paa Jord
 Alle Sranke gjennembruder,
 Under Solen Sandheds Ord
 Fra hvert Bjærg og Dyb gjenlyder;
 Men Guds Gjernings=Vidner to:
 Vand og Blod, hvor ej er Tro,
 Liv og Mandé maa opgive.

Det er sket, som forudsagt,
 Dog Begravelsen stod aaben,
 Og i Kraft af Herrens Pagt
 Til vor Frelse opstod Daaben;
 Nadveren sad op paa Vaar,
 Snart ved Herrens Haand opstaar
 Klart den med vor Herres Glæde.

24.

Guds Riges Dør sig aabne skal
 For hver en Børnesjæl, som banker,
 Men dog vor Herre med sit Kald
 Har himmeldybe Alvors-Tanker;
 Han spørger brat med hellig Hu:
 Forsager og undsiger du
 Min Avindsmand, som, fræk og kaad,
 Dig friste vil med Raad og Daad?

Dernæst han spørger: troer du,
 I Navnet mit, det velbekjendte,
 Mit Jesus-Navn, med ærlig Hu
 Paa Faderen, som mig udsendte,
 Paa Verdens Skaber, Enebud,
 Fra hvem min Sandheds-Aand gaar ud,
 Og kalder alle til min Daab
 Med Raadens Trost og Livets Haab?

Naar uden Skromt du svarer Ja,
 Du er af Sandhed, du til Livet,
 Til evigt Liv, gjenfødes da,
 Som det i Jesu Navn er givet,
 Af Vand og Aand i Jesu Daab,
 Med Herlighedens visse Haab;
 Saa frit som Guds enbaarne Søn
 Du bede kan vor Herres Bøn.

Og bliver Børnligheden stor,
 Med Aand og Visdom af Guds Raade,
 Da stedes du til Herrens Bord,
 Hvor selv sig løser Livets Gaade;

Thi evigt Liv med Kristi Sind
 Du æder og du drikker ind
 Med Guddoms-Ordet: tager frit,
 Alt hvad jeg har i Legem mit!

Men svares Ja der kun paa Skrømt
 Ved Herrens Daab, som en Forræder
 Sig Hyklerin da selv har dømt,
 Sin Dom ved Herrens Bord han æder;
 Som Judas sin og falsk i Sind
 Grund-Vogneren han lukker ind,
 Iskariot han følger med
 Fra Herrens Afsyn til sit Sted.

25.

Herren siger: er I trætte,
 Falder Byrden eder svær,
 Kommer til mig! jeg kan lette,
 Jeg vil lempe fjævn og nær;
 Hvile-Næret
 Er med mig til Verden baaret.

Alle Knae sig her maa bøje,
 Ydmyg er jeg selv og spag,
 Med dog med mig fra det høje
 Tog jeg Sjælens Hviledag;
 Hele Livet
 Hviletid dermed er givet.

Mildt er Næget, jeg paalægger,
 Saa det frit kan tages paa,
 Byrden, som til alle rækker,
 Let er den som Fjer og Straa;
 Thi med Pagten
 Følger Manden, følger Magten.

Ja, med Aaget, som er Pagten
 Om Forsagelse og Tro,
 Følger Aanden, Guddomsmagten,
 Himmelbrev paa Sjælero;
 Hvilen, Freden
 Findes i Guds-Kjærligheden.

Jesus er den gode Hyrde,
 Menigheden er hans Hjord,
 Kjærligheden er hans Byrde,
 Moderskjød for Hvile-Aar;
 Sødt det læres:
 Byrde hans til Hvile bæres.

Gaa da til den gode Hyrde,
 Hver en syndig Sjæl husvild!
 Under Navn af Aag og Byrde
 Hvile han dig byder til,
 Himmel-Freden,
 Livet i Guds-Kjærligheden.

Skilt fra Løgn og Død og Mørke,
 Skilt er Sjælen fra Uro,
 Væxer, midt i Verdens Orke
 Livets Træ kan frodig gro,
 Inderst inde
 Livets Flod kan rolig rinde.

26.

Min Mund og mit Hjærte
 De gjorde en Pagt:
 I Fryd og i Smerte
 Af al deres Magt
 Hinanden at følge
 Og aldrig fordølge,
 Hvad i dem er levende lagt.

I Hjerter og Munde
 Med Ildtungen rød
 Har han, som det kunde,
 Har Faderen fød
 Lagt Bod for al Vaande,
 Med Kjærligheds Aande
 Lagt Ordet, som frelser fra Død.

Med Fred og med Glæde
 I Faderens Ord
 Guds Aand tager Sæde
 Og Hjærtet ibor,
 Guds-Røsten, som fryder,
 I Templet gjenlyder:
 Kjød-Templet for Aanden paa Jord.

Da fødes Lovsangen
 Af Hjærte og Mund,
 Og himmelsk er Klängen
 Paa Saligheds Grund;
 Som ude, saa hjemme
 Guds Engle istemme
 Vor Lovsang paa Kjærligheds Grund.

Til Faderens Ære,
 I Lys og i Løn,
 Højlovet da være
 Guds enbaarne Søn,
 Og saa Hellig-Aanden,
 Vor Trøster i Vaanden,
 Vor Kraft og vort Liv og vor Løn!

Forfagelsen.

27.

Tjene kan ingen Herrer to,
 Judas med Jesus forlige,
 Følge kan ingen Sandhed tro,
 Uden fra Løgneren at vige;
 Derfor vor Herre selv har sagt,
 At vil med ham vi gaa i Pagt,
 Løgneren maa vi affige.

Løgneren er den fule Mand,
 Som af sit eget kun taler,
 Naar han med Flid paa egen Haand
 Lyver, bedrager og praler;
 Hvile i Sandhed fandt han ej,
 Udenom Sandhed vild hans Vej
 Gaar til det yderste Mørke.

Menneske-Mord med Vold og List,
 Avindsots Gift og dens Galde,
 Det er hans Gjerning først og sidst,
 Nidinge-Værk kun at kalde;
 Mandepust hans er Hvirvelvind,
 Væsenet hans er Skryl og Skin,
 Skinnet dog Verden bedrager.

Ingen Forgift som Tvivl er fin,
 Tvivlen om Sandhed i Ordet,
 Menneske-Barn! det Moder din
 Værte først bag efter Mordet;
 Det sig stadfæster Dag fra Dag:
 Troen gjør stærk og Tvivlen svag,
 Tro derfor Herren paa Ordet!

Bend til den træste Frister Næg!
 Bad dig i Daabens Livs-Kilde!
 Hvil paa dens Bred kun barnetryg,
 Kyskes med Bøblerne milde!
 Frelserens Mund dig skuffer ej,
 Han er slet ikke Ja og Nej,
 Han er Guds Ja og Guds Amen.

28.

Af os selv er intet godt,
 Men kun ondt, des værre,
 Thi der er slet intet godt
 Udenfor vor Herre;
 Men hvis ikke der til Mænds
 Fandtes noget godt af hans,
 Kjende vi umulig kunde
 Her det gode fra det onde.

Derpaa Guds det gode Ord
 Om hans rige Naade
 Og vor Frelser Liv paa Jord,
 Syndere til Vaade,
 Kjender vi ved Nat og Dag:
 At det er til Velbehag
 For det gode, som med Smerte
 Klager sig dybt i vort Hjærte.

Det er som et Sole-Brand
 Af det evig gode,
 Der i Timeligheds Land
 Hos os randt af Røde,
 Af sig selv, saa vidt jeg veed,
 Gnisten af Guds Kjærlighed:
 At Samvittighedens Stemme
 Sandheds Gud kan aldrig glemme.

Derfor vi det fatte kan,
 Dunkelt, paa en Maade,
 At Guds Son i god Forstand
 Sandhed er og Naade;
 Derfor kan Guds Fader=Rost
 Røre Hjærtet i vort Bryst,
 Drage det ved Himmel=Tope
 Til Guds Son med Kors og Krone.

Derfor sig Guds Børnefuld
 Giver i Guds Hænder,
 Thi den græder ej for Guld,
 Som ej Guldet kjender;
 Hvor slet intet er af Guds,
 Aldrig tændes Himmelblus,
 Hvor ej Sandhed er velkommen,
 Udeluft er Kristendommen.

Dog slet ingen bliver god
 I sig selv her neden,
 Men med Herrens Kjød og Blod
 Kun i Menigheden,
 Al Ting gjør kun godt og vel
 Gud med os, Immanuel,
 Naar som Jesu Kristi Lemmer
 Over ham os selv vi glemmer.

Det er Selv=Fornægtelsen,
 Kjødet haard at døje,
 Det er Selv=Fornedrelsen,
 Stigen til det høje,
 Det er gennem Porten trang
 Sjælens rette Altergang;
 Selv i Kjærlighed sig dølge
 Maa hver Sjæl i Sandheds Folge.

29.

Sandhed, Liv og Lys tillige
 Hjemme har i Jesu Rige,
 Har i ham sin Grund og Glans;
 Vogn og Død og Midnats-Mørke
 Deri Fjenden har sin Styrke,
 Han er deres, de er hans;
 Derfor aldrig med hinanden
 Kan forliges Gud og Fanden,
 Jesu Tro med Djævelskab.

Kjærlighed med Bolger milde
 Den er alt det godes Kilde,
 Sandhed, Liv og Lys er dens;
 Vogn og Død og Midnats-Mørke,
 Hvori Dudskaab har sin Styrke,
 Alle er Misundelsens;
 De to Kilder mod hinanden
 Altid staar som Gud og Fanden,
 Himmerigs og Helveds Ild.

Kjærlighed er Sandheds Moder,
 Livets Lys er Livets Broder,
 Jesus han er alt i alt;
 Avindsot er Voguens Moder,
 Mørket kalder Død sin Broder,
 Deres Aand er Djævel kaldt;
 Ud Guds Ord i Himmelsale
 Brænger han med sin Bagtale,
 Skjælder Sandhed ud for Vogn.

Løgnens, Dødens, Mørkets Rige
 I vor Daabs=Bagt vi affige
 Som det hele Djævelskab;
 Sandhed, Liv og Lys det klare
 Ved Guds Bord sig aabenbare
 I vor Frelser's Fællesstab;
 Trods Misundelsen og Breden
 Lever vi af Kjærligheden
 I Gud Faders Naades=Ord.

Derfor ingen os indbilder,
 Sandhedens og Løgnens Kilder
 Sammenflyde vil og kan.
 Naar det Skaberen behager,
 Kan forliges mange Sager,
 Kan forliges Ild og Vand;
 Men det falske og det sande
 Udelukke og forbande
 Ewig maa hinandens Liv.

Afmagt enes kan med Styrke,
 Hvorfor ej da Lys med Mørke,
 Liv med Død eviudelig?
 Det er Verdens=Klogtens Tale,
 Men kun hos de bindegale
 Sa og Nej forlove sig;
 Liv og Lys, de evig sande,
 Derfor ogsaa maa forbande
 Døds og Mørkes Liv og Lys.

Dog, mens Livets Lys kan slukkes,
 Døden ej kan udelukkes
 Klarlig af Livstabetes Tal;
 Skin af Liv med Lys og Mæle
 End i Nattens Mørke stjæle
 Kan fra Kristus Belial;

Men bekjende maa selv Fanden,
 Ja og Nej har med hinanden
 Endej Skin af Enighed.

Endes kan da Tungers Trætte
 Om det vrangt og det rette
 Kun derved, at Ja faar Ret,
 Saa med Vogn og Død og Mørke
 Nejet taber al sin Styrke,
 Er af Kampen evig trætt,
 Har kun Mørket til sit Fængsel,
 Har kun Døden til sin Vængsel,
 Har kun Graaden til sin Røst.

Jesus Kristus han er Jaet,
 Han er D'et, han er N'et,
 Han er Ordet, født af Gud;
 Oprør mod ham gjorde Nejet,
 Blev som intet overvejet
 Af Guds Ord, som selv er Gud;
 „Nej“ i Himlen er forstummet,
 Hvisler gennem Himmel-Rummet
 Kun paa Jorden til en Tid.

30.

Hvad er Sandhed hist og her?
 Hvem har det udgrundet?
 Sig kun al Ting, som det er!
 Da er Sandhed fundet.

Du den mindste Del kun veed,
 Gud dog veed det hele,
 Sandt hans Ord af Evighed
 Er i alle Dele.

Dg Guds=Ordet er Guds Søn,
 Maa hans Billed være,
 Guds Begreb i Lys og Løn,
 Sandhed selv med Ære.

Han, som fører Sandheds Ord,
 Løgnen at nedhne,
 Det er Sandheds Aand paa Jord,
 Verden ud af Syne.

Dg at Gud er Sandheds Gud,
 Løgnen selv maa sande:
 Sig for Sandhed giver ud
 Løgn i alle Lande.

Bærre Lyv er ikke til,
 End som Løgn mon være:
 Stjale den fra Sandhed vil
 Navn og Liv og Ære.

Gud ske Lov! i Livets Land
 Ej det gaar af Minde:
 Sandhed er vor Frelsermand,
 Løgnhals er hans Fjende.

Gud ske Lov, som os har skabt
 Sandelig i Live!
 Løgn i Lys sit Liv har tabt,
 Maa sig selv forgive.

Gud ske Lov, vor Frelsermand
 Sandhed er og Naade,
 Dækker til vor Syndestand
 Paa en ærlig Maade!

Sandhed selv har lidt for os
 Med sit gode Minde;
 Løgnen fjækt vi byde Trods,
 Sandhed tro i Blinde.

Jesus Kristus, det Guds=Ord,
 Sandheds Lys og Livet,
 Som til Helvede nedfoer,
 Himlen os har givet.

Menigheden, tro som Guld,
 Følger Korsets Fane
 Og fuldender frydefuld
 Sandheds Løbebane.

Sandhed kommen er fra Gud,
 Vender did tilbage
 Og gaar hos ham ind og ud
 Alle Livets Dage.

31.

Fristeren, som gaar omkring,
 Os fra Gud til sig at vinde,
 Siger: Synd gjør ingen Ting,
 Kun en Leg, hvor Lyst er inde,
 Kun en Drøm at smile ad.

Havde Løgn ej Sandheds Skin,
 Ingen kunde den bedrage,
 Den med Skin sig sniger ind,
 For i Mørket at indtage
 Og forplante Pestilens.

Synd er Galskab, Løgn er Taut,
 Strid med Gud er Drømme vilde,
 Saa man gjør slet intet sandt,
 Naar man synder og gjør ilde,
 Derfor Løgn har Sandheds Skin.

Men sit Liv til intet gjør
 Synderen ved egen Brøde;
 At han vil, og at han tør,
 Det ham domme maa til Døde,
 Ej for intet han var skabt.

Og naar vi er ingen Ting,
 Ingen Ting for Gud at nævne,
 Er vor Sjæl et Orme=Sting
 Uden Liv og uden Evne,
 Uden Kraft til nogen Ting.

Løgneren, som med sit Taut
 Vil dig til sin Afgrund føre,
 Hvor kun al Tings Tab er sandt,
 Menneske! laan ham ej Dre!
 Gjør dig dog ej selv fortabt!

Sig forbarmet har din Gud,
 Din Ulykke Himlen vorte,
 Al din Synd er sonet ud,
 Naaden frelser de forførte,
 O, forfør dig dog ej selv!

Troen og Trosbefjendelsen.

32.

Al den ganske Kristenhed
 Prise Guds Barmhjærtighed!
 Han, vor Skaber, faderlig
 Over os forbarmed sig,
 Hørte omme Hjærterø Bon;
 Han ved sin enbaarne Søn
 Frelser os i Lys og Lon.

Jesus Kristus, Frelseren,
 Deler med os Salvelsen;
 Guds enbaarne, Kvindens Sæd,
 For os fødtes, led og græd,
 Blev korsfæstet, lagt i Jord,
 Og til Fængselet nedføer,
 Men stod op med Livets Ord.

Himmelfaren, Gud og Mand,
 Hos vor Fader sidder han,
 Kommer dog igjen her ned
 Med sin Faders Herlighed,
 Dommer levende og dødt;
 Da hos ham, i Skyen mødt,
 Hver en Kristen hviler sødt.

Indtil da den Helligaand
 Fører os i Ledebaand,
 I det levende Guds-Ord,
 Til vor Frelfers Bad og Bord,
 Skænker os, med Synd forladt,
 Fred og Frelse Dag og Nat,
 Livets Krone, Himlens Skat.

33.

Vi troer alle paa den samme Gud,
 Vor Herres Jesu Kristi Fader,
 Fra hvem i Troens Ord den Aand gaar ud,
 Som skaber Liv og Synd forlader
 Og tager alle Folk i Favn
 For Jesu Skyld, i Jesu Navn.

Vor Gud er han, som skabte med sit Ord
 Skyhimlen blaa og Himles Himle
 Og Jordens Areds og Mennesket af Jord
 Med alle Dyrs og Fugles Brimle,
 Og skabte underfuldt og blidt
 Støv-Mennesket i Billed sit.

Vi tror paa Gud, som al Ting kan og veed
 Og er al Faderligheds Fader,
 Er evig af sig selv, som Kjærlighed
 Kun for Misundelse en Hader,
 Og Sandhed, klædt i Naade skjon,
 Er evig Guds enbaarne Son.

Han, som til Faderen tør sige frit
 Og siger det med sønlig Ynde:
 Alt mit er dit, men dit er ogsaa mit,
 Thi jeg kan alt, kun ikke synde,
 Han holdt ej Guddom for et Røv,
 Men skjænked os den, Gud ske Lov!

Han blev et Menneske som du og jeg,
 Blev barnefødt af Viljevaanden,
 Kun Arvesynd som vi han havde ej,
 Blev avlet kun ved Helligaanden,
 Uskyldig vilde Helten hold
 For os betale Syndens Sold.

Dertil han, salvet i Gud Faders Favn,
 Var som Messias, Kristus, lovet,
 Derfor som Frelser Jesus blev hans Navn,
 Betsignet evig og højslovet,
 Han bar vor Synd, vor Sorg og Nød,
 Han led for os den bitre Død.

For os han døde, og for os opstod
 Fra Helhjem han med sine døde,
 For os han lægger al Ting under Fod
 I Naade=Solens Aftenrøde,
 Og som sin egen vores Sag
 Han klare vil paa Dommедag.

Med ham til fælles har vi alt Guds Land,
 Gjenføderen i Menigheden,
 Som slynger skjont Fuldkommenhedens Vaand
 Om Hjerter alle i Guds Eden,
 Saa vi har evigt Fællesskab
 Med ham, som Gud sit Rige gav.

Vor Synd er ham tilregnet og forladt,
 Hans Hellighed vi os tilegne,
 Os Anden trøster baade Dag og Nat
 For Sorgen paa vort Legems Begue
 Dermed, at alle os for een
 Vor Herre skænker Njød og Ven.

Det er vort Haab, vor klippefaste Tro,
 Med evigt Liv og salig Glæde
 Vi skal paa Jorden og i Himlen bo,
 Naar der ej mer er Ny og Næde,
 Men vi slaa Kreds som Sol ved Sol
 Om Kjærlighedens Kongestol.

34.

Der er en Himmel=Stige
 For Troen i vor Barm,
 Men det er sært at sige,
 Den gaar ej op, men ned,
 I Sky mon Tro ej støvne,
 Men hvile paa det jævne
 Og flaa i Dybet Rod.

Den sære Himmel=Stige
 De lærde kjender ej,
 De efter Visdom hige
 End paa Helleners Vis,
 Paa egen Fod og Fare
 De Troen vil forklare
 Som Røg til Klarheds Sky.

Men Troens Himmel=Stige
 Den gaar i Dybet ned
 Til Kjærlighedens Rige,
 Hvor Gud i Huset bor,
 Hvortil ej Fod har Gange,
 Og Klogt kan ej sig trange,
 Det er Guds=Livets Lys.

Den Troens Himmel=Stige
 Af Trin har ifkun tre,
 For Djet, saa at sige,
 Den har endog kun to,
 Thi det, som øverst kaldes,
 Det kun, naar ej der faldes,
 Er Troens Hvilested.

Paa Troens Himmel=Stige
 Det er det første Trin,
 Som er med Jorden lige:
 At tro for Sandheds Skyld;
 Guds=Ordet kan ej glippe,
 Og det er Troens Klippe,
 Dens sikre Hvilested.

Paa Troens Himmel=Stige
 Det er det andet Trin
 Til Hjærtets Himmerige:
 At tro for Kraftens Skyld;
 Thi os med Tro er givet
 Guds Aandepust til Livet,
 Det klare Kraft=Bevis.

Paa Troens Himmel=Stige
 Det er det sidste Trin
 I Hjærtets Himmerige:
 At tro for Glædens Skyld;
 Det sker, naar Tro Guds=Ordet,
 Som Brud ved Konge=Bordet,
 Indslutter omt i Favn.

35.

Vor Tro er den Forvisning god,
 Som alle skulde have,
 At Livets Træ og Livets Flod,
 Det er Guds Naadegave
 Til hver en Synder, naar og hvor
 Han Jesu Navn og Jesu Ord
 Paa Hjærte ret vil lægge.

Ja, evigt Liv, det er vor Løn
 Af Naaden i Guds Rige,
 Som tro paa Guds enbaarne Søn
 Og vil ham aldrig svige,
 Det er Guds Ord, det er Guds Røst,
 Til stadig Fred og evig Trøst,
 Thi det kan aldrig fejle.

Hver Tvivl om Ord, som kom fra Gud,
 Hver Tvivl, som os mon hue,
 En Brandpil er, som skydes ud
 Fra Sjæleffjendens Bue.
 Men Gud ske Lov! fra Old til Old
 Er Troens Ord dog Troens Skjold
 Som trodser Fjendens Pile.

Vor Herre selv sit Hus har bygt,
 Som Huset paa en Klippe,
 Deri vor Tro sig hviler trygt,
 Thi Ordet kan ej glippe,
 Det er Guds Sandhed stær og ren,
 Det er Guds Riges Edelsten,
 Det er hans Lygt og Glæde.

Saa midt i Verdens salte Sø,
 Gud, efter Frelser-Bonnen,
 Har skabt Ulykkelighedens Ø
 Til dem, som tro paa Sonnen;
 Guds Aand er os et Pant derpaa,
 At vi i denne Tro skal faa
 En sød og salig Ende.

36.

Ønsker, lille! du at leve,
 Længe leve, sjæleglad,
 Stol da ej paa Himmel=Breve,
 Men paa Livets Bog og Blad!
 Stol kun paa et stærkt Guds=Ord,
 Som du hørte, som du tror!

Naan kun er dit Liv i Grunden,
 Er din Skabers Aandepust,
 Med Guds=Ordet af Guds=Munden
 Aander vi og lever just,
 Timelig med Ordet tykt,
 Ewig af det aabenhjst.

Livets Ord, hvorpaa du bygger,
 Gammelt være maa og nyt,
 Som af Mund, ej blot af Skygger,
 Til dig tales aabenhjst,
 Tales dog, som det kom hid,
 Som det lød fra Arilds Tid.

Kristus kun, som selv er Livet,
 Livets Ord har i sin Magt,
 Aand og Liv er os kun givet
 I, hvad han har til os sagt,
 Siger ved sit Vad og Vord
 Som det levende Guds=Ord.

Drages derfor vel til Minde:
 Moderligt er Troens Ord,
 Næmmere er ej at finde
 Nogen Ting paa denne Jord,
 End ved Jesu Kristi Daab
 Livets Ord med Tro og Haab!

Intet Ord paa nogen Tunge
 Nogen Sinde kom her hid,
 Kaldt af gamle og af unge
 Troens Ord fra Arilds Tid,
 Uden det, hvormed endnu
 Selv du spørges: Troer du?

I det Troens Ord Gud Fader
 Og Guds Søn af Kjærlighed
 Evtigt Liv dig overlader
 Med Guds Aand og med Guds Fred,
 Naar du tror, fra først til sidst
 Ja og Amen det er vist.

Daabens Ord, naar du nedsænker
 Dig i det med Hjærtets Tro,
 Evtigt Liv og Lys dig skjænker,
 Under eet dem begge to,
 Liv med Lys og Lys med Liv
 Uden Tant og uden Riv.

Da Guds Aand dit Haab besegler
 I vor Herres Jesu Navn,
 Et Guds Barn, ihvad dig fejler,
 Du er da i Kristi Favn,
 Nyder Herrens Barnskaar,
 Som du beder „Fader vor“.

Madver=Ordet, naar det ædes,
 Drikkes ret ved Herrens Vord,
 Hvor du fædres, hvor du stedes,
 Er det levende Guds=Ord:
 Herren, som opliver dig
 Til at leve højt med sig.

37.

Vor Gud han er den sande Gud,
 Den jegode Fader,
 Fra ham alt Liv og Lys gaar ud,
 Han os vor Synd forlader,
 Han al Ting stable med sit Ord,
 Paa ham alt stort og smaat beror,
 Kun han er uafhængig.

Vor Frelser er Gud Faders Son,
 Og Menneftens tillige,
 Han Guddoms-Fylden bar i Len
 Ydmyg paa Zorderige,
 Med sin Korsfæstelse og Død
 Afsoned han, hvad vi forbrød,
 Hans Navn er Jesus Kristus.

Han kom paa Jorden til os ned
 Som Himlens Morgenrøde,
 Og os til Gavn med Liv og Fred
 Opstod han fra de døde,
 Og naar han kommer hid paa ny
 Med Guddoms-Herlighed i Sky,
 Som han er, vi skal vorde.

Til Borgen for, det alt er sandt,
 Sin Kirke, Viljevaanden,
 Han satte Livets Ord i Pant,
 Med Ordet Fader-Manden,
 Saa, skjont ushyelig, med sin Røst
 Han er hos os til evig Trost,
 Vort Lys, vort Liv, vor Glæde.

Det volder alt den Helligaand,
 Som alt Guds Værk kan virke,
 Opbygger, som Guds højre Haand,
 I Jesu Navn hans Kirke,
 Hvor med Fuldkommenhedens Baand
 Forenes Legem, Sjæl og Aand
 I Helgen-Fællesskabet.

38.

Vender du, som Gud har kaldt
 Kongebrud og Mo udvalgt,
 Ryg til Sandheds Avindsmand,
 Drot i Dødens mørke Land,
 Da med Fred til evig Trost
 Møder dig vor Herres Røst:

Troer du, som Ordet lod
 Fra den første Morgenrød,
 Som min dyrefjorte Brud,
 Paa min Fader, Guders Gud,
 Skaberen, som i sit Ord
 Bærer Himmel, Hav og Jord?

Troer du paa mig, min Brud!
 Jesus Kristus, Mand og Gud,
 Den enbaarne, Herre sand
 Over Folk i alle Land,
 Himmerigs og Helveds Port,
 Død, opstanden, herliggjort?

Tror du paa min Faders Aand,
 Hans og min i Fredens Vaand,
 Min og din i Kjærlighed,
 Naadens Aand med Liv og Fred,
 Himlens Segl og Pant derpaa:
 Klar, som jeg, skal du opstaa?

Lægger du, som Hjærtet vil,
 Fa og Amen dit dertil,
 Da i Vand med Ord og Aand
 Bader dig Guds højre Haand,
 Og til Skjønhed over Sky
 Fødes du deraf paa ny.

For dig borger, Liljevaand!
 Fader, Søn og Helligaand,
 Du oprandt af Rosenrod,
 Du er født af Kongeblood,
 Straalekranset som en Sol
 Ses du skal paa Dronningstol.

Fred med dig! ihvor du gaar,
 Himlens Dør dig aaben staar,
 Ind og ud gik du kun frit!
 Fadervor er Frisprog dit,
 Lydelig fra Vest til Øst
 Er deri Guds=Barnets Nøst.

Sæt dig ved mit Nadver=Vord!
 Aand og Liv er der mit Ord;
 Med mit Kjød og drik mit Blod!
 Da med mig du lige god
 Er om, hvad jeg har og veed,
 Om min Dyd og Herlighed.

Jeg er din, og du er min,
 Fælles Himlens Brød og Vin,
 Aandens Kraft og Hjærtets Fryd,
 Bryllupsfangens Fløjtelyd,
 Kjærlighedens Hvile sød,
 Evtigt Liv i Lyffens Skjød.

Det er Summen af Guds Ord
 Ved vor Herres Bad og Bord,
 Ordet i vor Herres Navn
 Tager Troen omt i Favn
 Som en Sejer=Frue bold
 Med Guds Ord til Sol og Skjold.

Hemmeligt er fjærnt og nær
 Himmeriges Rige her,
 Kan kun under Skyer blaa
 Af Guds Finger peges paa,
 Er dog, skjult for Verdens Syn,
 Virkeligt som Lyn i Lyn.

39.

Hvo som troer i sit Hjærte
 Og bekjender med sin Mund
 Ham, som efter Dødens Smerte
 I en Paaste=Morgenstund
 Sejerrig opstod af Døde,
 Han er frigjort fra al Brode,
 Ham er Livets Krone vis.

Men bekjendes vil vor Herre
 Jesus Kristus trindt paa Jord
 Af de flere og de færre
 Altid med de samme Ord,

Altid i den samme Mening,
 Uoploselig Forening
 Med sin Fader og hans Mand.

Som Gud Fader os det giver,
 Dette Ord er Troens Grund,
 Som den Helligaand opliver
 I vort Hjærte og vor Mund;
 Saa med det, som ej kan glippe,
 Jesus Kristus er vor Klippe,
 Er vort Liv, vor Sol og Skjold.

Det er Perlen, det er Arven,
 Som kan trodse Sværd og Baal,
 Det er Kjørnen, det er Marven
 I de kristnes Modersmaal;
 Mander, som det Ord modsige,
 Mander, som det Ord undvige,
 Saar kun Lust og hofter Løgn.

Derfor det er Provestenen
 For det ægte Himmelsguld,
 Og det Ord er selv Guldtienen,
 Som Guds Mand vil spinde fuld;
 Saa derom sig snor og drejer
 Alt, hvad Gud paa Jorden ejer,
 Alt, hvad Sønnen kalder sit.

Her Guds Fader navn udtrykker
 Levende hans Kjærlighed,
 For det synke alle Skygger
 I de dødes Rige ned;
 Ewig Fader til sin Ære
 Ewig Son kan ej undvære,
 Det er den enbaarnes Glans.

Hermed følger Skaber-Værket,
 Størst af alt, hvad gøres kan,
 Derfor Guddoms-Kjendmærket
 Overalt i Synets Land;
 Saa alt, hvad i Støvet's Egne
 Guddoms-Magten skal betegne,
 Vigue maa Guds Skaberværk.

Kjødspaatagelsen derefter
 Klarlig viser og beter,
 At med fulde Guddoms-Kræfter
 Nanden bæres kan i Ver,
 Kan gjenløse det fortabte,
 Kan og vil i alt det skabte
 Guddoms-Billedet forny.

Guds enbaarne Søn i Stalden
 Fødtes af Maria Mo,
 Drak paa Korset i sig Galden,
 Kunde, naar han vilde, dø,
 Fik dog evigt Liv ved Daaben,
 Var dog under Støvtraad-Raab
 Guddoms-Kraft og Kjærlighed.

Helliggjørelsen omsider
 Sætter Kronen paa Guds Værk,
 Gjennem alle Naudens Tider
 Gud er i de svage stærk;
 Menigheden af Guds Naade,
 Det er Kjærlighedens Gaade,
 Arver Riget med hans Søn.

Saa er alt i Troes-Ordet
 Levende udtrykt med Flid,
 Hvad ved „Badet“ og ved „Bordet“
 Ster af Gud i Naadens Tid,

Fra han sendte den enbaarne,
 Til han samler de udkaarne
 I sit Hus til evig Fryd.

I hver Lyd af Troes-Ordet
 Af Guld-Kjæden er et Led,
 Som i „Badet“ og ved „Bordet“
 Lives op af Kjærlighed,
 Boxer op med Held og Lykke
 Til i Gjærning at udtrykke
 Tro og Haab og Kjærlighed.

Det er Hoved-Hjørnestenen,
 Hverpaa „Mestrene“ slaa Brag,
 Som de kalde „Austods-Stenen“
 Under Sol til Dommhedag;
 Mens Guds Aand derpaa opfører
 Templet, som Guds Son tilhører,
 Herrens Hus med Himmeltag.

Hvo som troer og bekjender
 Til sin Død det lille Ord,
 Der med „evigt Liv“ sig ender,
 Selv for det, som blev til Jord,
 Ham bekjendt vil Solnen være
 Ewig for Guds Englehare
 Og for Gud, sin Fader, selv.

40.

Hjærte, du, som græd i Nat,
 For du savnede din Skat,
 Syng i Morgenrøde!
 Lad det spørges trindt paa Jord:
 Graven brast, og Livets Ord
 Klart stod op af Døde!

Mellem Røverkuler to,
 Mellem Tvivl og Overtro,
 Som et Lig var jordet
 I vor egen Hjærtegrav,
 Bildt ombrust af Verdens Hav,
 Skindødt, Troes=Ordet.

Dannekvinder, som paa ny
 Sogte Trost i Morgengry,
 Frelseren i Grunden!
 Eder mødte Troens Ord,
 Som I søgte under Jord,
 Levende i Munden.

Det er Svale allerbedst,
 Baarens Fugl til Paaskefest,
 Hjærternes Husvale;
 Troens Ord med Aandens Røst
 Er til Hjærtets Haab og Trost
 Frelserens Fortale.

Dermed følger Haand i Haand
 Daaben med den Helligaand,
 Som gjør rene Sjæle;
 Fred med eder, Fred med dig!
 Derpaa fjendes hjærtelig
 Guds Søns Mund og Mæle.

Det er Livets Stemme sød,
 Hvor er nu din Sejer? Død!
 Synger Viljevaanden;
 Herren, som til Himmels foer,
 Blev dog hos os i sit Ord,
 Opstod med Livs=Aanden!

Nu har Hjærtet Paaskefest
 Med den Helligaand til Praest,
 Livets Brød til Føde
 Med Livsordet i sin Mund,
 Som i en lykkelig Stund
 Opstod fra de døde!

41.

Zesus! hvor er du dog henne?
 Hjærtet søger dig onsonst,
 Selv hvor dig Apostel-Penne
 Tegned af med himmelsk Kunst,
 Som en Hjælper af al Nød,
 Herre over Liv og Død,
 Som du gik og stod her nede,
 Nem at finde, god at bede.

Alle Dage, har du lovet,
 Bære vil med dine du,
 Paa dit Ord jeg alt har vovet,
 Ak, men hvor er du da nu?
 Du, som højt i Himlen bor!
 Er der vel en Plet af Børd,
 Hvor man, ude eller inde,
 Dig lyslevende kan finde?

Ordet er dit Kjendemærke,
 Mandelig dit Klædebon,
 Men hvor findes Ord saa stærke
 Som Gud-Faders Liv og Mand?
 Mindre kan dog ej forslaa
 Til for dig paa Børd at gaa,
 Mindre Kraft ej nogen Sinde
 Synd og Død kan overvinde.

Kunde end med Nød og næppe
 Findes her dit Guddoms=Ord,
 Satte du da under Skjæppe
 Selv dit Lys paa denne Jord?
 Livets Lys fra Himlens Sal
 Her i Dødens Skjagedal
 I dit Hus jo paa Guldstage
 Skinne klart maa alle Dage!

Sejer! Glæde over Glæde!
 Nu det store Lys opgaar,
 Jesus, du var selv til Stede,
 Nu jeg ser det, hvor og naar:
 Selv du spurgte: troer du?
 Sagde selv: kom mig i Hu!
 Du os døber, læsker, mætter,
 Med dit Ord, som alt udretter!

Med det „Troens Ord“ i Barmen
 I dit Bad gjenfodes vi,
 Ved dit Bord er Hjerte=Barmen
 Fra din Faders Bryst deri;
 Af det Ord, som alle veed,
 Fødes Haab og Kjærlighed,
 Med det Ord, fuld nemt at finde,
 Synd og Død vi overvinde!

Jesus! ja, du er til Stede,
 Hvor vi knæle i dit Navn,
 De umyndige og spæde
 Kjærlig tager du i Favn,
 Med dit Ord, som, Død til Trods,
 Lever, lyder end til os;
 I dit Ord, med Støv fortrolig,
 Ydmyg du hos os gjør Bolig!

Gud ske Lov for al den Glæde!
 Frelser! Tak for Livets Ord,
 Ved vor Daab til dine spæde,
 Til de vogne ved dit Bord!
 Alle har vi nu som een
 Med dig fælles Kjød og Ben,
 Længes alle, selv i Eden,
 Efter Himmel=Herligheden!

42.

Zesus! hvor er du dog henne?
 Hjærtet søger dig onsonst,
 Selv hvor dig Apostel=Fenne
 Tegned af med himmelsk Kunst,
 Som en Hjælper af al Nød,
 Herre over Liv og Dod,
 Som du gif og stod her nede,
 Nem at finde, god at bede.

Alle Dage, har du lovet,
 Bære vil med dine du,
 Paa dit Ord jeg alt har vovet,
 Men hvor findes du da nu?
 Er med Ordet i vor Mund
 Du os nær i Hjærtens Grund,
 I hvad Ord har da saa længe
 Du fra Mund til Mund haft Gænge?

Dine Fodspor blev ej kjendte,
 Soleklart det er dog, hvor
 Munds=Ord dit du alle sendte
 Med dit Vad og med dit Vord;

Svarer Hjærtet dertil Ja,
 Liv og Lys du er os da,
 Med Guds Børn, som dine Lige,
 I Guds Rige.

Ja, i Jesus = Kristus = Navnet
 Er din Aand, som skrevet staar,
 Med dit Ord paa Hjærte = Savnet
 Naades Bod i Gylden = Aar;
 Hvor kun findes Hjærterum
 For dit Evangelium,
 Med dit Lys, din Fred og Glæde,
 Mandelig du er til Stede.

I dit Navn du saa har vandret
 Som en Sol fra Ost til Vest,
 Døbt paa Troen uforandret,
 Bedt til Bords og budt til Gæst;
 I dit Navn med Aand og Ord
 Favnes du i Højenord,
 Om dit Navn, af Idræts = Glansen,
 Tider flynge Straale = Kransen.

Frelser! Tak for al den Glæde!
 Tak for Naade = Livets Ord
 Ved vor Daab til dine spæde,
 Til vort Samsund ved dit Bord!
 Med dit Ord, som, Død til Trods,
 Lever, lyder end til os,
 I dit Navn, med Støv fortrolig,
 Ydmyg du hos os gjør Bolig!

43.

Fader og Søn og Helligaand,
 Evige er deres Navne,
 Knyttet til dem med Livets Baand
 Sødte vi evindeligt have;
 Dermed i Daaben under Laag
 Skrives vort Navn i Livets Bog,
 Saa sandt som vi indgaaer Pagten.

Fader og Søn og Helligaand,
 Trende, men eet dog tillige;
 Indigt i Kjærlighedens Baand
 Det er vort Mønster tillige;
 Bære saa skal vi hver sit Navn,
 Bære dog eet i Jesu Navn,
 Saa sandt som vi indgaaer Pagten.

Fader og Søn og Helligaand,
 De er os ej ubekjendte,
 Bundne til dem med Troens Baand,
 Kjærligheds har vi i Vente;
 Jesus, vor Herre, er Guds Søn,
 Deler med os Guds Aand i Vøn,
 Saa sandt som vi indgaaer Pagten.

Fader og Søn og Helligaand
 Kristelig talt os tilvendes
 Forst, naar med Tro i Kristi Aand
 Navnene deres bekjendes,
 Mødes med vort i Jesu Navn,
 Mødes med os i Jesu Navn,
 Saa sandt som vi indgaaer Pagten.

Faderens Præg er Kjærlighed,
 Sønnens er Sandhed i Ordet,
 Andens er evig Herlighed,
 Kraften med Sole omgjordet;
 Dermed har Kristi Menighed
 Fællesskab i al Ydmyghed,
 Saa sandt som den indgaaer Pagten.

44.

Vi Kristne paa Gud Fader tror,
 Alt har ene han at raade,
 Som skabte Himmel, Hav og Jord,
 Som hans Navn, saa er hans Raade:
 Det forfaldne, det fortabte,
 Fordum i hans Billed skabte,
 Ej han evig lod forkomme,
 Kjøbte det i dyre Domme,
 Thi for det faldne Adams Kjon
 Hengav han sin enbaarne Son.

Vi tror paa Herren Jesus Krist,
 Klædt i Kjød af Guds=Anden,
 Gud Faders egen Son for vist,
 Vaaren dog af Viljevaanden;
 Pint, korsfæstet, død og jordnet
 Blev for Naadens Skyld Guds=Ordet,
 Men fra Dødninghjem, trods Dragen,
 Han opstod paa Tredjedagen,
 Til Himmels faren fra vort Syn,
 Til Doms han kommer som et Syn.

Vi tror og paa den Helligaand,
 Gud med Faderen og Sønnen,
 Daabspagten er hans Ledebaand,
 Vidnesbyrdet Børne-Bønner;
 Dem, som til Guds-Folket tælles,
 Gjør om Jesu Navn han fælles
 Og deri, med Synd tilgivet,
 Om Opstandelsen og Livet,
 Og i Fuldkommenhedens Vaand
 Da sammensmelter Kjød med Aand.

45.

Det Troens Ord, som vi bekjende
 Med Herrens Aand, og han med os,
 Som lyde skal til Verdens Ende,
 Al Fjendens Træsthed byde Trods,
 Det knytter os med Hjerterbaand
 Til „Fader, Son og Helligaand“.

Vi tro paa Herrens og vor Fader,
 Den sande Gud og Skabermænd,
 Som Løgn og Falskhed evig hader
 Og sætter dem i Mørkheds Vand,
 Men er al Faderligheds Rod,
 Som Kjærligheden ejegod.

Vi tro paa Faderens enbaarne,
 Vor Frelser Jesus Herre-Krist,
 I ham vi er Guds Børn udkaarne,
 Hans Medarvinger her og hist,
 Det er Gud Faders Naadeløn
 Til Sandheds-Troen paa hans Son.

Det er den store Troens Gaade,
 Guds Son er født af Muldets Mo,
 Med Anden avlet af Guds Naade
 Til kort at leve, haardt at dø,
 Men Død og Helved, os til Gavn,
 At hærge i vor Faders Navn.

Korsfæstet, men af Grav opstanden,
 Han for os løste Dødens Baand,
 Og himmelfaren Frelsermanden
 Nu sidder ved Guds højre Haand,
 Men kommer øjensynlig hid
 Som Dver=Dommer i sin Tid.

Indtil han kommer, Helligaanden
 Er Hovding for hans Menighed,
 Vor Trøstermand i Levned=Baanden,
 I Liv og Død, med Herrens Fred,
 Han skjænker os, med Synd forladt
 I Jesu Navn, Guds=Rigets Skat.

Guds Herlighed er Naadegaven,
 Skjønt Aabenbarelsen er sen;
 Som Jesus, skal opstaa af Graven
 Hans Menighed med Kjød og Ben,
 Og Livets Krone i sin Glans
 Er Brudens Arv, som den er hans.

Det Troens Ord, som ej kan glippe,
 Om Himmel end og Jord forgaar,
 Det er vort Skjold, det er den Klippe,
 Hvorpaa Guds Stad og Tempel staar;
 Det i vort Hjærte og vor Mund
 Er Livets Pant og Troens Grund.

46.

Vi troer paa den sande Gud,
 Vor Herres Jesu Kristi Fader,
 Fra hvem Livs-Naade al gaar ud,
 Og som Misundelsen kun hader,
 Han skabte alting med sit Ord,
 Paa ham alt stort og smaat beror.

Vi tror paa Jesus, Gud og Mand,
 Som avlet af Gud-Faders Naade,
 Født af Maria, Mo' for Sand,
 Til Bod for al vor Nød og Baande;
 Da med Guds Naade Ord blev Kjød,
 Guds Sandhed klædt i Naadens Lød.

Han sagde til Gud-Fader frit,
 Han siger det med barnlig Ynde:
 Alt dit er mit, som mit er dit,
 Saa alt jeg kan, kun ikke synde.
 Han holdt sin Guddom ej for Nød,
 Men skænkede os den, Gud ske Lov!

Dertil han salvet i Guds Favn
 Bar som Messias, Kristus, blevet,
 Og Jesus er hans Frelser-Navn,
 I Livets Bog for os indskrevet;
 Han bar vor Skyld, vor Sorg og Nød,
 Han led for os den bitre Død.

For os han døde og opstod
 Fra Helhjem med Guds Forstegrøde,
 Ham lægges alting under Fod
 I Naade-Solens Aftenrøde,
 Og som sin egen vores Sag
 Han klare vil paa Dommemedag.

Vi tror, Guds Aand er i Guds Ord,
 Guds Mund med os i Menigheden,
 Til Helgen=Fællesskab paa Jord
 Om Frelseren og om Gudsfreden,
 Og ved et underfuldt Guds „Bliv!“
 Opstandelse til evigt Liv.

Det er vor klippefaste Tro:
 Med evigt Liv og salig Glæde
 Vi i Gud Faders Hus skal bo,
 Naar længer ej er Ny og Næde,
 Da Kruds vi slaar, som Sol ved Sol,
 Om Kjærlighedens Kongestol.

47.

Anden Grundvold ingen lægge
 Kan for Evets Kristendom,
 End det Liv, som for dem begge:
 Gud og Wand, til Verden kom.

Jesus Kristus, han alene,
 Fare op, som han foer ned,
 Klippen er af Edelstene
 For sin hele Menighed.

Thi skjønt Verden ser ham ikke,
 Virkelig han er dog her
 I det Ord, nu os lod stikke,
 Mund og Hjære lige nær:

I det Ord, som faber Daaben
 Til os i den Helligaand,
 Og som kaster Purpur=Daaben
 Over os med Mariens Haand;

Dg naar han ved Naadebordet
 Byder os sit eget Kjød,
 Da lyslevende i Ordet
 Er han som Guds Himmelbrød.

Deri lever han og nærer
 Livet med sin Faders Aand,
 Deri han med Aanden bærer
 Altning ved Guds højre Haand.

Hvad man grunder, hvad man hygger
 Udenfor det Troens Ord,
 Ingen Navne, ingen Skygger
 Kristne kan paa denne Jord.

Denne Grundvold hygger Aanden
 Kun med ædle Malme paa;
 Anderledes Pave-Haandu:
 Kun med Træ og Rør og Straa.

Aanden, skjönt han alt ransager,
 Af sig selv dog taler e,
 Herrens Ord han kun optager
 Dg forklarer paa sin Vej

Saa den Helligaand bestammer
 Klart med Barnetroets Ord
 Hver en luftig Nyhedskrammer,
 Som for Aand vil gaa paa Jord.

Dermed vraget er og lastet
 Meget, som var lidt berømt,
 Dermed er hver Pave kastet,
 Dermed er hver Sjætte dømt.

48.

Samme Herre, Tro og Daab
 Findes alle Vegne,
 Hvor det kristelige Haab
 Lader sig tilegne:
 Livets Haab, trods Døden, sandt,
 Haabet, med Guds Aand i Pant,
 Om Guds-Herligheden.

Samme Herre, Jesus Krist,
 Sønnen af Marie,
 Som, skjønt himmelfødt for vist,
 Kvinden gav at die,
 Han, der, som Guds Offerlam,
 Dødens Kval og Korsets Skam
 Taalte for os alle.

I den gamle Romer-Stat
 Han, som Frelsermanden,
 Under Pontius Pilat
 Død er og opstanden;
 Ingen anden, det er vist,
 Bare kan den sande Krist,
 Menighedens Herre.

Samme Tro fra først til sidst,
 Der sig selv udtyder,
 Uden Tvivl og uden Tvist,
 Alt som Ordet lyder,
 Troens og vor Herres Ord,
 Hvori selv han er paa Jord
 Aande-Kirkens Klippe.

Samme Daab for hver, som tror,
 Samme Pagt om Livet,
 Samme Vandbad i Guds Ord,
 Samme Aand medgivet,
 I Treenighedens Navn,
 Til Treenighedens Favn,
 For gjenfødte Sjæle.

Samme Herre, Tro og Daab,
 Verlig talt faalunde,
 Derpaa Salighedens Haab
 Tør sig dristig grunde,
 Dermed i Guds-Fredens Baand
 Sammenholder Kristi Aand
 Hele Menigheden.

Jord og Himmel, Gud og Mand,
 Ret som Mand og Kvinde,
 Enes frit i Livets Land
 Kun med Hjærtets Munde;
 Mand er Livets Kraft og Dyd,
 Hjærtet har dets Fred og Fryd,
 Der er Livets Kilde.

Forste Trobartikel.

49.

Der er et Dje,
 Der er et Syn,
 Højt i det høje
 Med Syn paa Syn,
 Som har det Rygte,
 Det er at frygte
 Om Natten og om Dagen
 For alt, undtagen
 For Kjærlighed.

Guds Forsyns=Dje
 Medlyne maa,
 Hvad Verdens høje
 Vil trodse paa;
 Og aabenbare
 For Fald i Fare
 Om Natten og om Dagen
 Staar alt, undtagen
 Guds Kjærlighed.

Den sig ej stammer
 For skarpest Syn,
 Den laaner Flamme
 Af Himlens Syn;
 Paa Lue=Vinger
 Den did sig svinger
 Om Natten og om Dagen,
 Hvor alt er tomt, undtagen
 Guds Kjærlighed.

Den at oplede
 I lønligst Braa,
 Om den at frede
 Med Luer blaa,
 Til velbevaret
 Den er forklaret,
 Om Natten og om Dagen
 Er Hovedsagen
 For ham i Løn.

Ved Borgeledet
 Et Brudeblus
 Er Djemedet
 Og Maalet Guds;

Et Bryllups=Gilde
 Af Glædens Kilde
 Om Natten og om Dagen
 Er Hovedsagen
 For Kjærlighed.

Det er Brudgommen,
 Som ser saa grandt,
 Og det er Dommen,
 At alt er Tant
 For ham, foruden
 Hans Perle: Bruden,
 Om Natten og om Dagen
 Han ser kun Magen
 I Kjærlighed.

50.

Anden, i Ordet dalet ned,
 Bor Trøster og Husvaler,
 Hviler paa Herrens Menighed
 Og kjærlig den tiltaler:

Føjer end Lykken Ondstabs Træl,
 Du aldrig ham misunde!
 End du dig over Fjendens Held
 Forivre ingenlunde!

Ondstabens lykkeligste Æt,
 Den gaar jo, som den kommer,
 Styrtes omkuld i Høst og Slæt
 Som Markens Græs og Blommer.

Stol du paa Herren, mild som han!
 Da fast er dit Højsæde,
 Rigest er du i Skjønheds Land,
 Han er din Lyst og Glæde.

Alt hvad dit Hjærte onsker sig,
 Han skjænker dig i Naade,
 Gjærningen god, som huer dig,
 Han gjør paa bedste Naade.

Det, som for dig er Ret og Skjel,
 Han la'r som Lys oprinde,
 Sandhedens Glans og Rettens Held
 Som Middags-Solen skinne.

Bøj dig for Herren dybt til Jord
 Og bønfaald ham alene!
 Bogte dig vel for Ukvems=Ord,
 Hold dine Læber rene!

Undsfaben gaar jo, Slag i Slag,
 Sin Undergang i Møde;
 De, som forvente Herrens Dag,
 Skal skumme Landets Fløde.

Har du kun lært at bie lidt,
 Uhyret brat forsvinder;
 Løder du om det bredt og vidt,
 Du ingensteds det finder.

Lær du af mig, Sagtmodighed
 Det er, som arver Landet!
 Den sig forlyste skal med Fred
 Saa dyb som Havs-Højbundet.

Synderen til sin Sjæls Behag
 Belurer Rettens Venner,
 Over dem baade Nat og Dag
 Han arrig skærer Tænder.

Herren dog lo ad ham i Gaar,
 Han gjør i Dag det samme;
 Forud han ser, naar Timen slaar,
 Skal sikkert Lynet ramme.

Sværdet er blot, og Buen spændt,
 Voldsmanden snu og bister;
 Sværdet dog har mod ham sig vendt,
 Og Buen for ham brister.

Højt sig kan hæve Løgn og Tant,
 Omflagre Grens Tinde;
 Altid de dog som Reg forsvandt,
 De var ej mer at finde.

Voldsmanden fylde kan med Guld
 Vel sine Røver-Kuler;
 Bedre dog klækker over Muld
 Retfærdighedens Smuler.

Herren han kjender Armod's Kaar
 Paa Fromheds trange Veje,
 Mættes de skal i Hungers Aar
 Med godt til Arv og Eje.

Ung var du før, er gammel nu:
 Forladt blev Fromhed ikke,
 Fromhedens Væ ej heller du
 Har set sit Brød at tigge.

Ondskab har Arv med Ulv og Orn,
 Har Undergang paa Rente;
 Arvegods rigt har Fredens Børn
 Med Himmerig i Bente.

51.

Højhedens Gud, som kom her ned,
 I Ringhed klædt!
 Lovsangen er din Rettighed,
 Hvor du er stedt;
 Sorgen er dyb i Sions Stad,
 Gjør med dit Smil den sjæleglad!
 Da skal din Pris den udsjunge.

Fjendernes Tale her fik Magt,
 Vor Mund de bandt;
 Lad os forstaa, hvad du har sagt
 Er evig sandt:
 Du er vor Frelser uden Svig,
 Du vore Synder tog paa dig!
 Da skal din Pris vi udsjunge.

Du os har lært din egen Bon
 Bed Barne=Daab;
 Hor du os, Guds enbaarne Søn,
 Al Jordens Haab,
 Ogsaa vort Haab, som Hjem du gav
 Borte paa Holme her i Hav!
 Da skal din Pris vi udsjunge.

Salig er den, som du har kaldt
 Hos dig til Ly,
 Har ham til Borgerstab udvalgt
 I Sions By.
 Mæt du vor Sjæl, i Hunger tom,
 Rigelig i din Helligdom!
 Da skal din Pris vi udsjunge.

Bjærgene bæve maa for dig,
 Og Havet med,
 Skjalve for dig maa Zorderig,
 Hver Mand er ræd;
 Menighed din som forst dog sidst
 Glæde du skjænker ganske vist.
 Da skal din Pris vi udsjunge.

Du har besøgt det forte Muld
 Med Dug som Vin;
 Du det begavet har med Guld,
 Med Rigdom din;
 Lad det nu komme for en Dag,
 Blomstre og frugte til Behag!
 Da skal din Pris vi udsjunge.

Fuglene sang saa favrt i Nord
 For Sommer-Vyst;
 Kron du med Guld dit Mildheds-Mar
 Med gylden Høst!
 Bjærg og Dale, Mark og Skov
 Synger med os da Gud ske Lov!
 Da skal din Pris vi udsjunge.

Hør, Herre Jesus! Frelser, hør
 Din lille Flok,
 Sørgende dybt paa danske D'r
 Med Aarfag nok!
 Kvæles ej lad den Lovsang ny,
 Som er gjenfødt til Fart i Sky!
 Da skal din Pris vi udsjunge.

52.

Gud i det høje,
 Til os dig høje!
 Dver os arme
 Du dig forbarme,
 Gys din Velsignelse lydt!

Som vi kan taale,
 Dver os straale
 Fra Naade=Stolen
 Herligheds=Solen,
 Yndig med aftenrød Glans!

Lad os faa kjende
 Til Verdens Ende
 Vejene dine,
 Disse og hine,
 Frelsen i Hedninge=Land!

Folkenes Skare,
 Sangene klare,
 Salme og Vise
 Højlid dig prise,
 Folkenes Frelser paa Jord!

Lovsungen kvæde
 Syvfold med Glæde
 Folketsfærd milde,
 Stærke og gilde,
 For du er Folkenes Drot!

Folkeligheden
 Skænker du Freden,
 Dømmer til Livet
 Friheden givet,
 Leder hvert Folk til sit Maal.

Mellem de frelste,
 Folkenes ældste,
 Er som en Enke
 Israels Frænke,
 Danmarkens fredsøle Folk.

Hjærteligheden,
 Skjødets for Freden,
 Kilde til Sangen
 I Danevangen,
 Da har et favrt Gyldeaar.

Marken sig fryder,
 Lovsungen lyder:
 „Frugten fribaaret
 Kroner Guds=Vordet,
 Klarer Betsignelsens Vald.“

53.

Forderigs Slægter i Ahyge!
 Op, for Jehova at syng!
 Synger Jehova en Sang,
 Nyfødt i Ord og i Klang!
 Synger for Herren, velsigner hans Navn!
 Lad det forkyndes ved Bud og ved Bavn:
 Nær er den Frelse, han sendte,
 Nær, ja hver Time i Bente!

Lad mellem Hedninger gjalde
 Sagn om hans Ære blandt alle,
 Sagn om hans Ærtegn paa Jord!
 Thi han, Jehova, er stor;
 Ingen kan prise ham værdelig nok;
 Bøve for ham maa al Gudernes Flok,
 Hvad er vel Afgude-Brimlen?
 Han, Jehova, gjorde Himlen!

Kommer, I Folk og I Frænder!
 Bærer i ofrende Hænder
 Ære og Kraft til jitt Hjem!
 Bærer Jehova kun dem!
 Ærer Jehovas det hellige Navn!
 Gjæster hans Torgaard med Gaver i Favu!
 Herligheds Glans er hans Dje,
 Brud er hans Borg i det høje.

Anæl udi Helligdags-Ålæder,
 Folk, paa de hellige Steder!
 Skjælv, som i Fødselens Nød,
 Jord, for hans Ansigt, og fød!

Raaber blandt Hedninger: Riget er hans,
 Aldrig skal roffes hans Herligheds Krans,
 Og hans Retfærdigheds Domme
 Skal over Forderig komme!

Himlens Himle skal glædes,
 Jorden for Fryd ikke stedes,
 Havets og Havshjldens Gny
 Donne saa højt under Sky,
 Marken hovere med Høj og med Skov,
 Sjunge: Han kommer, han kommer med Lov,
 Sandhed og Ret skal tillige
 Domme hvert Folk og hvert Rige!

54.

I Herrens gjenløste fra Fjendens Haand,
 I Herrens gjenløste fra Trældoms Baand!
 Lader os prise med Lyft og Flid
 Herren, fordi han er mild og blid,
 Evindeligt varer hans Naade!

Han samlede os paa sin grønne Jord
 Fra Østen og Vesten, fra Syd og Nord;
 Bildsom var Orken, ubhygt og gold,
 Sjælen forsmægtede mørk og kold
 Med Hunger og Tørst uden Ende.

Vi raabte paa Herren da i vor Nød,
 Han frelste vort Hjerter fra Kval og Død,
 Ledte os paa den jævne Sti
 Op til sit Hus med Velstand i
 Og ind til sit Bord med Liv-Retten.

I Søfolk, som pløjed det vild'ne Hav,
 Saae Sejlet med Lykken gaa over Stav!
 Ude paa Dybet Guds Spor I saae,
 Storbærk sig spejled i Volgen blaa,
 Og Stormene kvad om Guds Under.

Sig Stormene rejste med Brag og Gny,
 Og Volgerne bruste i vilden Sky,
 Svælgets Bundløse og Klippens Top
 Mellem dem Skibet foer ned og op,
 Dmtumlet for Vind og for Bove.

Da smeltedes Sjælen som Vox for Ild,
 Og Vidskaben løb i sin Hjemstavn vild,
 Slagne med Rædsel I raved om,
 Som en beruset paa Gade tom,
 Et Haarsbred kun skilt fra Afgrunden.

I raabte paa Herren da i jer Nød,
 Den Herre, som frelser fra Kval og Død,
 Stormen han trued, den sank i Hav,
 Volgerne horte hans Røst og tav,
 I Havn kom Søfolkets med Glæde.

— I Søfolk, som stævned fra Arilds Tid
 Mod Landet, hvor Skyen er blaa og blid,
 Engen er blommet, og Bogen grøn,
 Freden har hjemme i Lys og Løn,
 Martusender kaldte de danske!

Fuld tit har I sejlet den høje Sø,
 Ridt af har I Stormene under D,
 Ligned vel nys et kuldsejlet Brag,
 Kom dog i Havn paa en Sommerdag.
 Tert Gudskelov synger med Gammen!

I Herrens gjenløste fra Fjendens Haand,
 I Herrens gjenløste fra Trældoms Baand!
 Fader os prise med Lyst og Flid
 Herren, fordi han er mild og blid,
 Evindeligen varer hans Naade!

55.

Hjærtet i Herren sig hoppende fryder,
 Hornet i Herren saa kraftelig bryder,
 Højt over Fjenden oplukker sig Munden,
 Thi i din Frelse jeg Fryd haver funden.
 Ingen i Hellighed Iova er lig,
 Hellig er ingen, som ikke er dig:
 Klippe, som haver ej Mage! vor Gud!

Fører ej saa overdaadige Taler!
 Hvad nytter det, I højtravende praler,
 Ordet af Mund ganger kæmpelig ud?
 Bider: Behova er Vidskabers Gud,
 Mon ej sit Værk han betænker og vejer!

Buen er brndt for de vældige Helte,
 Men de nedfaldne fik Styrke til Vælte;
 Mattede maatte nu trække for Brod,
 Hungrige Sjæle forvandt deres Nød;
 Mens ufrugtsoommelig syv monne føde,
 Frugtbar forlored sin Styrke og Brode.

Støde til Hel og derfra at opføre,
 Døde og vække, mon Iova tilhøre,
 Iova gjør fattig, men rig gjør og han,
 Skifter den høje og nedrige Stand,

Løfter den matte af Stov, hvor han ligger,
 Rejser af Skarnet den fattige Tigger,
 Skikker ham saa mellem Fyrster til Sæde,
 Lader ham Herligheds Trone beklæde,
 Thi de er Sovas, de Forderigs Karme,
 Auglen i dem er indsat ved hans Arme;
 Han sine helliges Fodder bevogter,
 Men en ugudelig standses i Mørke,
 Thi man ej vorder en Helt ved sin Styrke;
 Anuses skal de, som med Sova vil trætte,
 Naar han med Forderig ganger i Rette,
 Og naar hans Tordener Himlene røre;
 Men han sin Konge med Kraft skal iføre,
 Han skal ophøje sin salvedes Horn.

56.

Gud! vær mig naadig!
 Vær mig naadig, thi min Sjæl
 Den forlader sig paa dig,
 Jeg forlader mig paa dine Vingere Skygge,
 Indtil forbigangen er al min Ulykke.

Mellem Lovet Sjælen er,
 Mellem Baal jeg ligger her;
 Hvilke Menneſter jeg kjender!
 Spyd og Pil er deres Tænder,
 Deres Tunger ſkarpe Sværd.
 Gud! ophøj dig over Himmels Hære,
 Lad paa Jorden worde høj din Ære!
 For min Fod udſpandte de en Snare,
 Men min Sjæl, nedbøjet, tog ſig vare,
 Graven grov de ogsaa for min Fod,
 Men dem ſelv i den du falde lod.

Gud! dig blandt Folkene takker min Tunge,
 Jeg mellem Folkene for dig vil sjunge,
 Thi indtil Himlen din Miskundhed gaar,
 Og indtil Skyen din Sandhed bestaar.

57.

Gud! du er Gud for mig,
 Jeg aarle søger dig;
 I tørre, trætte Land,
 Hvor ikke rinder Vand,
 Min Sjæl af Tørst, men efter dig kun, trænges,
 Og efter dig mit Kjød alene længes.

I Helligdommen dig
 Jeg saae saa prud og rig,
 Og mer end Livet er
 Din Miskundhed mig kjær.
 Min Læbe derfor skal dig, mens jeg lever, love,
 Og løfte Haanden højt jeg i dit Navn tør vove.

Min Sjæl skal møtte sig
 Med Fedme, men fra dig,
 Dig love skal min Mund
 Med Fryd i Hjærtens Grund,
 Jeg kommer dig i Hu end paa mit Leje,
 Jeg paa min Vagt betænker dine Beje.

Til dig hentyede min Aand,
 Du holdt mig ved din højre Haand,
 Og under dine Vingere Skjul
 Jeg sjunge vil som glade Fugl;
 Men de, som vil mig rove Livets Blomme,
 De skal saa dybt i Jordens Svalg forkomme.

58.

Mit Lys og min Frelse det er Jehova,
 For hvem skal jeg frygte endda?
 Jehova, min Kraft, er i Live,
 For hvem skal forfærdet jeg blive?
 Hel nær faae jeg onde fremtræde,
 Alt som de mit Kjød vilde æde;
 Fjenden og Trængerens dog, der det gjaldt,
 Snubled og faldt.

Om ogsaa der mod mig sig lejrer en Hær,
 Dog Frygt kommer Hjærtet ej nær;
 Naar Slagets Trompeter og gøle,
 Seg veed, hvorpaa jeg vilde stole;
 Seg eet bad Jehova mig unde,
 Og derefter monne jeg stunde:
 Altid at være til Huse hos Gud,
 Skue hans Dejlighed prud,
 Spejde hans Borg.

Naar ogsaa da kommer en Ulykke-Dag,
 Han gjemmer mig under sit Tag,
 Han lader sit Telt mig bestygge,
 Paa Klippen han lader mig bygge,
 Ved ham jeg, naar Fjender omringe,
 Mig kan over Isferne svinge;
 Ofret ledsages af Klangens Basun
 Til hans Pavslun.

Seg Tungen til Tone vil sætte i Gang
 Og synge Jehova en Sang;
 Vøj, Herre! til Naabet dit Dre!
 Vær naadig til mig at bønhøre!

Du lod i mit Hjærte mig sige,
 Vi efter dit Ansyn skal hige;
 Herre! dit Ansigt det søger nu jeg,
 Skjul det nu ej!

Forskyd ej i Brede din Tjener fra dig,
 Min Hjalper! forkast ikke mig!
 Nej, Frelser! du ej mig forlader;
 Forladt mig har Moder og Fader,
 (Forlade mig maatte de gamle)
 Men Herren mig til dem skal samle.
 Led mig, o Gud! paa din Vej, paa din Sti,
 Fjenden forbi!

Lad ikke Modstandernes Villie ste!
 Thi falskelig vidnede de:
 De udaanded Vold — O! hvis jeg ej trode
 At se i de levendes Pande Guds gode! —
 Du ikke mod Gud dig forhaste!
 Dit Mod skal du ikke bortkaste;
 Hjærtet da styrker den Herre saa prud,
 Vi efter Gud!

59.

Priser Herren, for han er god,
 Ewig varer hans Miskundhed!
 Priser alle den Guders Gud,
 Ewig varer hans Miskundhed!
 Priser alle den Drotters Drot,
 Ewig varer hans Miskundhed!

Nævnes skal underfuldt og stort
Intet, uden hvad Gud har gjort,
Han med den evige Miskundhed.

Himle gjorde han med Forstand,
Bygte sin Jord paa vilden Strand,
Han med den evige Miskundhed.

Han skabte Lyset stort og godt,
Han alene er Lysets Drot,
Han med den evige Miskundhed.

Sol han gjorde til Dagens Dyd,
Maane og Stjærner til Nattens Pryd,
Han med den evige Miskundhed.

Hvem har skabt i det røde Hav
Israels Vej, Ægyptens Grav?
Han med den evige Miskundhed.

Folket i Orken fødte han,
Kongerne slog i Kæmpers Land
Han med den evige Miskundhed.

Kæmperne faldt for Eg og Od,
Landet blev Abrahams Arvelod,
Ewig er Herrens Miskundhed.

Sank vi end dybt, og greb os Gru,
Dog i Naade os kom i Hu
Han med den evige Miskundhed.

Alle bispiser hans runde Haand,
Os gjenløser af Fjendens Baand
Han med den evige Miskundhed.

60.

Guds Engle de fare hid og did
 Med Lyst, som Gud det huer,
 Han kalder dem selv fra Krilds Tid
 Sit Himmerigs Brev=Duer,
 De høre hans Bud med Kraft og Vid,
 Med Kranse af Regnbuer.

Guds Engle foer ned, og de foer op,
 Med Morgensang i Eden,
 De kvæded om ham paa Stjærnetop,
 Som lyste mildt Guds=Freben,
 Om Himmels Land og Jordens Krop,
 Som kysfedes her neden.

Guds Engle foer ned, og de foer op,
 Ved Betel, som i Dromme,
 Da hvilede sig den trætte Krop
 Paa Sten med Lemmer omme,
 Den bæved for ham paa Stjærnetop,
 Som Zorderig skal domme.

Guds Engle foer ned, og de foer op,
 Ved Betlehem med Glæde,
 De kvæde om ham fra Stjærnetop,
 Indsvøbt i Barneklæde,
 Om Himmels Land og Jordens Krop
 Med Kys i Ny og Næde.

Guds Engle foer ned, og de foer op,
 I Orken, paa Alheden,
 Med Paradis=Brød for Sjæl og Krop,
 Med Druer fra Guds Eden;
 De skaffed for ham fra Stjærnetop,
 Som hungred da her neden.

Guds Engle foer ned, og de foer op,
 Ved Graven, hvor han blunded,
 Som herlig opstod med Sjæl og Krop,
 Solklar og rosenmundet;
 Af Graven med ham fra Stjærnetop
 Er Liv og Lys oprundet.

Guds Engle foer ned, og de foer op,
 Med ham, som for os døde,
 Men svang sig paa ny til Stjærnetop
 Med Jordens Førstegrode,
 Som Menneske=Son med Sjæl og Krop,
 Med Kinder rosenrøde.

Guds Engle de farer op og ned,
 Som over Guddoms=Manden,
 Saa over hans Hus og Menighed,
 Gjenfodt til Raade=Standen,
 Hvor Hjerterne kun af Kristus veed,
 Og har ej Frelser anden.

Guds Engle de farer op og ned
 Med Brød og Vin og Glæde,
 Og lære vor Herres Menighed
 At hynne og at kvæde:
 Hos Herren vi drikke Lys og Fred,
 Og evigt Liv vi æde.

Guds Engle de farer op og ned
 I Orden som i Eden,
 Lovslyngende Hjærtens Kjærlighed
 Hift oppe og her neden,
 Som skaber af Liv og Lys og Fred
 Et Paradis paa Heden.

Guds Engle de farer op og ned,
 Hvem mærker Vinge=Slaget?
 Det Hjærtet kun gjør fra Arilds Tid,
 Som er af Aand indtaget,
 Det gjør nu kun Kristi Menighed,
 Som har sin Aand opdaget.

61.

Ene i den vide Verden,
 Om end stor og god og viis,
 Adam Hjærtens=Glæden savned
 Midt i Herrens Paradis;
 Jesus selv, med Tone mat,
 Klaged: ene og forladt
 Skal i Verden vid jeg være,
 Naar fra mig gaa mine kjære.

Derfor brus kun du, mit Hjærte!
 Lyd kun, Suk! og flyd kun, Graad!
 Sig kun højt, min Sjæl bedrøvet,
 At dig fattes Trost og Raad,
 Naar jeg sidder Nat og Dag
 Som en enlig Spurv paa Tag,
 Finder Verden tom og øde,
 Som i Graven hos de døde!

Men fortvivl dog ingenlunde,
 Hjærte, som til ham slog Lid,
 I hvis Navn den store Hvile
 Er beredt til evig Tid!

Ord og Enlighed til Trods,
 Jesus være vil med os,
 Som Gud Fader vilde være
 Med sin Søn, den hjertenskjære.

Aften=Sukket, Natte=Graaden,
 Sjæle=Vaandens Raadvildhed,
 Gjennem Mørket ser hans Dje,
 Dem hans Hjærte ynkes ved,
 Og endnu før Hænen gøl,
 Siger han: du Morgen=Sol!
 Bring til mine smaa, som græde,
 Haab med Lys og Sang med Glæde!

Gjerne Himlens Engle fare,
 Hvor de sendes med hans Ord,
 Men hvor Sule=Salmen klinger,
 Har og Herren Bnd paa Jord;
 Hvor de gaa fra Sted til Sted
 I hans Navn, han følger med,
 Og hvor han er selv til Stede,
 Flokkes Engle=Ror med Glæde.

Vi da, Sjæl, kun til i Morgen!
 Vi paa ham, som stuffer ej!
 Før endnu din Sorg du vidste,
 Til dig var hans Trost paa Vej;
 Han har sagt: hvor med min Tro,
 I mit Navn forsamles to,
 Ikkun to af mine kjære,
 Midt iblandt dem jeg skal være!

Jesus, ja, du følger dine:
 Dine Bud og dine Ord,
 Altid midt i Verdens=Orken
 Dejlige er deres Spor;
 De hos mig saa mangen Gang
 Banked paa med Engle=Sang;
 Kommer Nat en Gang med Døden,
 Kommer du med Morgenrøden.

62.

Verden siger i en Sum
 Om sin Vidskab nu om Stunder:
 For den svinder Tid og Rum
 Hartad ved et stort Vidunder,
 Den omspænder med sit Ord
 I et Nu den hele Jord.

Kom saa vidt nu Mandevind,
 Skulde man dog nodig tænke,
 At sig Gud af Rum og Tid
 Mer end Verden lod indstrænke;
 Intet Under, om man fandt,
 At for ham de rent forsvandt!

Skifter da med Lynets Fart
 Vi vort Ord til Verdens Ende,
 Mon vor Gud ej lige snart
 Bud os kan fra Himlen sende,
 Han, som til alt, hvad de skal,
 Engle har i Tusendtal!

Dg er det Guds Djemed,
 At hans hele Englesfare
 Djene skal hans Menighed,
 Staa den bi i Nød og Fare:
 Kan da i vor Bøn til Gud
 Ej med dem vi sende Bud!

Naar sig Verden tror saa viis,
 At vor Gud den kan undvære,
 Det forklare skal hans Pris,
 Djene ham til dobbelt Ære,
 Som i alle Verdens Aar
 Bist sin Skabning overgaar.

Dg naar gjennem Tid og Rum,
 Medens Herrens Haand sig vender,
 Kristi Evangelium
 Gaar som Lys til Verdens Ender,
 Kjendes da det skal, hvis Ord
 Spænder om den hele Jord.

Da det ses, at intet Bid
 Kan Guds Visdoms Raad forhindre;
 Verden er, med Rum og Tid,
 Hverken mer ej heller mindre
 End et Middel i Guds Haand,
 Skueplads for Støv med Aand.

Af sit Rum og i sin Tid
 Lad da Verdens Visdom braste!
 Verden dog, trods alt sit Bid,
 Bøder snart kun Støv og Aske;
 Ewig Tid og evigt Rum
 Har da Evangelium.

63.

Vor Fader, vor Skaber, vor Gud!
 Hift oppe og her neden
 Fra dig som et Væld springer ud
 Al Faderligheden,
 Al Omhed med Visdom i Pagt,
 Al Mistkundheds liflige Magt,
 Gud=Fader til Faderligheden!

64.

Hvem vil have ham til Fader,
 Som Guldforn paa Marken saar,
 Er den bedste Arvelader,
 Skjønt ham Døden aldrig naar,
 Naader over Jord og Hav,
 Naader over Dod og Grav,
 Over ondt og godt tillige,
 Helvede og Himmerige!

Hvem vil have ham til Fader,
 Som er evig om og fod,
 Som tilgiver og forlader
 Sine Børn alt, hvad de brod,
 Favner paa den første Bøn
 Kjærlig hver forloren Søn,
 Siger: al din Synd begravet
 Er som Sten i Verdenshavet!

Hvem vil gjerne være lille
 I den store Konges Borg,
 Hvor Gud Faders Dine milde
 Slutke brat hver Varne=Sorg,

Hvor Guddatter og Gudson
 Bøjer op til ham i Løn,
 Højere end Himlens Taarne:
 Den fra Evighed enbaarne!

Hvem vil gjerne som de spæde
 Die Mælk af Naadens Bryst,
 Agte for sin største Glæde
 Naadens Rys og Ordets Trøst!
 Hvem vil følges med Guds Aand
 Som et Barn i Ledebaand,
 Af ham lære, hvordan Sjæle
 Kan i Frelser=Navnet knæle!

Kommer alle I, som ville
 Til vor Herres Bad og Bord!
 Jesus, baade stor og lille,
 Er her i sit Guddoms=Ord
 Med Guds Aand og som Guds Søn,
 Fra Undfangelsen i Løn
 Til, hvor klarere end Solen
 Han skal ses paa Kongestolen.

Hvad han er, skal alle være,
 Som blev hans ved Tro og Daab,
 I dem til Gud Faders Ære
 Han er Herlighedens Haab;
 Hos dem alle ved hans Bord,
 Som ham tage paa hans Ord,
 Faderen, til fælles Glæde,
 Drager ind og tager Sæde.

Frugterne skal alle kjende,
 Som i Jesu Kristi Navn
 Bønlige sig til Gud henvende
 Som et Barn til Faders Favn,

Søge med et „Fadervor“
 Børneret og Børnekaar,
 Over Engles Himmelfstige,
 I Gud Faders Hus og Rige.

Thi af Jesu Kristi Fader
 Med vor Frelser i sin Favu
 Fædrene paa alle Stader
 Laane deres Fader-Navn;
 Naadens Kilde i hans Bryst,
 Omhedens-Tonen i hans Røst
 Mindes selv hos Mødre ømme
 Kun i deres Morgendrømme.

Gud, vor Gud, er Kjærligheden,
 Livets Kilde, Livets Lyst,
 Hvor han aander, blomstrer Eden
 Op, i Nord saa vel som Øst;
 Fra hans Rige, fra hans Borg
 Flygter Frygt og Tvivl og Sorg;
 Liv er Føden, Lys er Klæden,
 Sød og salig Bryllups=Glæden.

65.

Kristen=Troens første Led
 Det er Troen paa Gud Fader,
 Fader i al Evighed
 Og al Faderligheds Fader;
 Som al Verdens Skabermand
 Ene han har Guddom sand,
 Ret fuldraadig, uafhængig.

Kristen=Troens første Led
 Dog ej som et eget tælles:
 Med os har fra Evighed
 Manders Hær den Tro til fælles;
 Klart dermed kun siges ud,
 At det er den sande Gud,
 Kristi Menighed tilbeder.

Kristen=Troens første Led,
 Hovedet for alle Dele,
 Dog enhver kun skuffes ved,
 Naar det tages for den hele;
 Uden Kristus Kristendom
 Kun med Spot kan tales om,
 Kun til Spot [den saa] bekjendes.

Men at Jesus er for vist
 Faderens, vor Guds, enbaarne,
 Saa i ham, den sande Krist,
 Vi er Faderens udkaarne:
 Det er Kristen=Troens Grund
 I vort Hjærte og vor Mund,
 Det er Kristen=Folkets Løsen.

Hvem vor Jesus Kristus var,
 Hvad for os han led og voved,
 Hvor han sit Højsæde har,
 Hvad sit Folk han gav og loved:
 Det er Livets Lys paa Jord,
 Skinnende i Troens Ord
 Klart og frit til Verdens Ende.

66.

Han, som Fugle giver Føden,
 Skjønt ej Korn, som vi, de saa,
 Fader, som til Morgenrøden,
 Saa til os, hans Solglimt smaa:
 Ikke os, men Gud til Ære,
 Vi hans Billed i os bære,
 Er Guds Sæd i Jordens Skjød.

Tanker hans vi estertænke,
 Skjønt de Himle overgaa,
 I hans Dyb vi os nedsænke,
 Skjønt det bundløst synes maa;
 Vi kan tale, saa Gud lytter,
 Vi kan kvæde i Verhytter,
 Saa Guds Engle raabe „Hør!“

Alt som vore Børn de spæde
 Vi med Omhed stirre paa,
 Saa gjør Gud i Sorg og Glæde,
 Længe før vi ham forstaa;
 Dummere om sine Pøder
 End her nede nogen Moder
 Er dog Gud, vor Fader god.

Nøres da hver Moders Hjærte
 Ved sin Yndlings Suk og Nød,
 Finder Fred i Fryd og Smerte
 Barnet i sin Moders Skjød:
 Skulde da Guds Børn her nede
 Vel om Trost forgjæves lede
 Hos Gud Fader ejegod!

Blomsten kjønnere han klæder,
 End en Dronning fine smaa,
 Skjønt ej Sorger eller Glæder
 Kan til Liljebarmen naa;
 Skulde selv paa Dage søgne
 Da Guds egne Børn gaa nøgne
 Til den rige Faders Skam!

Himmelens og Jordens Herre
 Derfor har i Mandhjemms Kreds
 Børn ej flere eller færre
 End de smaa, som veltilfreds
 Føle, dem slet intet fattes,
 Som af Barne-Hjærtet skattes
 Og i Evighed bestaar.

Derfor Evigheds enbaarne,
 Jesus Kristus, alle smaa
 Som Fuldsøstende udkaarne
 Værer i sit Spor at gaa
 Glade til Gud Faders Rige,
 Gne det at efterhige:
 Hjærtets Fred og Mandens Fryd.

67.

Gud med Almagts Ord og Tanker,
 Som det takkes ham og viller,
 Underlig de fjærne sanker
 Og de nærmeste adskiller;
 Evig dog, trods Had og Hinder,
 Sandheds Alt med sig forbinder
 Han, som selv er Kjærlighed.

Dg til Sandheds Arv og Eje
 Hører alt, hvad Gud vil nævne,
 Værdt at maale, værdt at veje
 I det høje, paa det jævne,
 Hver en Stump og hvert et Stykke,
 Som er mer end Skin og Skygge,
 Thi alt virkeligt er sandt.

Alt det ægte, alt det rene,
 Som veed af sig selv at sige,
 Det vil Gud med sig forene,
 Kalder det „os elskelige“,
 Det er „Perlen“, det er „Hveden“,
 Det har Del i Kjærligheden,
 Som alt elskeligt har kjær.

Saa Gud Fader, som ej spared
 Sønnen sin, den elskelige,
 Gjennem ham os aabenbared
 Kjærlighedens Himmerige;
 Som vi elsker, efterhaanden
 Selv det klarer sig i Aanden
 Som et lille Paradis.

Anden Trobartikel.

68.

„Herre Jesus!“ naar det lyder
 Som et Mundsvejr uden Aand,
 Enten ingen Ting betyder
 Eller Værk af Kjødets Haand,
 Af en Maler, af en Vager:
 Skyggeværk og Dffertager,
 Eller endnu værre: Duffer
 Skabte af en Willedhugger.

„Herre Jesus!“ at gjentage
 Kjædelig og kjædelig
 Alle Vegne, alle Dage,
 Nabner intet Himmerig,
 Om end Paver, Bisper, Præster
 Det med Tynd kapitelfæster,
 Ja derpaa, med Kors i Hænde,
 Fader levende sig brænde.

„Herre Jesus!“ kun til Lykke
 Og til Indgang i Guds Stad
 Kan den Helligaand udtrykke,
 Saa hans Røst gjør sjæleglad
 Hjærtet, som til Gud sig vender
 Og paa Jesus Tro bekjender,
 Paa Gud Sønnen af Gud Fader,
 I hvis Navn han Synd forlader.

„Herre Jesus!“ af Guds Aande
 Gjennem Troens Barnemund
 Raader Bod paa Ve og Vaande,
 Tæfkes Gud i allen Stund;
 Lyder lavt det fra Verhytte,
 Engle bøje sig og lytte,
 Synge ud, hvad Støv har stammet:
 Være være dig, Guds-Lammet!

„Herre Jesus!“ naar det klinger
 Med det dybe Hjærtesuf,
 Paradisets Port opspringer
 Som med Agerhone-Kluk;
 Der Guds Engle staa til Rede,
 De i Jesu Navn tilbede,
 Ud og ind som Lyn de ile,
 Bære Sjælen til Guds Hvile.

69.

Kristus = Navnet er Liv = Baandet
 Mellem os og Abraham,
 Dermed Gud os har indaandet
 Seer = Livets Skjalde = Glam,
 Evas Haab om Kvindens Sæd,
 Saras Trost, som lo og græd,
 Og Marie's Moderglæde.

Hvor ej tros paa Jesus = Navnet,
 Der er Livet udeluft,
 Hvor ej tros paa Kristus = Navnet,
 Der er Livets Lys udsluft,
 Der er Haabet tomt og vildt,
 Der er Salvelsen forspildt,
 Seer = Sproget Spring i Luften.

Jesus Kristus det er Baandet
 Mellem Gud og Adams Kjon,
 Deri Gud har os indaandet
 Broderskabet med Guds Son,
 Evas Trost og Adams Haab,
 Mandelivet i vor Daab,
 Hjærtets Fryd ved Fader = Navnet.

70.

Født af Manden og af Kvinden
 Er vor Jesus, Gud og Mand,
 Har til Moder Mand = Veninden,
 Salig prift i Stovets Land,
 Frelser, ikke blot af Navn,
 Men med eet af Navn og Gavn,
 Livets Bog er Jesus = Navnet.

Jesus=Navnet det er Sjælen
 I den ægte Kristendom;
 Slangebids det er i Hælen,
 Naar paa det der gøres om;
 Hift og her, i Lys og Lon,
 Jesus Kristus er Guds Son,
 Og hans Ande er i Navnet.

At for os han led og døde
 Og for os opstod, opfoer,
 Saa Gudslivets Morgenrøde
 Vi har i hans Navn og Ord,
 Vi kun føle, naar i Favn
 Hjærtet tager dette Navn
 Som Gud Faders Køst og Ande.

Derfor i Guds=Menigheden
 Jesus=Navnet forst og sidst,
 Som det lyder fra Guds Eden
 Med Guds Ande sandt og vist,
 Det er Troens Klippegrund,
 Det er Livets Kildemund,
 Sol i Svøb af Morgenrøden.

71.

Bed den Helligaand undfangen,
 Son af Kvinde uden Mand,
 Livets Frugt af Gaade=Sangen,
 Palmetræ i Drkens Sand,
 Spirekraften i Vandgrenen
 Er for Verden Anstøds=Stenen,
 Men for Troen Klippegrund.

Født af Kvinden, født af Møen
 Er Guds=Mennesket paa Jord,
 Som paa Tungen, Lydhavs=Den,
 Avles underlig Guds Ord,
 Ej af Bingeslag i Luften,
 Ej af Kjødets Sands: Fornuften,
 Men af Naadens Andepust.

72.

Jesus Kristus, Gud og Mand,
 Avlet af Gud Faders Ande,
 Af en Mo i Skyggers Land
 Fødtes, Muld til Bod for Vaande;
 Han Marie kaldte Moder;
 Kvinden Søster, Manden Broder
 Kalder han som „Kvindens Sæd“.

Det er alle Kristnes Tro,
 Velbekjendt og uforstummet,
 Han nedbrød imellem to,
 Gud og Adam, Skillerummet;
 Gaade over alle Gaader!
 Menneske i alle Maader,
 Gud med os evindeligt!

Han, Guds Billed som Guds Son,
 Er Gud Fader op ad Dage,
 Født i ham er Adams Kjøn,
 Førstefødt foruden Mage;
 Sønnen kom kun til sit eget,
 For sit Legem træk besveget
 Dyrt han købte Kjød paa ny.

Derfor sig i Slægt med Gud
 Føler Muldets Viljevaande;
 Han sit Legem og sin Brud
 Kalder Støvet af Guds Aande;
 Gamle Adam for den anden
 Var i Støv kun Stillings=Manden,
 Kristus kun er Kvindens Sæd.

Kristus og hans Menighed,
 Hvad ej Engle=Visdom fatter,
 Hvad den Helligaand kun veed,
 Er Gud Faders Søn og Datter,
 Tvillingfødt af Kjærligheden,
 Egtepar for Evigheden,
 Har til fælles Kjød og Ben.

Guddoms=Fylde legemlig
 Skulde saa med Støv forbindes,
 Hjærtetsfulde aandelig
 Skulde saa i Sønnen findes;
 Skjønt for Engle selv et Under,
 Dog Guds=Mennesket udgrunder
 Med Guds Mand Guds Kjærlighed.

Derfor blev Guds Søn en Mand
 Led og døde, kom til Live,
 Hjemfoer til sit Fædreland,
 Vil dog skjult hos Bruden blive;
 Saa hans Guddoms Ære fremmes,
 Og vort Haab kan ej bestømmes,
 Fordi han er Gud med os.

73.

Fødes maatte af en Kvinde
 Frelseren for Adams Kjøn,
 Mande=Blod der maatte rinde
 I hans Aarer, skjønt Guds Søn;
 Ellers ej paa vore Vegne
 Han for os som sine egne
 Kunde her paa Verdens D
 Kæmpe, sejre, leve, dø.

Dog ham maatte Kvinden føde
 Som en Mo paa egen Haand,
 Uden Mand med Synd og Brode,
 Frugtbar ene ved Guds Aand;
 Kun med Manddoms=Liv det rene
 Guddoms=Liv sig lod forene,
 Og Guds Søn fra Alder spæd
 Bøge op med „Kvindens Sæd“.

Det Guds Under, af Guds Naade
 Ewig født og forudsat,
 Vor Gjenløsnings store Gaade,
 Kom til Verden Zulnat,
 Kom til os i Troes=Ordet,
 Med Guds Kraft i Svob omgjordet,
 Bringer os til Frelser sand
 Jesus Kristus, Gud og Mand.

74.

Salig prise vi den Kvinde,
 Som Guds Son tog først i Favn,
 Aldrig dor Mariæ Minde,
 Hvor end lever Jesu Navn;
 Og for denne Evas Datter
 Hjærtets Graad blev først til Fatter,
 For Guds=Mennesket var født.

Aldrig mer hun dog Guds=Moder
 Kaldes af Guds Menighed,
 Kun som menneskelig Broder
 Sank Guds Son til Støvet ned;
 Klart af Korset Skjellet dannes,
 Thi sin Moder i Johannes
 Herren gav sin Ven til Son.

For enhver af os Marie
 Er som Eva Moder kjær,
 Hendes Tro, vi ej fortie,
 Troens Modernavn er værd;
 Men ej Troen, kun Guds Naade
 Som Guds-Kjærlighedens Gaade
 Er Guds=Moderen paa Jord.

75.

Þint for os, for vore Synder,
 Blev Guds Son, vor Frelsermand;
 Dermed Frelsens Værk begynder
 Dybt i Dødens mørke Land;
 Frelsen kosted intet mindre,
 Han med Døden i sit Indre
 Stride maatte vaabenløs.

Da Guds=Mennesket det rene
 Som Guds Lam al Skylden bar,
 Træde maatte og alene
 Han Guds Bredes Ferskar;
 Røde blev hans Klæder hvide,
 Han for Synden maatte lide
 Trængsel, Angest, Band og Ve.

Derfor trængte Angest=Sveden
 Blodig gennem Marv og Ben;
 Paa hans Hoved laa Guds=Breden
 Som et Bjærg af Kampesten;
 Med Guds Aand Guds Fred forsvandt,
 Lyset sluktes, Mørket vandt,
 Det var Helveds Time svar.

Da var Magt der kun i Mørke,
 Glæde kun i Fjendens Vej,
 Livs=Umagt er Dødens Styrke,
 Modløshed er Tomheds Sejr;
 Sjælen, med og uden Stovet,
 Tom, Guds Aand og Liv berøvet,
 Magtesløs er Dødens Rov.

Det var Kalken, Jesus tømte,
 Gift og Galde var deri,
 Bredens Kalk til de fordømte,
 Som skal nu gaa os forbi:
 Vi, som tror paa Jesu Pine,
 Hans Opofrelse for sine,
 Gjort til Syndeskuld for os.

Kun med Nød og næppe bære
 Kunde Uskyld Synd og Død
 Og dog give Gud sin Ære,
 Lægge Skæbnen i hans Stjød;

Dg, forladt af Helligaanden,
 Styrkes maatte han i Baanden
 Ved en Engels Syn og Røst.

Sejerrig for alle sine
 Jesus Kristus, Gud og Mand,
 Ved i Sjælen Død og Pine,
 Svimlende paa Afgrunds Rand;
 Mageløs, uefterlignet,
 Skal højlovet og velsignet
 Jesu Dødskamp evig staa.

76.

„Pint“, deri sig indbefatter
 Al den Smerte, Angst og Kval,
 Hvormed Døden, Syndens Datter,
 Plage kan i Mørkets Dal;
 Jesu Kristi Død og Pine,
 Hvormed han gjenløste sine,
 Det var Herrens Heltedaad.

Alt, hvad Helved i sin Gru
 Har af Ild og Svoveldamp,
 Plaged ham paa Blomster-Tue
 For vor Synd i Dødens Kamp;
 Mørkets Magt i Dødens Timer,
 Naar i Ormegaard det kimer,
 Det er Helveds Majestæt.

Alt, hvad Himlen har i Eje:
 Lys og Glæde, Liv og Fred,
 Det forsvandt paa Mørkets Beje
 Som en Drom, man isner ved;

Det var Jesu Kristi Pine
 I Getsemane for sine,
 Hvor for os han svedte Blod.

77.

Pint, korsfæstet, død og jordet
 Er den Kristus, vi har kjær,
 Jesus, som med Troes=Ordet
 Vi bekjender een og hver;
 Ordet om hans Død og Pine,
 Som har fyldestgjort for sine,
 Det er Kristi Korsets Ord.

Kun for os han stred med Døden,
 Sjælens Død, af Gud forladt,
 Indtil Nyaars=Morgenrøden
 Tog paa Flugt den skumle Nat;
 Sjæledød, maa Ustyld vide,
 For sig selv den ej kan lide;
 Jesus for vor Skyld den led.

Det var Korsets tunge Byrde,
 Lovens Dom for Adams Et,
 Da sit Liv den gode Hyrde
 Satte til med frit Forsæt;
 Han sit Hjærteblod, det rene,
 Gav for vore Hjærtestene,
 Bloder dem til Kjød deri.

Legems=Døden, som os truer,
 Den er ogsaa Syndens Sold,
 Men for den ej Ustyld gruer,
 Kan den møde kjæk og bold,

Kan den, selv med Korsets Skam,
 Trøstigt lide som Guds Lam,
 Som den Jesus Kristus led.

Han og da vor Syndebrøde
 Bar paa Træet legemlig,
 Legemlig han for os døde,
 Lod sig jorde som et Lig;
 Sjælen leved dog i Manden,
 Kjøveren den tog ved Haanden,
 Indtog holdt i Paradis.

Naar sig Sjælen til Guds Ære
 Tor befale Gud i Bøld,
 Legemlig er let at bære,
 Hvad ej mer er Syndens Sold;
 Mange derfor af Guds Naade
 Kristi Kors paa denne Naade
 Baaret har og bære skal.

I Getsemane vi sove,
 Drømme om, hvad Jesus led,
 Vaagne kun for ham at love,
 Som Døds-Kampen overstred;
 Men til Golgata og Graven,
 Og i Manden til Guds-Haven,
 Følges kan vi med Guds Lam.

Korsets Ord, trods Verdens Skvalder,
 Er Guds Visdom og Guds Kraft,
 Er for os i Lysets Alder
 Paradisets Druesaft;
 Korsets Træ i Mandens Have
 Bar' imellem Orkens Grave
 Død til Herren, Liv til os.

78.

Jesus fra Nazaret, Zedernes Drot,
 Naglet til Korset, sejpintes til Døde,
 Jesus, vor Frelser, og Kristus, vor Drot,
 Ej dog beskyldtes for ringeste Brode;
 Udsel og nogen til Spe og til Spot
 Jesus, vor Frelser, og Kristus, vor Drot,
 Blev kun som Israels Konge korsfæstet.

Røverer, domfældt for Rov og for Ran,
 Høretes til Frelseren lydt at udsige,
 Som til sin Herre i kongelig Stand:
 Kom mig i Hu i dit himmelske Rige!
 Frelseren svared paa kongelig Vis:
 Følg mig i Dag da til mit Paradis!
 Portene aabne sig brat for os begge.

Jesus, vor Frelser, og Kristus, vor Drot,
 Glade vi derfor tilbede korsfæstet,
 Nabent os staar i det høje hans Slot,
 Siden han os i det lave har gjæstet,
 Lidt for os Døden med hele dens Kval,
 Lovet os Livet i Herligheds Sal,
 Bænker os hos sig af kongelig Naade.

79.

Død som en Konge, begravet med Ere,
 Solklædt opstanden som Herre og Gud,
 Takket og priset evindeligt være
 Jesus, vor Frelser, vor Folkehelt prud!
 Levendegjort i sin Død af Guds Mand,
 Sprængt har han Dødens og Helvedes Vaand.

„Død og begravet“ for Verden betyder:
 Sunken til Bunds i Forglemmelsens Land;
 „Død og begravet“ for Kristne betyder:
 Vandringen endt i Forsthyrrelsens Land,
 Hvilen begyndt til Opvaagnelse glad,
 Hvor ej er Død, i de levendes Stad.

Dødt og begravet Langfredag ad Aften
 Frelserens Legem til Hvile var bragt,
 Medens dog Sjælen med hele Livskraften
 Trodsede Dødens og Helvedes Magt;
 Legemet, lønlig for Døden helbredt,
 Sjælen omfavned, for Himlen beredt.

Dør og begraves paa aandelig Maade
 Vi med vor Herre i Daab til hans Død,
 Sjælen og lever i Kraft af Guds Naade,
 Legemet Hvile i Graven er sød;
 Thi som vor Herres, for Døden helbredt,
 Sjælen det favner, for Himlen beredt.

80.

Til Dødninghjem vor Drot nedfoer,
 Kun aandelig i Live;
 Det Hjem med denne Verdens Ord
 Sig lader ej beskrive;
 Kun det er klart, vi tro derpaa,
 At mens i Grav hans Legem laa,
 Hans Sjæl var dog i Aande.

Hans rene Sjæl paa Sjæle=Vis
 Sig rørte end med Styrke;
 I Aandens Lys til Paradis
 Han svæved gennem Mørke;
 Og i det store Fængselstak,
 Som skjuler sig bag Død og Grav,
 Blev hørt Guds Raades Stemme.

Vi kan derom i Stovets Land
 Kun føre mørke Taler;
 Guds Raade under Vaand og Band
 Dog hver en Sjæl husvaler;
 Hvert Barne=Dje ser det grandt:
 Hvor Frelseren er Prædikant,
 Forkyndes Liv af Raade.

Det er hvert Kristen=Hjertes Trost,
 At i de dødes Rige
 Dog Livets Ord fandt Vej og Røst
 Og Hørelse tillige,
 Saa Jesu Kristi Frelsernavn
 Var ogsaa der til Sjælegavn
 Som Himlens Morgenrøde.

For Kristendommens Lys blev tændt
 I Hedenskabets Mørke,
 Var selv de bedste Bane endt
 Som Vækkenes i Døtte;
 Men deres Sjæl dog ej var glemt,
 Til Døddinger i Løndom gjemt
 Var Livet af Guds Raade.

81.

Jesus Kristus er opstanden,
 Herliggjort som forudsagt,
 Dermed Gud for Frelsermanden
 Har sit Vidnesbyrd afslagt;
 Sandheds Gud kan sig ej nægte,
 Den Guds Søn er evig ægte,
 Som Guds Almagt kjendes ved.

Jesu Kristi Sandheds-Tale
 Om hans Fader og hans Aand
 Midt i Dødens Skyggedale
 Fængslet laa i Dødens Baand;
 Baandet brast som Traad og Tvinde,
 Og med Straaleglans om Tinde
 Herrens Ord stod tidlig op.

Han, som ej sig selv kan nægte,
 Sandheds Gud, har nu bevist,
 At som Livets Ord det ægte
 Pagtens Ord er sanddru prijt;
 Thi trods alle Skygger forte
 Gjennembryder Helveds Porte
 Kun et Ord med evigt Liv.

Af Guds Aande mildt omsuset
 Synge nu Guds Menighed:
 Gamle Surdej, ud af Huset!
 Sød er Paasken med Guds Fred;
 Ords=Opstandelsen af Døde
 I en Paaste=Morgenrøde
 Skaber Herrens Gyldebaar!

Saas nu skal ved alle Bände,
 Orken blomstre anden Gang;
 Lyde over alle Lände
 Skal nu Himlens Fuglesang;
 Nu, til Himmelfarten rede,
 Kjærlighedens Vinger brede
 Alle Hjerter, som kan tro!

82.

Fra de døde Tredje-Dagen
 Stod vor Frelser op i Bry,
 Tomt da var hans Jordelagen,
 Legem hans dog skabt paa ny;
 Førstefødt af Muldets Stjød
 Stod som Solen hvid og rød
 Jesus Kristus op af Graven.

Stor og tung for Støvet's Dje,
 Lukke-Stenen fra hans Grav
 Bæltet let og uden Moje
 Blev i Hast med Palmestav;
 Bagten saae et Engleshyn,
 En Guds Engel klædt i Hyn,
 Svimlede derved og daaned.

Kun for os af Klippe-Graven
 Herliggjort opstod vor Drot,
 Selv han troner i Guds-Haven
 Ewig paa sin Faders Slot;
 Liv og Lyk han selv er der,
 Bilde kun som Frelser her
 Verdens Synd og Død begrave.

Som i Paaſte-Morgenrøde
 Han, lig Solen klar og ren,
 Herlig opſtod fra de døde,
 Dog med vores Kjød og Ben,
 Saa med ham, vort Liv, vort Haab,
 Vi ved Kraſten af vor Daab
 Dør i Fred, opſtaar med Fre.

Til Opſtandelse af Mulde
 Med hans Ben og med hans Kjød
 Døbes alle vi til fulde,
 Vi, ſom døbes til hans Død;
 Derfor med os Kjød og Blod
 Bytter Hyrden ejegod:
 Ikkun hans kan Himlen arve.

83.

Den Menneſte-Søn, ſom født af Gud
 Er Mellemmanden med Guddoms-Magten,
 Tiltalede ſine Sendebud
 Med Gammens-Ordet og Naade-Pagten;
 Han ſagde: gaar i al Verden ud
 Som Jeſu Kriſti de viſſe Bud!
 Han alt har med Gud at raade.

Til Folkene alle trindt paa Jord
 I ſkal min Hiſſens Fredlyſning bære,
 Og alle, ſom høre vil mit Ord,
 For mig dem tage I ſkal i Lære;
 Tildøber alle med Mund og Haand
 Gud Fader og Søn og Helligaand,
 Som de ſkal med Tro bekjende!

Dg lærer dem alt, hvad jeg har sagt,
 Guds=Rigets Borger i Hævd maa holde!
 Ej vige de fra mit Ord, min Pagt,
 Min Daab og Nadver, Livspanter holde!
 Dg se, da jeg er med Liv og Aand
 Hos eder lønlig i Troens Baand,
 Saa længe som Aar har Dage!

84.

Himmelfaren til vor Glæde,
 Ved Gud Faders højre Haand
 Jesus Kristus han tog Sæde,
 Sender os sin egen Aand;
 Det er baade vist og sandt:
 Udenfor os han forsvandt,
 Men er evig hos os inde.

Han, som var fra Himlen kommet,
 Did opfoer, hvor han var for,
 Han for os til Herredømmet
 Er Gud Faders Vej og Dør;
 Nu Højsædet klæder han
 Som vort Haab, vor Tillidsmand,
 Skikker os med sig til Sæde.

Fra hans egen Mund ved Bordet,
 Som med Tynd han kalder sit,
 Derpaa lyder Sandheds=Ordet:
 Tager, æder Legem mit!
 Derfor vidner Sandheds Aand:
 I Fuldkommenhedens Baand
 Vi er Kristi Legems Lemmer.

85.

Komme skal vor Drot igjen,
 Levendes og dødes Dommer,
 Som vor Herre og vor Ven
 Kongelig med Glans han kommer;
 Jesus Krist, Mariæ Søn,
 Da i Lys som nu i Løn
 Sidder paa Guds Trone.

Som Guds Sandhed har han dømt
 Efter Lovens Bud den onde,
 Ham, som er fra Himle rømt
 Og gif i sig selv til Grunde,
 Djævelen og Engle hans,
 Fristerne til Dødningdans,
 Mørkets Kampeskare.

Han som Naadens Ord og Mund,
 Som en Mand paa vore Vegne,
 Paa Gjen-Kjærlighedens Grund
 Kjender, hilser sine egne,
 Siger: I har elsket mig,
 I min Faders Himmerig
 Derfor skal I straaale.

Til de andre siger han:
 Bort med jer fra Himmerige!
 Jeg hos eder var i Band,
 Lige gives skal for lige;
 Gaar til ham, I havde kjær,
 Mørkets Fyrste og hans Hær,
 Deler deres Kvide!

Det er Dommen forudsagt,
 Kristi Kjærlighed til Gæ:
 Kjærlighedens Ret og Magt
 Til Livs-Kronens Glans at bære,
 Naar vi her i Jesu Tro
 Elsker højt de bedste to:
 Faderen med Sønnen.

Tredje Troøartikel.

86.

Vi troer, at den Helligaand
 Veed af sig selv at sige,
 Og løser alle Tungebaand
 I Talen om Guds Rige,
 Saa frit han kommer, frit han bor
 I Jesu Kristi Guddoms=Ord,
 For ham at herliggjøre.

Vi stoler paa den Helligaand,
 Guds Kraft paa alle Tunger;
 Med Hjærtets Tro, den Viljebaand,
 Han avler Loveunger;
 Med Daabens Ord, som alle veed,
 Han gjør af dem en Menighed
 Til Jesu Kristi Gæ.

Vi stoler paa den Helligaand,
 Vor Trøstermand med Sukket,
 Til Fællesstab i Fredens Baand
 I „Fadervor“ indluffet;
 Det Hjærtesuk i Jesu Navn
 Gud Faders Hus, Gud Faders Favn
 I Navnet os oplader.

Vi stoler paa den Helligaand,
 Paa Sandheds=Bidnet gyldigt;
 Hans Vidnesbyrd, som Aand af Aand,
 Er fyndigt, fast og fyldigt;
 Hans Vidnesbyrd ved Herrens Bord
 Med Kjærlighedens Løndoms=Ord
 Er Hjærtens=Fællesskabet.

Os følger med den Helligaand
 Guds=Kraften og Guds=Varmen,
 Guds fri Bedrift i Sandheds Vaand,
 Ildhjulet paa Guldkarmen,
 Som bærer Herren og hans Brud
 I Tidens Løb af Verden ud
 Til Evigheds Guldbryllup.

87.

Troer du paa den Helligaand
 Og holder ham fast i Bønnen
 Som al Fuldkommenhedens Vaand
 Med Faderen og med Sønnen,
 Vaandet, som selv sig binder frit
 Om Gud Faders og mit og dit,
 Hele Guds=Menighedens?

Det er vor Herres Hjærtesprog,
 Kan ene af Hjærtet fattes,
 Prentes kun ind i Hjærtets Bog,
 Hvor ej det med Kløgt udglattes;
 Sjæl den er derfor nu den Tro,
 Sjæl den som det, at eet gjør to
 Indig i Egteskabet.

Mindre der kan dog ej forslaa
 Til Svaret med Ja og Amen,
 Alle Guds Engle knap forstaa
 Saa yndig at holde sammen,
 Hjærtelig ens om samme Aand
 Som al Fuldkommenhedens Vaand,
 Frit af sig selv ombundet.

Det er just Daabens Helligaand,
 Som vi ham med Tro bekjende,
 Faderens og vor Frelzers Aand
 Og vores til Verdens Ende;
 Han har sit Tempel i vort Bryst,
 Fylder det med Gud Faders Røst,
 Sønnen til Pris og Ære.

Saa var den Helligaand ej før
 Med Bolig og Id paa Tue,
 Før gjennem Himles aabne Dør
 Han dalede som en Due,
 Dalede til os med Guds Son,
 Deltes af ham med os i Len,
 Danner i os sine Tolke.

88.

Kirken er Guds-Menigheden,
 Hverken mindre eller mer,
 Helliget med Himmel-Freden,
 Jorden, hvor Guds Vilje ster,
 Og hvor Helgen-Falleskabet
 Rinder op som Sol af Havet,
 Lysets Legem, Livets Glans.

Kirkens Aand er Kristi egen
 Og Gud Faders under eet,
 Derfor er dens Kraft saa megen,
 Og dens Hjerterum saa bredt,
 Bryder aldrig Trostabs=Eden,
 Vøjer op i Kjærligheden
 Til Guds Fylde, Himlens Fryd.

Kirkens Tro er Tro paa Ordet
 Af Guds Mund til Liv og Fred,
 Dybt fornødret, pint og jordet,
 Højt oprejst i Herlighed,
 Jesus Kristus, Guddoms=Manden,
 Stifteren af Naade=Standen,
 Sandhed, Vej og Liv og Lys.

Kirkens Guds er Himlens Skatte,
 Rigdoms=Dybet i Guds Ord,
 Som kun Troen dem kan fatte
 Ved Guds Bad og ved Guds Bord,
 Som i Orken og i Eden
 Gjes kan af Kjærligheden,
 Men af ingen uden den.

Kirkens Vand er Sandheds=Bommen
 For hver Sjæl af Løgnens Kuld,
 Som besmitter Helligdommen,
 Krænker Pagten ondskabsfuld,
 Undergraver Klippegrunden
 Og med Tunger to i Munden
 Sværger lydt paa sandt og Løgn.

89.

Fællesskab om mit og dit
 Daarlig nok har Mand og Kvinde,
 Som det dog bekjende frit,
 Og dertil sig dyrt forbinde;
 Dog kun, som de holde halvt,
 Lige gode er om alt,
 Uhykkeligt er Egteskabet.

Fællesskab for evig frit
 Det har Faderen og Sønnen,
 Alt de kalde mit og dit,
 Som vor Drot i Frelser-Bønnen;
 Fællesskab paa samme Led
 Kristus og hans Menighed
 Have skal om Himmerige.

Fællesskab i Kjærlighed
 Faar vi alle om Guds-Ordet,
 Naar med Tro vi knæle ned
 For vor Drot ved Nadver-Bordet;
 Han i os og vi i ham:
 Kjærlighedens Paastelam,
 Vægtemlig af Gud indlemmes.

90.

Syndefaldet knytter Ruunden
 I det store Skaadepil,
 Som for inden og for uden
 Tiden ej har Mage til;
 Barmen, skabt til himmelsk Glæde,
 Den blev Hjærte-Sorgens Sæde,
 Livets Røst blev Dødens Dom.

Synds=Forladelse af Naade
 Indig løser Knuden haard,
 Er vel selv saa stor en Gaade,
 At ej Engle den forstaar;
 Dog forklaret har den Gaade
 Han, som Sandhed er og Naade,
 Jesus Kristus, Livets Drot.

Synds=Forladelse er Tarven
 For det faldne Adams=Rijen,
 Ved den kjøbes Børne=Arven,
 Indløst for os af Guds Søn;
 Dermed følger Fader=Allden,
 Rig paa Trøst for Børne=Gaanden,
 Kjærlighedens Alandepust.

Synds=Forladelsen og Freden
 Det er Naadens Handsel godt;
 Evtigt Liv med Saligheden
 Er dog ej dens Løfte blot;
 Som vi elske Naades=Ordet,
 Smage vi ved Naade=Bordet
 Maden til et evigt Liv.

91.

Synds=Forladelse af Naade
 I vor Herres Jesu Navn,
 Den alene Bod kan raade
 Paa Retfærdighedens Savn;
 Ikke saa, at Synd den freder,
 Men at den vor Sjæl bereder
 Til Guds=Folkets Børne=Ret.

Borne-Retten i Guds Rige
 Det er, som hvert Hjærte veed,
 Ret til Naabets Himmelftige
 I Gud Faders Kjærlighed;
 Men den Ret er kun at finde,
 Hvor Guds Aand i Hjærtet inde
 Hviler med Guds Velbehag.

Synd og Død har Urets Smitte,
 Hellig er Gud Faders Aand,
 Vil ej bo i deres Midte,
 Rører ej Urettens Baand,
 Bor med Retten og med Freden
 Ene hos Uskyldigheden,
 Som Guds Kraft til Gjærning hans.

Derfor kun i Naades-Ordet
 Syndere besøger han,
 Naader Bod paa Barne-Mordet
 Med Livs-Sæd i Troens Land,
 Og hos os, paa Trods mod Skarnet,
 Fostrer som Guds Aand Guds-Barnet
 Han da op i Jesu Favn.

Saa gjenfodes af Guds-Aanden
 Mennesket, med Synd forladt,
 Og opvojer efterhaanden
 Med Guds Naade Dag og Nat,
 Til med Ret og Fred og Glæde
 For hans Afsyn at indtræde
 I vor Herres Jesu Navn.

92.

Jesús Kristus, vor Forgænger,
 Folke-Helt og Mærkesmand,
 Os den Trøst, hvortil vi trænger,
 Bragte selv fra Glemsels Land;
 Han for os stod op af Døde,
 Vil i os sit Liv gjenføde,
 Som tør Døden byde Trods.

Han opstod, som Aander stige,
 Men opstod med Kjød og Ben;
 Derved vælted han tillige
 Fra vort Hjærte Gravens Sten;
 Af hans Hænder og hans Side
 Vi det maa med Thomas vide:
 Med sit eget han opstod.

Hjærteløs den Sjæl maa være,
 Følesløs for Livets Ord,
 Som sit Vægem vil undvære,
 Hvor for evig Sjælen bor;
 Hjærtets Banken, Hjærte-Røsten,
 Hjærtens-Glæden, Hjærte-Trosten,
 Hvad var Livet uden dem!

De os følge paa en Maade
 Som vor Drot med Aande-Liv,
 Men dog kun, fordi Guds Maade
 Evig har udtalt sit „Bliv“,
 Som, naar tro vi tør Guds-Ordet,
 Rejser op vort Kjød, kun jordet
 Med vor Drots til Bod for Savn.

93.

Er vor Tunge ej af Kjød
 Og af Kjød vort Hjærtetekammer,
 Hvor vi føle Mandens Blød,
 Og hvor Kjærligheden flammer!
 Er de stabt til Orme-Mad,
 Skal som Stov de splittes ad,
 Naar i Herren vi hensove?

Skal de overblevne faa,
 Som opleve Herrens Komme,
 Ene Livets Krone naa,
 Naar alt Bæddeløb er omme,
 Ene de af Hjærtens Grund,
 Ene de med Sang i Mund
 Prise Gud for Glædens Fylde?

Herren være lovet! nej,
 Først og fremmest Herrens døde
 Finde brat fra Graven Vej
 I en Paaske-Morgenrøde;
 Som han selv, med Kjød og Ben,
 Bagt og Segl og Lukkesten
 Gjør med Heren de til Skamme.

De, som ser det Morgensyn,
 Binder Skikkelse derefter,
 Føle som i Bad af Lyn
 Guddoms-Livets skjulte Kræfter,
 Skifte Farve, men ej Bryst,
 Skifte Tunge, men ej Røst,
 Skifte Ham, men ikke Hjerter.

Menigheden følges ad,
 Som til Daaben, saa til Skyen,
 Til den levende Guds Stad,
 Til Udødeligheds=Byen;
 Kjærlighedens Kunstner=Haand
 Sammensmeltet har i Aand
 Klaret Kjød med Sjæle rene.

94.

Evigt Liv, som Gud kun ejer,
 Føler Støvet deraf Savn,
 Sikker det til Livets Sejer
 Skabtes i Guds Ord og Navn;
 Thi for Himlens Guld ej græder
 Og om evigt Liv ej kvæder
 Støv, som ej fik Nys derom.

Evigt Liv til Folke=Gammen
 Loves ud i Jesu Navn;
 Svarer Støvet Ja og Amen,
 Dybt det følte Perlens Savn;
 Ellers ej engang vi vidste,
 Hvad det var, vort Haab at miste
 Og Livs=Haab at faa paa ny.

Livet med sin lyse Farve,
 Med sin Kraft og søde Vigt,
 Lader aldrig sig udmarve,
 Uden i en Skiftings Bryjt,
 Harmer sig kun, naar en Skygge
 Skjæmte vil med Livets Lykke,
 Kalder sig dens Skjode=Barn.

Kun hvor Sjæls og Legems Kræfter
 Køre sig med Velbehag,
 Kun hvor Ord og Daad derefter
 Skinner som ved højlys Dag,
 Der, som Mennesker, vi hylde
 Livets Glans og Livets Fylde,
 Dnsker Livet Evighed.

Saa os gjæstede Guds-Livet
 Som en Mand, vor Moders Søn,
 Har derpaa sit Ord os givet,
 Det er Troens visse Løn:
 Aand og Liv Livs-Ordet følger,
 Duffer op af Tidens Bolger
 Som Livs-Evighedens Sol.

Daaben.

95.

Der løber en Flod i Paradis,
 Den haver saa klare Bände,
 Den bærer for alle Floder Pris,
 Som løbe i Verdens Lande.

Guds Rige det er, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Og Træer og Busse saa mangefold
 De har ved den Na deres Stade,
 Ej Gren eller Kvist paa dem er gold,
 De alle har Blomster og Blade.

Guds Rige det er, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Dg hver, som bader sig i den Aa,
 Fra ham maa al Sygdom vige,
 Dg om hans Bese er aftegraa,
 Hans Kjød bliver stærkt tillige.
 Guds Rige det er, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Derfor den Aa kaldes Livets Flod
 I alle Guds Engles Sange,
 Thi alt, hvad som paa dens Bred slaar Rod,
 Bli'r aldrig for Tøden bange.
 Guds Rige det er, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Dg denne Flod i Guds Paradis
 Er Daaben af Herrens Aande,
 Thi liflig Bod til vor Herres Pris
 Den raader paa al vor Vaande.
 Guds Rige er der, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Bed Livets Flod stander Livets Træ,
 Med Blomsterne hvide og røde,
 For alle Guds Børn til Ly og Ræ,
 Med Frugterne evig søde.
 Guds Rige er der, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Dg hvo som æder af Frugten fød
 Udødelighed i Saften,
 Ham stader slet ikke den bitre Død,
 For evig har han Livskraften.
 Guds Rige er der, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Dg dette Træ i Guds Paradis
 Er Nadveren af hans Naade,
 Hvis Legem og Blod paa lønlig Vis
 Forklarer os Livets Gaade.

Guds Rige er der, hvor vi høre hans Røst,
 Men det staar slet ikke til Skue.

Dg naar vor Herre han ses i Sky,
 Som op han foer i det høje,
 Da kommer Guds Paradis paa ny
 Til Synne for hver Mands Øje.

Guds Rige er der, hvor vi høre hans Røst,
 Med Kongen det kommer til Skue.

Gud Faders Mand er den store Skjald,
 Som skaber alt, hvad han nævner;
 Ushnligt først, det dog sees skal,
 Thi alt, hvad han vil, han evner.

Guds Rige er der, hvor vi høre hans Røst,
 Med Kongen det kommer til Skue.

Thi alt, hvad som nu af Anden sker
 I Lon, hvor kun Hjertet banker,
 Naar Herren kommer, hvert Øje ser,
 Da Kjød og Ben faa Guds Laufer.

Guds Rige er der, hvor vi høre hans Røst,
 Med Kongen det kommer til Skue.

96.

Naar du Frelseren tildøbes,
 Dig tildøbes Frelseren,
 I ham fødes vi og svøbes,
 I os fødes han igjen;
 Mand og Liv er nu Guds Ord,
 Som en Gang blev Kjød paa Jord.

Hemmeligt er vel for Hoben
 Nu Guds=Ordets Liv paa Bord,
 Hemmeligt ej blot ved Daaben,
 Dobbelt saa ved Herrens Bord,
 Dog for Troen aabenbart
 Og for Kjærligheden klart.

Haabet kalder Troen Moder,
 Troen kalder Kristus Gud,
 Kjærlighed ham kalder Broder,
 Kristus Kjærlighed sin Brud,
 Fælles er i Fredens Baand
 Samme Liv og samme Aand.

Herren os ved Daaben griber
 I sin Pagt med Troens Ord,
 Aanden os i ham opliver
 Til hans Menighed paa Bord;
 I hans Ord ved Nadveren
 Gripe skal vi ham igjen.

Det er, hvad han selv udfiger,
 Det var derom, Paulus skrev,
 Ham vort Hjærte efterhiger,
 Han er Kjærligheds Begreb;
 Som hans Legem, med hans Blod,
 Har vort Liv i ham sin Rod.

Herrens Ord og intet andet,
 Troens er og Livets Grund,
 Brød og Vin og Vievandet,
 Sammensmeltet i hans Mund;
 Med Livs=Ordet dog hos os
 Ormegaarden bydes Trods.

Herrens Ord er Livets Kilde,
 Ordets Vanddaab Livets Flod,
 Brød og Vin ved Ordets Gilde
 Spiren er til Kjød og Blod,
 Som, i Kraft af Herrens Ord,
 Staar forklaret op af Jord.

97.

Alt hvad dig lyst, hvad du tænker,
 Og veed ej, hvor det har sin Rod,
 Det klarer sig, naar du det sænker
 I Mandens Bad og Herrens Blod;
 Hvad der ej druknes og udbrændes,
 Af Himlens Gud for ægte fjendes.

I Mandens Bad ved Daabens Naade
 Gjenfødes Livet af Guds Naade,
 Sig selv og Verdens Klogt en Gaade,
 Et Storbærk af Guds Mund og Haand;
 Selvflogskab, og hvad deraf følger,
 Opsluges af de høje Bolger.

I Herrens Blod, som for os flyder,
 Er Hjærtet Vox og Manden Bld,
 Og alle Jordklimp-Hjærtets Ryder
 Selvraadighed er Kilden til,
 Og den, med alt hvad fra den stammer,
 Udbrændes der af Mandens Flamme.

98.

Fader, Son og Helligaand!
 Menigheden, Haand i Haand,
 Sine spæde bærer frem,
 Gaf du selv i Pagt med dem!
 Modtag og velsign de smaa,
 Lad, før de det selv forstaa,
 Dem i Himmerig indgaa!

Kjærligheds og Sandheds Aand!
 Rnyt vort kristne Samfunds-Baand!
 Styrk det, saa det brister ej
 Paa den tornefulde Vej!
 Led os frem i Jesu Tjed!
 Lys du over os hans Fred!
 Før os til hans Salighed!

99.

Kommer hid kun med de smaa,
 Som ej godt og ondt forstaa,
 I hvis Mund ej findes Svig!
 Just til dem er Himmerig:
 Deres Sjæl er i Guds Haand,
 De bedrøve ej Guds Aand,
 Vaste ej hans Ledebaand.

Født af Kjød er dog Kjød,
 Frugt af Synd og Frø til Død;
 Fødsel kun af Vand og Aand
 Løser Synds og Dødens Baand,

Varne=Daab, foruden Svig,
 Skænker os vidunderlig
 Andfødsret i Himmerig.

Værer da de smaa til ham,
 Som borttog vor Synd og Skam!
 Han velsigner med Guds Haand,
 Døber med den Helligaand,
 Har i sine Klæder søbt,
 Har fra Døden dyrefjæbt
 Hver, som tror og bliver døbt.

Jesús kalder ad de smaa,
 Hvo tør dem i Vejen staa!
 Sønnen, i sin Faders Navn,
 Aabner dem sin sømme Favn,
 Sukker i sit Himmerig
 For enhver, som bryster sig,
 Vil ej være Barnet lig.

Naade=Port til Paradis!
 Spring da op til Jesu Pris!
 Livets Flod, som klar i Vaar
 Vandede Guds Urtegaard!
 I Treenighedens Navn,
 Spring du ud af Jesu Favn!
 Flyd i Kristnes Fødestavn!

100.

Guds=Husets Dør er i vor Daab,
 Og hvem derad indganger,
 Ham moder Herlighedens Naab
 Og Paradisets Sanger;

Thi Herren vidner: her er jeg,
 Guds-Husets Dør, den rette Vej
 Til Himlens Højelofte!

Thi smiler englemildt, I smaa,
 Hvor det er sandt at sige,
 At kun paa Barne-Fod indgaa
 Man kan i Himmerige!
 I store! vorder smaa paa ny,
 Saa op til Herren over Sky
 I voxe kan med Ære!

Med Fryd vi i Guds Menighed
 For ham os dybt nedboje,
 Som trykker kun al Hovmod ned,
 Vil Ydmyghed ophoje,
 Sig kalder selv en Konge-Dru,
 Som bær paa Vinger sine Børn
 Op til sit høje Sæde.

Udstammer da ved Himlens Dør
 Vor Herres Pris, I spæde!
 Udsyng, Guds Folk, som aldrig før,
 Saa klart din Hjærtensglæde!
 Thi aldrig før saa klart det blev,
 At skrevet har et Himmelsbrev
 Guds Finger i dit Hjærte!

Da skjuler sig med Velbehag
 En Engel i hver Tone
 Og bærer op hver Herrens Dag
 Din Lovsang til Guds Trone
 Og bærer med Halleluja
 Betsignelsen igjen derfra
 Til Guds de smaa paa Jorden.

101.

I Daaben lukkes op den Dør,
 Som laaset var saa længe,
 Til Paradis, og ingen før
 Sig kunde der indtrænge;
 Men Troen, det er ganske vist,
 Den komme først, den komme sidst!
 Kun den har Gavn af Daaben.

Lad derfor ej vor Barne=Daab
 Dig friste eller støde!
 De smaa vi døbe i det Haab,
 Guds=Ordet Tro skal møde;
 Hvis ikke, da er Daaben spildt,
 Men mødes Tro, da siger mildt
 Vor Herre: din er Daaben!

Enhver, som bliver døbt og tror,
 Indgaar i Himmerige,
 Skjønt Baruet Ja til Troens Ord
 Ej kan ved Fonten sige;
 Men det er langt fra Sandheds Ord,
 At hver, som døbes, ogsaa tror,
 Det er kun Vogn og Skvalder.

Vor Tro er Hjærtets Sikkerhed
 Paa Herren og hans Tale,
 Den falder ej fra Skyen ned
 I Bjerge eller Dale:
 Den avles kun med Troens Ord
 Af Hjærte godt i Synd og Nørd,
 Som har for Sandhed Øre.

Saa springer Salighedens Haab,
 Tribaarent og Iysojet,
 Ud af vor Herres Tro og Daab,
 Som han har sammenfojet;
 Af Vand og Aand er Naadens Bad,
 Vil Mennesker dem skille ad,
 De stille sig ved Livet.

102.

I Daaben lukkes op den Dør,
 Som laaset var saa længe,
 I Paradis, som aldrig før,
 Kan Troen sig indtrænge;
 Men det er baade vist og sandt,
 At uden Tro det er kun Taut
 At korjes og at døbes.

Vor Tro er Hjærtets Sikkerhed
 Paa Herren og hans Tale,
 Den falder ej af Skyen ned
 I Hytter eller Sale,
 Den findes kun af Troens Ord
 I Hjærtevangens gode Bord,
 Som aabner sig for Sæden.

Sad derfor dog ej Barne = Daab
 For Hovedet dig støde!
 De smaa vi døbe i det Haab:
 Guds = Ordet Tro skal møde;
 Den komme først, den komme sidst,
 Den hos vor Herre ganske vist
 Hans Himmerig skal finde.

103.

Af diendes og spædes Mund,
 For Ordet: Fred med eder!
 Sig Lovsang Gud i allen Stund
 Ved Barnedaab bereder;
 De spæde aabenbarer han,
 Hvad Verdens Visdom og Forstand
 Forgjæves efterleder.

Han gaar med dem i Naadepagt
 Om Himlens Arv og Eje,
 Han skjænker dem sin Englevagt
 Paa alle deres Veje,
 Og Jesus = Navnet hndig Klang
 Hver Aften faar i Buggesang
 Ved deres Barne = Veje.

Vi døbe dem i Jesu Navn,
 Trods hvem det vil forhindre,
 Vi lægge dem i Jesu Favn,
 De kan ej blive mindre;
 Gud! lad dem voxe ved hans Bryst!
 Gud! lad dem frydes ved hans Køst,
 Saa deres Djne tindre!

104.

Enhver, som tror og bliver døbt,
 Skal vist og salig blive,
 Thi dem har Jesus dyrefjæbt,
 Vil dem i sig indlive,
 Og blandt Gud Faders Børnetal,
 I Livets Bog, som gjælde skal,
 Med Rosens = Blod indskrive.

Derfor vi alle hjærtelig
 Vor Herre Tak vil sige,
 Og bede ham saa mindelig:
 O Jesus! lad os stige
 Ved Daabens Kraft i Dyder frem,
 Og før os saa ved Troen hjem
 Til dig i Grens Rige!

105.

Lad os, som fik Forældres Navn,
 O Gud! det aldrig glemme,
 At hvor end faldt vor Fødestavn,
 Har dog hos dig vi hjemme,
 Saa naar ved Daaben og deri
 De smaa indgaa til Livet,
 Vi synge: Gud! her ere vi
 Og de, du os har givet!

106.

Vi traadte ind ved Daabens Pagt,
 Min Jesus! i dit Rige,
 Saa ingen nu tør gaa forfagt,
 Som ej sin Tro vil svige;
 Din Pagt er stærk og evig staar,
 Saa intet os kan tage
 Vor Himmel bort, ihvor det gaar,
 Trods Verdens Pral og Plage,
 Sid ingen nu forfage!

Ved Daaben drog du Sjæl og Sind
 Til Kirkens Samfunds=Glæde
 Og skrev mit Navn blandt deres ind,
 Som skal for Tronen træde;
 Nu Vandbad dit i Ordet gjor
 Fra Syndeskyld os rene,
 Hjælp kun, at vi, som det sig bør,
 Det ærlig med dig mene,
 Og elske dig alene!

107.

Jeg glæder mig
 O Jesus! ved min Daab,
 Og takker dig, af Hjertet inderlig,
 For det store Livsens Haab,
 Og det Forbund, paa Salighedens Grund,
 Som du med mig har gjort
 I Himmeriges Port.
 Som mit Skjold jeg for mig bær
 Tilfagn dit, o Jesus kjær!
 At jeg din Medarving er.

108.

Herrens Røst er over Vandet
 Efter Davids Salme=Sang,
 Det, af Menigheden sandet,
 Har en himmelsk Klokke=Klang
 I Guds=Ordet med Vand=Badet,
 Hvor Guds Mund er Dobe=Fadet
 Til vort Liv af Vand og Aand.

Herrens Røst var over Vandet,
 Da først lod det store „Bliv!“
 Som det ene med det andet
 Ralste frem: med Lyset Liv,
 Skabte baade Jord og Himmel,
 Luftens Kor og Havets Brimmel,
 Markens Dyr og Muldets Drot.

Herrens Røst er over Vandet,
 Naar Treenighedens Favn
 I Vand=Badet aandeblandet
 Sukkes om vort Døbenavn,
 Saa Livs=Kilden ny oplades,
 Hvori Sjæl og Hjerter bades
 Til Lands=Liv i Jesu Tro.

109.

Jesus Kristus, Guddoms=Manden,
 Som os kjøbte med sit Blod,
 Ham det er og ingen anden,
 Som i Aandens Jordans=Flod
 Med sit Ord, som evig gaar,
 Med sin Røst, som alt formaar,
 Ved Guds Aand, som alt udretter,
 Døber, bader og aftvætter.

Vel Discipler Herren laane
 Dertil deres Mund og Haand,
 Han, som skabte Sol og Maane,
 Selv dog skænker Ord og Aand,

Stjænter i sin egen Daab
 Sandheds Benner Livets Haab,
 Hedninger saa vel som Bøder
 Han til evigt Liv gjensfoder.

Han gjør til os Spørgsmaal tvende,
 Først: Vil du af Hjærtet nu
 Ryg til Føgnens Fader vende?
 Og derefter: Troer du
 Paa Gud Fader og paa mig,
 Søn af ham guddommelig
 Ved hans Aand, der som Guds-Blivet
 Avled mig i Moders-Livet?

Tror du, at, hvor jeg omvanket
 Med Guds Aand og i Guds Ord,
 Jeg et Helgen-Folk mig sanket
 Ved mit Bad og ved mit Bord,
 Som Gud har al Synd forladt,
 Lyser gjennem Dødens Nat
 Til en evig Dag med Glæde,
 Hvor selv Kjød har Glans til Klæde?

Disse Spørgsmaal af vor Herre
 Høres skal til Dommedag,
 Aldrig flere, aldrig færre,
 Det er Salighedens Sag;
 Svarer Mund af Hjærtet Ja,
 Er og Troen svag endda,
 Med vort Navn vi faar tillige
 Indføds-Retten i Guds Rige.

Døbe-Navnet, Kristen-Navnet,
 Saa til Kristus og hans Daab
 I hans Ord af ham omfavnet
 Fæster os med Tro og Haab,

Fæster os med Hjar-tebaand,
 Salven af Guds højre Haand,
 Efter Kristus vi opkaldte
 Af Guds Aand er Guds udvalgte.

Som Guds=Ordet, Guddoms=Barnet
 Blev hos os i Krybbe lagt,
 Klarlig skiller os fra Skarnet
 Korsfets Tegn og Daabens Pagt;
 Over os til Underværk
 Er Guds Aand fra Buggen stærk,
 Alt i Svøbet vi med Glæde
 Hoppe, naar Guds Engle kvæde.

Op vi voxte da som Pile,
 Plantede ved Bakkens Bred,
 Blomster alle til os smile,
 Folk og Engle smile med,
 Dag for Dag og Aar for Aar
 Bedre vi Guds Ord forstaar,
 Finder klar Guds Ret og Naade,
 Synd kun og os selv en Gaade.

Kommer da vi til Skjels=Alder,
 Gud os gav saa god en Smag,
 At naar Herrens Røst os kalder
 Til hans Vord og Bryllupslag,
 Da, som midt i Paradis,
 Højt istemme vi hans Pris,
 Synger: himmelsk, fort at sige,
 Smager Brødet i Guds Rige.

Det er Kjærlighedens Gave,
 Det er Kjærlighedens Mad,
 Kjærlighed er Mund og Mave,
 Kjærlighed er Kalf og Fad,

Kjærlighed er Rod og Frugt,
 Kjærlighed er Smag og Lugt,
 Kjærlighed, som Falsk kun hader,
 Alt i alt er med Gud Fader.

Jesus Kristus, Guddoms-Manden,
 Faderens og Kvindens Sæd,
 Ham det er og ingen anden,
 Som i Daaben fødes spæd,
 Spirende i Troens Ord,
 Voxende paa Troens Jord,
 Herlighedens Haab her nedent,
 Til Guds Favn: Guds-Kjærligheden.

110.

Bort Løsen er vor Tro og Daab,
 Det er vor Samfunds-Kjæde,
 Deraf udspringer alt vort Haab,
 Oprinder al vor Glæde,
 Og Ordet af vor Herres Mund
 Det er Guds-Husets Klippegrund,
 Det er Guds-Mandens Sæde.

Som Manden vil, saa aander han,
 Og Røsten kan du høre,
 Men dog usporlig farev han,
 Som Ordet har at føre,
 Saa Fødselen af Vand og Mand
 Et Underværk er af Guds Haand,
 Som Ordet i vort Øre.

Alt, hvad vor Kristen-Menighed
 End sukker for i Aanden,
 Naar Tro og Daab vi holde ved,
 Meddeles efterhaanden;
 Slaa paa Guds Gaver aldrig Brag!
 Da som paa første Pinsedag
 Gud raader Bod paa Vaanden.

Guds Aand er end saa rig og rund,
 Som i Apostel-Tiden,
 Skjont i vort Hjærte og vor Mund
 Det flammed saa ej fiden;
 Og takke vi for Vand og Brød,
 Os Vinen skjænkes himmelsød
 Med Heltetmod til Striden.

Ja, født af Aanden i vor Daab,
 Opvoxe skal derefter
 Guds Herligheds det lille Haab,
 Og daglig samle Kræfter,
 Og finde saa ved Herrens Bord
 I Kjærlighedens Guddoms-Ord
 Alt, hvad det haged efter.

111.

Det Vandbad i Ordet,
 Som Herren, vort Haab,
 Med Almagt omgjordet,
 Gav Navn af sin Daab,
 Vor Syndighed døder,
 Guds Billed gjensfæder,

Fornyer den Skabning, som kom fra Guds Haand,
 Indgjder til Livet os Sandhedens Aand.

Paa Troen beroer
 Dog Naaden berømt,
 Thi hvo som ej troer
 Paa Sandhed, er dømt,
 Ham nytter ej Daaben,
 Ej Himmelen aaben;
 Men tro vi, da skal det og visseelig ske:
 I Faderens Hus vi hans Herlighed se.

112.

Vor Skaber-Mand og Herre kjær
 Han sagde til de tolv især:
 Al Kraft og Magt er givet mig
 I Himlen og paa Jorderig,
 Jeg kan dem straffe, som mod mig staa,
 Jeg kan dem lønne, mig lide paa.

Saa gaar nu i al Verden ud
 Og bærer frem mit Jule-Bud!
 Forkynder hist, forkynder her:
 Gud Fader har al Verden kjær,
 Saa hvem der knæler i Jesu Navn,
 Dem vil han tage i Haand og Favn!

Til Bished stor og helligt Pant
 Vi dobe dem, som Ordet vandt,
 I Faders, Sønns og Mandens Navn,
 Den Daab er dem til evig Gavn,
 De drukne alle i Naadens Hav,
 I Himlen vinde de Borgerstab.

Saa tro vi trygt, at til de smaa
 Gud=Vidner trende Fadder staa
 Ved hver en Barne=Daab paa Jord
 Paa Barne=Tro med Herrens Ord,
 Hos dem vi evig gaa ind og ud,
 Den Fadder gave vi faa af Gud.

Derfor med Fynd i alle Land
 Forsage vi Guds Alvinds=Mand
 Med alt hans Væsen og hans Id
 Fra nu og indtil evig Tid,
 Bekjende glade vor kristne Tro
 Og slaa os evig hos Gud til Ro.

Ja, mindes vi, hvad Gud har sagt
 Og holde tro vor Daabes Pagt,
 Da har vi Raad mod Synd og Nød,
 Kan trodse Djævelskab og Død
 Og skal vist blive vor Broder lig,
 Som evig tronet i Himmerig.

113.

Vor Herre Jesus Krist, Guds Søn,
 Kom til os aabenbare,
 Betede sig for Adams Rjøn
 Med mange Tærtegn klare;
 Thi flokkedes alle om Gud og Mand,
 Som gamle, saa unge af hver en Stand,
 For Hjælpen hun var til Rede.

Der kom da og Forældre frem
 Med deres Planter spæde,
 De bad ham røre lidt ved dem,
 Om end de vilde græde,
 De bade saa mindelig for de smaa,
 At Hænder han vilde dem lægge paa
 Og saa med sin Mund velsigne.

Den Borne-Brimmel huged ej
 For Mesters Lære-Svende,
 De raabte bistre: gaa jer Vej!
 (De gav sig til at skjænde)
 Har han ikke andet at tænke paa,
 Som Israels Rige skal forestaa,
 End skjæmte med Born og lege!

For Herre tænkte dog ej saa,
 For han gav dem en Næse
 Og sagde: kom kun med de smaa,
 Skjønt de kan ikke læse!
 Saa længe de intet i Verden vil,
 Guds Himmerig hører de spæde til,
 Det horte jeg hos min Fader.

Tilmed jeg horte sandelig
 Hos Fader min forleden:
 De kommer ej til Himmerig,
 Som fattes Barmhigheden.
 Saa lagde han Børnene i sin Favn,
 Velsignede dem i sin Faders Navn
 Og kaldte dem Søstend' kjære.

Heraf Forældre i hver Stand
 Kan alle se og lære,
 De smaa til Herren, Gud og Mand,
 I Daaben at frembære;

Thi gav dem end Præster og Bisper Skjænd,
 Saa giver den himmelske Børne-Ben
 Dog Himmerig til de spæde.

Vor Herres Rørdom klar og bold
 Den er og vel at mærke:
 At Himlen gaar i Venne-Bold,
 Og ej som Folk er stærke;
 Den tages slet ikke med Storm og Strid,
 Den vindes ej heller med Slæb og Slid,
 Men er en Guds Naade-Gave.

Og maa som Børn vi blive smaa,
 Ydmyge, elskelige,
 Om vi til Glæden vil indgaa
 I Herrens Himmerige,
 Da lad os i Hytte og saa i Sal
 Afslægge al Hovmod og Brast og Prai,
 Som gjør os for evig arme!

Hav Tak, o Herre Jesu Krist!
 For smaa du hjalp til Ære,
 For Børn du lægger til dit Bryst,
 Vil dem paa Hænder bære!
 Den Lykke vi dennem formene ej,
 Men lede dem frem paa Sandheds Vej,
 For evig hos dig at blive!

Ydmyg os til vor egen Tarv,
 Naar Hovmod os vil hilde,
 Saa vi kan gaa i lige Arv
 Med spæde Børn og milde,
 I Faderens Hus finde Plads bered,
 At dele din Ære og Herlighed,
 Som Aanden os aabenbarer!

114.

Opladt har Gud os Himlens Dør,
 Og nem er den at finde,
 Vi nu saa klart som aldrig før
 Kan se, hvad der er inde.

Der er ej Vogn, ej Sorg og Nød,
 Og der skal ingen græde,
 Der er ej Sygdom eller Død,
 Men Liv og Fred og Glæde.

Er Døren lav, og Vejen smal,
 Det kan de smaa ej stæde,
 De kan gaa ind i Tusendtal,
 Uhindret sjæleglæde.

Guds Engle, som før Buggen sang,
 Dem følger da i Blinde
 Og nynner: lad os se en Gang,
 Hvor dejligt der er inde!

Guds Engle synger først og sidst
 Om Barnet uden Lige,
 Guds Søn, vor Herre Jesus Krist,
 Som kom fra Himmerige.

Til alle Børnene paa Jord
 Han loved Himmerige,
 Naar af hans Mund de Livets Ord
 Med Lyst vil eftersige.

Det første Ord er Daabens Pakt,
 Det andet Daabens Gaade,
 Dermed vor Tro er Gud tilfagt
 Og os tildøbt Guds Naade.

Det tredje Ord er Fredens Pant
 For Hjærte og for Tanker,
 I „Fadervor“ hos Herren fandt
 Bort Barne-Haab sit Anker.

Guds Kjærligheds det sidste Ord
 Os Livets Fylde skjænker,
 Thi i sit Hus ved Herrens Bord
 Gud Fader selv os bænker.

Saa Mand og Liv er Herrens Ord,
 Som selv han os tilfiger,
 Først ved sit Bad, saa ved sit Bord,
 Med Munden, som ej sviger.

Fra Dødens Ord til Livets Hjem
 Med Herrens Mand og Evne,
 Skjønt knap vi tælle kan til fem,
 Vi vandre paa det jævne.

O, Gud ske Lov! det er kun dulgt
 For lærde Mænd selvkløge,
 Men aabenbaret underfuldt
 For Piger smaa og Pøge!

115.

Herrens Værdom favr og fin,
 Sjælens Brød og Hjærtets Vin,
 Herrens Røst paa alle Tunger
 Slukker Tørst og stiller Hunger
 Underfuldt, men kort og godt.

Herrens Værdom med hans Ord
 Ved hans Bad og ved hans Bord
 Med Guds Kjærlighed beghnder,
 Som vil skjule Verdens Synder,
 Skjænke Støv et evigt Liv.

Det er i en Hoved=Sum
 Kristi Evangelium
 Om Guds Fred i Ny og Næde
 Og om Herrens egen Glæde,
 Som han deler med de smaa.

Vender kun fra Sus og Dus
 Hjem vi til Gud Faders Hus,
 Brat os moder med Guds Raade
 Han, som alting har at raade:
 Faderens enbaarne Son.

Han os spørger, om vi tror
 Paa Gud Fader og hans Ord
 Og paa Manden, han udsender
 Med sit Ord til Jordens Ender,
 Med sin Kraft til evigt Liv.

Siger Mund for Alvor Ja,
 Han derpaa os døber da:
 Saa vort Legem han med Haanden
 Og vor Sjæl med Helligaanden
 Bier ind til evigt Liv.

Troens Ord har i vor Mund
 Livets Fyrste lagt til Grund;
 Det er Klippen, som ej roffes,
 Om der trues, om der loffes;
 Menighed! staa fast paa den!

Paa det Bjærg Guds kjære Søn
 Lærer os sin egen Bøn,
 Hvormed her Guds Børn skal stige
 Op til Højborgs i Guds Rige,
 Hvor Guds Brød er evigt Liv.

Han, som gif for os i Død,
 Siger her: jeg er Guds Brød,
 Hvo mig æder, ham er Livet
 Evig godt i Naade givet
 Af Gud Fader med hans Aand.

Kan du tro, saa skal du se
 Tre i een og een i tre;
 Utilgængeligt for Krybet
 Er det Lys, som Guddoms=Dybet
 Lever, røres, straalere i.

Kan du tro, at, Fader kaldt,
 Sandheds Gud er alt i alt,
 Da i Hjærtet inderst inde
 Skal i Kjærlighed du finde
 Soleklart og evigt Liv.

116.

Mesteren viis fra Englehjem
 Kommer som Barn i Betlehem
 Til os alle, mens vi er smaa,
 Lærer brat os at nyne paa,
 Hvad med mer end Engletunge
 Vi skal evig sjunge.

Søstende smaa! han siger blidt,
 Alt, hvad min Fader har, er mit;
 Det er Himmel, og det er Jord,
 Han dem skabte med sit Gudsord;
 Hjærtens gjerne vil det hele
 Jeg med eder dele.

Derfor jeg blev en Moders Søn,
 Født af Maria, Jomfru skøn,
 Derfor led jeg den bitre Død,
 Derfor sov jeg i Gravens Skjød,
 Derfor jeg saa vidt omvanker
 Som Guds Ord og Tanker.

Alt som en Hyrde Lam til Hjord,
 Samler jeg Born til Hus og Gaard,
 Føder op mig et Folk af smaat,
 Som for evig skal leve godt
 Hos mig selv i Fryd og Glæde,
 Hvor vi aldrig græde.

Lærer nu kjont min korte Bøn!
 Til vor Gud Fader, som bor i Lou,
 Siger „Fader“ med eders Mund,
 Alt som jeg udaf Hjærtens Grund!
 Da er I hans Born, de kjære,
 Saa, hvad I begjære.

Selv ej kan I, for I har Synd,
 Kalde Gud Fader ret med Synd;
 Synker derfor i min Favn!
 Beder altid i mit Navn:
 Fader vor i Himmerige!
 Gjør os Jesus lige!

Dertil jeg har jer alle kjøbt,
 Dertil jeg har jer alle døbt;
 Tror og stoler kun I derpaa!
 Da skal let som en Væg det gaa
 Gjennem Verden til Guds Eden,
 Der er Evigheden.

Det er vort Modersmaal det ny,
 Som det kan lyde under Sky,
 Herrens Rørdom med Aand og Liv,
 Ej til Pralen og ej til Riv,
 Men til Solskin for de spæde
 Og til evig Glæde.

Jesus, vor Mester god og viis,
 Kristus, vor Herre, være Pris,
 For sit Liv og for sin Død,
 For sin Børne-Rørdom sød,
 For sit Lys det solekære!
 Pris i Engle-Skare!

117.

Der er en Bøn paa Jorden,
 Som, bedet ret med Synd,
 Kan dæmpe mer end Torden,
 Udsletter Skyld og Synd,

Za, drager ned Guds Rige
 Til os og vore Rige
 Med al dets Herlighed.

Den Bøn har ene hjemme
 Hos Guds enbaarne Søn,
 Som laane vil sin Stemme
 Til hele Adams Røn,
 Vil det med sig forene,
 Saa Gud faar Børn af Stene
 Og evig Pris af Støv.

Af alle Bønnens Grader
 Er ingen høj som den
 At kalde Gud sin Fader
 Og sig hans Børn igjen,
 Det tør paa Tro og Love
 Vi Syndere kun vove
 I Sønnens Jesu Navn.

Men virkelig kun bede
 Vi kan i Jesu Navn,
 Naar Sjælen allerede
 Fandt Hvile i hans Favu,
 Naar han og vi her nede
 I Kraft af Kjærligheden
 Ej mer er to, men eet.

Derfor endnu kun stamme
 Vi kan paa Fadervor,
 Mens Anden gjør det samme
 Ved vore Børnekaar,
 Fordi han ej kan sige,
 Vi søge først Guds Rige
 Og siden dagligt Brød.

Men kan os Landen lære
 At sige „Fader“ ret,
 At give ham sin Ære
 Da falder barnelet,
 Og Faderrigets Komme,
 Som vort, i dyre Domme
 Vi gjerne kjøbe vil.

Sa det maa alle sige,
 Skjønt de dem selv er næst:
 I Kjærlighedens Rige
 Har Kongens Børn det bedst,
 De lever højt i Grunden
 Ved Kys af Fader=Munden
 Og sørge ej for Brød.

Ved „Badet“ og ved „Bordet“
 Os lægger i vor Mund
 Vor Herre Bønne=Ordet
 Paa Barne=Troens Grund;
 Det fremmes, som det fredes,
 Det høres, som det bedes
 I Jesu Kristi Navn!

118.

Fadervor er et Palmetræ,
 Plantet paa Jordans Slette,
 Under Palmen har Ly og Læ
 Folket, det ene rette,
 Kristenfolket fra Arilds Tid;
 Folkefjenden har gjort sin Flid,
 Hugget paa Top og Bul og Rod,
 Ikke des mindre fast det stod;
 Palmen er det sejreste Træ udi Skoven.

Korsstegnet og Fredlysningsen.

119.

Korsfets Ord, for Verden Tant,
 Som Guds Sandhed dog er sandt,
 I det er med Guddoms-Kraft
 Jesu Blod som Livets Saft;
 Det udsletter Syndens Spor;
 Hvor det saaes trindt paa Jord,
 Læge-Urt for Døden grov.

Korsfets Tegn fra Korsfets Ord
 Skille Daarer kun paa Jord;
 Kun som Ordets Træl vor Haand
 Bruges kan af Livets Mand,
 Saa ved Bad i Livets Na
 Den til Værn for Herrens smaa
 Korsfets Tegn for dem kan flaa.

Korsfets Ord i Korsfets Tegn
 Lægger Kraft til Kirkens Hegn
 Kun, naar det med Haand og Mund
 Drages fast paa Troens Grund,
 Som et Bindetegn til ham,
 Der for os bar Korsfets Skam
 Som Guds Love og Guds Lam.

Kun som Kristi Korsets Tegn
 Korset er for Kirken Hegn,
 Draget kun med Haand og Mund
 Helliger det Troens Grund,
 Kun ushyldigt som Guds Ord
 Er dets Magt og Styrke stor,
 Er det Fjendens Gru paa Jord.

Tant det er med Kors i Muld,
 Kors af Træ og Sølv og Guld;
 Af Ushnlighedens Art,
 Kun for Vænder aabenbart,
 Korsets Tegn i Jesu Navn,
 Konge-Flag i Kirke-Stavn,
 Følger os til Dødsfæts Havn.

Kun i Kraft af Herrens Røst,
 For vor Pande og vort Bryst
 Korset er et Himmeltegn
 Under hver en Himmelegn,
 Udraabs-Tegn for den Guds Fred,
 Som i Kristi Menighed
 Sjæl og Hjærte frydes ved.

Korsets Ord det er vort Skjold
 Mod al Fjendens Overvold;
 Korsets Tegn med Ordet holdt
 Er vort Skjoldes-Mærke stolt;
 Kommes det med Tro i Hu,
 Kors-Betegnelsen endnu
 Er Luft-Vænderne en Gru.

120.

Korsets Tegn og Korsets Ord
 Anstøds-Stenen er paa Jord,
 Overalt, hvor opad stævnes,
 Overalt, hvor Jesus nævnes
 Som den levende Guds-Søn.

Korsets Tegn, naar det er tyst,
 Drages tit vel aabenlyst,
 Ikke blot med Fingre kolde,
 Men af Koglere og Trolde,
 Mens de mumle: „hid og did!“

Men med Korsets Ord i Pagt
 Korsets Tegn med Englevagt
 Er en Torn i Verdens Dje,
 Er en Bavn paa Sions Høje,
 Men paa Verdens Sprog en Brand.

Korsets Tegn og Korsets Ord
 Bed vor Herres Bad og Bord
 Er det Kors, som alle Dage
 Herrens Folge maa optage,
 Bære i sin Frelfers Navn.

Bar vi Pine, bar vi Død
 Og al Verden med sin Nød,
 Men ej Korsets Tegn og Tale,
 Opad Bjærge, ned i Dale:
 Korset var vor Anstødssten.

Derfor i hver Himmelegn
 Herrens Aand gjør Korsets Tegn
 For vort Hjærte og vor Hjarne,
 Gjør det til en Morgenstjarne
 For vor Herres klare Dag.

Derfor straal'er som en Sol
 Over Aandens Talerstol
 Korsets Ord med Liv og Varme,
 Favner os med Straale-Arme
 I vor Herres Jesu Navn.

121.

Sov sødt, Barnlille!
 Dig rolig og stille,
 Saa sødelig sov,
 Som Fuglen i Skov,
 Som Blomsterne blunde i Enge!
 Gud Fader har sagt:
 Staar, Engle, paa Vagt,
 Hvor mine de smaa er i Senge!

Guds=Fingrene grande
 Slog Kors for din Pande,
 Guds enbaarnes Røst
 Slog Kors for dit Bryst,
 Thi skal ingen Djævel dig skade;
 Nu kan i din Daab
 Med Saligheds-Haab
 Din Sjæl og dit Hjærte sig bade!

Sov sødt, Barnlille!
 Dig rolig og stille,
 Og nyn paa det Navn
 Med Naaden i Favn,
 Al Jorden til Salighed givet!
 Med Barnerøst fin
 Syng: Jesus er min,
 Min Jesus er Lyset og Livet!

122.

Fred med dig! og Fred med eder!
 Det er baade kort og godt
 Hans Velsignelse, som beder
 For os paa det høje Slot;
 Og, hvad saa end Verden siger,
 Den Velsignelse ej viger
 Fra hans Hus og Menighed.

Fred med dig! det er hans Tale
 Til hvert Barn i Moders Favn,
 For hvem Daab er Dug i Dale,
 Og som døbtet i hans Navn;
 Og har Fred med Gud en Synder,
 Brat hos ham Guds Aand begynder
 Skabelsen af Hjærte nyt.

Fred med eder! Herren siger
 Til sin hele Menighed,
 Hjærtet sjunger, Fjenden viger,
 Himlens Due daler ned,
 Rurrer om den store Hvile,
 Ved hvis Navn Guds Engle smile,
 Har end ej dens Sødme smagt.

Hjem nu gaar jeg til min Fader,
 Det var Herrens egne Ord,
 Men min Fred jeg efterlader
 Venner mine trindt paa Fjerd;
 Saa den Fred, som han os byder,
 Den har just de samme Dyder
 Som hans Fred i Liv og Død.

Med den Fred i Krybberummet
 Paa han, da Guds Engle sang:
 Freden er til Verden kommet,
 Som i Julenat det klang;
 Og med Freden, just den samme,
 Vandred mellem Fjender gramme
 Han sin Vane torneftrot.

Med den Fred, trods Død og Pine,
 Hængte han paa Korset blot,
 Trøstede hjærlig Venner sine,
 Bad for sine Fjender godt;
 Med den stod han op af Graven,
 Skjænkede den som Fæstenskaven
 Til sin Brud i Stridens Tid.

Fred med dig! og Fred med eder!
 Det er Herrens Røst paa Jord,
 Freden finder, hvo som leder
 Efter den i Fredens Ord;
 Ingen Præst og ingen Pave
 Raader for Guds Raadegave;
 Tag du den med Tro og Tak!

123.

Guds Fred er mer end Englevagt,
 Den regner aldrig Fjendens Magt,
 Er lige dhy og lige blid
 Ved højlys Dag og Midnatstid.

Det er den Fred med Liv og Aand,
 Som Hjærtet finder i Guds Haand,
 Saa, føler det end Dødens Pil,
 Det værger sig kun med et Smil.

Det er den Fred, vor Frelsermand
 Med Angest=Sved har bragt i Stand
 Og, da han op til Himmels foer,
 Sig efterlod i Fredens Ord.

Det Fredens Ord ved Daabens Bad
 Den bange Sjæl gjør barneglad;
 Det Fredens Ord hver Herrens Dag
 Gjør rolig midt i Vaabenbrag.

Du veed det godt, Guds Menighed!
 Det ene tjener til din Fred,
 At i dit Hjærte og din Mund
 Er Troens Ord i allen Stund.

Thi da Guds Søn med Freden kom,
 Det var kun Tro, han spurgte om;
 For den, og ej for Verden al,
 Guds Naade og Guds Fred er fal.

„Guds Fred!“ er overalt paa Jord
 Vor Herres Svar paa Troens Ord,
 Saa, har vi Tro, da skal med Fred
 Vi indgaa til Guds Herlighed.

Synd og Naade.

124.

Herlig var Guds Gave,
 Dejlig var Guds Hæve,
 Plantet hist i Ost:
 Mennesket i Live
 Skulde salig blive,
 Udled det Guds Røst;
 Fred og Ro
 Da skulde bo
 Uforstyrret i dets Hjærte,
 Udeluft var Smerte.

Menneskenes Fader
 Iffun hvad dem skader
 Vil dem give ej;
 Kun naar det dem smager,
 Som dem vist bedrager,
 Herren siger Nej.
 Salig hvo
 Det Ord kan tro!
 Salig hvo Guds Bud og Naade
 Fader ene raade!

Faderen nu taler,
 Kongen nu befaler,
 Loven da udgaar:
 Gjører kun og bruger
 Alt, hvad eder huger!
 Kun det Træ, som staar
 Rødt paa Kvist
 I Haven hist,
 Adam, Eva! det ej rører!
 Døden det tilfører.

Farverne, som prale,
 Løgnens fule Tale,
 Slangens Lofferøst
 Gjennem Syn og Dre
 Hjerterne forføre
 Til forbuden Lyft:
 Eva, nyd
 Og højt dig fryd!
 Viis som Gud, du alt skal stue,
 Ej for Døden grue!

Pirret saa og ægget,
 Løftet saa og gjækket,
 Børes Moder faldt;
 Haanden ud hun strakte,
 Træets Frugt hun smagte,
 Livet da det gjaldt.
 Adam og
 Af Træet tog;
 Synden blev paa Jorden undet,
 Paradis var spundet.

125.

Fortvivlet ej, vemodig kun,
 Vi tone Klagesangen
 For Faldet brat i Rosenslund
 Til Sorg i Gladhjems-Bangen;
 Thi under Kristi Korsets Bane
 Vi fik dog Bod for Bane.

Det var Støvhjærtets spæde Tro
 Paa Ordet af Guds-Munden,
 Som Slangen højt og frækt belo
 Og rokked løs fra Grunden;
 Med Troen i hver Livets Alder
 Støv-Hjærtet staar og falder.

Har Gud forbudt jer begge to
 Træfrugterne at smage?
 Var Skalkens Ord, og lumsk han lo,
 Som han gjør alle Dage;
 Og ræd er hver en Evas Datter
 For Skalkens Spot og Latter.

Ham svared Kvinden: langt fra det!
 Hver Frugt vi frit maa nyde
 Af alle Træ'r undtagen eet,
 Det vilde Gud forbyde;
 Thi af det Træes Frugt er Føden,
 Som Gud har sagt, til Døden.

Hun fik til Svar: det er ej saa,
 At I omstyrte døde;
 Saa snart paa Frugten Smag I faa,
 Ser andet før skal møde:
 Den Frugt paa godt og ondt gjør Droge
 Som Gud er selv, saa kloge.

„Paa godt og ondt som Gud saa klog,“
 Det klang i Kvindens Dre,
 Det, tænkte hun, vel blev den Snog
 Bed Frugten blot at røre;
 Hvad Gud har sagt, derpaa at lide
 For vist kan ingen vide.

Hun faldt i Tvivl om Sandheds Ord,
 I Tvivl om Godheds-Præget,
 For hende rundt løb alt paa Jord,
 Hun stoled paa sit eget:
 Sit eget Skjøn, det barnespæde,
 Om Sandhed, Glans og Glæde!

Saa greb hun den forbudne Frugt,
 Som fristed hendes Dje,
 For hende var Livs-Lyset slukt
 I Ordet fra det høje;
 Livs-Lyset sluktes midt i Eden
 Af Egenfjærligheden.

Da Adam saac, at hvid og rød
 End var hans hjærtenskjære,
 Han tænkte: vi i Liv og Død,
 Skjont to, jo eet skal være;
 Er jeg Guds Son, trods Dødens Fare,
 Maa Gud mig vel bevare!

Han synded i Dumdriftighed
 Af Kjødets Lyft til Kvinden,
 Saa sank han i Aands-Døden ned
 Til Skjønheds-Tryllerinden;
 Saa blev, Guds-Aanden til Unytte,
 De begge Dødens Bytte.

Det ulykkelige Guds-Varn
 Guds Engle blev en Gaade:
 Det fristet faldt i Fjendens Varn,
 Men rejstes af Guds Naade;
 Saa under Kristi Korsens Fane
 Vi fik dog Bod for Vaane.

Ved Edens Port Guds Varn begræd
 Sin Synd med Taarer milde,
 I Orken knuste „Kvindens Sæd“
 Al Slangens Klogt og Snilde;
 Med Troen i hver Livets Alder
 Stov-Hjærtet staar og falder.

126.

Faderen saa højt i Løn
 Elsked de forlorne Trælle,
 At han sin enbaarne Søn
 Deres Brøde lod undgælde;
 Tror det, skjønt det tykkes sært!
 Sønnen selv os saa har lært.

Sønnen selv nedsteg til Jord,
 Fødtes, lærte, led og døde,
 Ja, til Mattens Hjem nedfoer
 Evighedens Morgen-Røde,
 Stod igjen, som Sol af Hav,
 Straalende dog op af Grav.

Dermed dyrt har han fortjent
 Sine Venner Glans og Glæde,
 I hans Navn er Bud udsendt,
 Os at samle om hans Sæde,
 Til hans Fylde, med hans Aand,
 Ved hans Faders højre Haand.

Kommer da, i Jesu Navn,
 Om Guds Venner I vil være!
 Troer, at til Glædens Havn
 Daabens Ark skal eder bære,
 Trods Synd-Floden, som med Gny
 Rager brusende i Sky!

Troer det, paa Jesu Ord,
 At, skjønt Stovets Dje brister,
 Hjærtet dog ved Herrens Bord
 Faar et Liv, det aldrig mister!
 Troer det, skjønt det tykkes sært!
 Evtigt Liv er alting værdt.

127.

Natten skrider, Dagen gryr,
 Skyer hvidne, Stjærner blegne,
 Bud om Morgenrødens Byrd
 Brat med Straaler den betegne;
 Helten med Gud=Hjælmen paa
 Som sit Bud vil selv udgaa,
 Glædes alle Himmel=Ægne!

Dagens Børn af Døllings Æt!
 Sover I? hvor kan I sove!
 Drom gjør dog ej Sjælen mæt,
 Døden intet har at vove;
 Derfor vaagner alle nu!
 Vist for Graad, ja selv for Gru,
 Skal en Gang I Herren love.

I, som hidtil sov saa trygt,
 Vækkes kun med Nød og næppe,
 Mellem Blomster har I bygt,
 Men paa Afgrunds Gynge=Tæppe;
 Sært, at ej det brast i Nat,
 Derfor, Veener, vaagner brat!
 Nøler I, det lykkes næppe.

Uden Gru det gaar ej an,
 Kjød og Blod det ilde huer,
 Uden Gru ej skues kan
 Glimt af, hvad de tabte truer;
 Aldrig kan dog Natte-Frist
 Trøste over Kvalen hist:
 Salig, hvo i Tide gruer!

Kommer, Venner, ham i Hu,
 Som gav Pavlus Baand og Lænker!
 Jordskjælv vækker ham i Gru,
 Større end den stolte tænker;
 I sit Sværd han søger Trøst,
 Sætter Spidsen mod sit Bryst,
 Rov for Sjæle-Fjendens Rænker.

Dog, end lyder Naadens Røst,
 Toner højt fra Pavli Tunge,
 Som fandt under Lænker Trøst
 I, sin Frelser's Pris at sjunge;
 Sværd og Kæmpe sank til Jord,
 Mærk den angergivnes Ord,
 Mærk det, Olding med den unge!

Sitrende, med Lys i Haand,
 Ligger nu i Støv den stolte,
 Knæler for den Kæmpe-Mand,
 Som er fri i Fjer og Bolte,
 Stammer: „Ak! mon Raad du veed
 For min Sjæl til Salighed?“
 Hører I, hvad Gruen voldte!

Dog, det er en salig Gru,
 Hør Apostel-Tungen kvæde:
 „Tro paa Jesus, tro kun du!
 Det gjør evig Fryd og Glæde“.
 Se, han tror og bliver døbt,
 Med en Gysen har han kjøbt
 Salighedens Fryd og Glæde.

128.

Aldrig, Herre, du forglemme
 Bønnen min i Ungdoms=År:
 I dit Hus lad mig ha' hjemme
 Nu og under hvide Haar!
 Vigner end dit Hus en Hytte,
 Aldrig lad der fra mig flytte!

Hos Forældrene de søde
 Fandt jeg spæd mit første Hjem,
 Men da de blev graa og døde,
 Det forgik, forsvandt med dem;
 Selv flet ingen kan her nede
 Sig et andet Hjem berede.

Fremmed var jeg alle Vegne,
 Bild jeg soer paa Mark og Fjæld,
 Ledte dog i Ujsets Egne
 Efter Livets Kildevald,
 Om den Braa, hvor uden Sukke
 Under Sang gaar Sjælens Bugge.

Se, da kom du mig i Møde,
 Herre! som den lyse Dag,
 Lovet Klæde mig og Føde,
 Over Hoved Hus og Tag,
 Gav min Sjæl et Hjem her neden,
 Skabt og byggt for Evigheden.

Der at skue alle Dage
 Himlens Dyb i Dje dit,
 Dine Gjemmer at ransage
 Som din Ven og Tjener frit,
 Det mit Hjærte maa begjære,
 Det min Sjæl kan ej undvære.

Skal jeg nu i Alderdommen
 Fare vild om Hus og Hjem,
 Byde Død og Grav Velkommen,
 Søge Ly og Fred hos dem,
 O, gid da i Barnespøbet
 Bind var sat for Levnedsløbet!

Nej dog, Herre! før en Moder
 Selv sin spæde støder ud,
 End, hvem du har kaldt din Broder,
 Skal forskydes af sin Gud,
 Saa i Fader-Huset inde
 Ogjaa jeg mit Hjem skal finde.

Derfor, kom til Kræfter, Hjærte!
 Rejs dig, Sjæl, med Mandemod!
 Tand ved Herrens Lys din Kjærte!
 Fæst, mit Liv, i ham din Rod!
 Venner sine Herren prøver,
 Oppebi ham, naar han tøver!

129.

I Osten ligger en gammel By,
 Sit Navn den dristig siger,
 Thi af den gif saa stort et Ry
 I alle Verdens Riger.
 En Sol opgik i Betlehem,
 Og gyllden stod Jerusalems
 Alt i dens klare Straaler.

I Byen er en hellig Grav,
 Thi der vor Frelser blunded,
 Og derfor did med Vandringsstav
 Den fromme Kristen stunded.
 Alt hvad han synded, hvad han led,
 Det lagde han i Graven ned,
 Som gjemte Jesu Pine.

Han havde med sin Sved, sit Blod
 Den lange Vej beskrevet,
 Dog var, langt mer end Haand og Fod
 Hans Hjærte sønderrevet;
 Af Vejens Møde træt han var,
 Dog mer af Byrden, som han bar:
 Af sine svære Synder.

Da knælede han ned paa Stand
 Med Suk og Taarer hede,
 Og Djet om sin Frelsermand
 I Graven vilde lede.
 Af, der var intet Guddoms spor,
 Fra kolde Sten kun Gysen foer
 Alt i de bange Lemmer.

Da tyktes ham, som Englerøst
 I Gravens Hvalbing toned:
 Han er opstanden til din Trøst,
 Som dig med Gud forsoned;
 Thi løst dig, Synder, ved din Tro
 Fra Graven, hvor de døde bo,
 Til Herrens lyse Himmel!

Med Tro og Haab da løfted sig
 Den angergivnes Dje,
 Ved Trøst fra Gud i Himmerig
 Han glemte al sin Møje.
 Alt hvad han synded, hvad han led,
 Det lagde han i Graven ned,
 Som gjemte Jesu Pine.

Saa trøstigt han sin Vandringsstav
 Nu flytted gjennem Lande,
 Det Underværk om Kristi Grav
 Det kunde han nu faade:
 Den tog hans Pine, gav ham Fred
 Og Haab om salig Ewigbed,
 Naar Gud fra Jord ham kaldte.

130.

Synderen.

O Jesus! for din Pine,
 Korsfastelse og Død,
 Forlad mig Synder mine,
 Frels mig fra evig Nød!

Jesus.

Kom hid, du Synder arme,
Som er din Skyld bekjendt!
Jeg vil mig vist forbarne,
Dertil er jeg udsendt.

Synderen.

Jeg fryde mig fast mere,
End i den vilde Stand
Paafugl af sine Fjere,
Og Loven af sin Man.

Jesus.

Vil du dig selv nedbøje
Til Borden med de smaa,
Da vil jeg dig ophøje
Langt over Himlens Blaa.

Synderen.

Kong David og Sankt Peder
Mig lokked til at tro,
At hver, som dig tilbeder,
Han finder Trost og Ro.

Jesus.

Gud Fader det forbyde,
Jeg skulde uogen Tid
Den arme Sjæl forsthyde,
Som slaar til mig sin Lid!

Synderen.

At haabe jeg begynder,
Tør knap dog lide paa,
At jeg, saa grov en Synder,
Kan Saligheden naa.

Jesus.

Tør du da heller vove
 At sige højt til mig,
 Jeg holdt ej Tro og Love,
 Min Mund er fuld af Svig?

Synderen.

Vil du da, Frelser kjære,
 Mig love sandelig,
 At Kronen jeg skal bære
 Med dig i Himmerig?

Jesus.

Saa sandt jeg Gud mon være
 Med Fader og Helligaand,
 Guld-kronen du skal bære
 Med mig i Livets Land.

Synderen.

Nu har jeg Sejer vundet,
 Livsalige Guds Søn!
 Og Saligheden fundet
 Som Troens Naadeløn.

Jesus.

Saa drages det til Minde
 Og raab det ud paa Jord:
 At end for Mand og Kvinde
 Er Mand og Liv mit Ord!

131.

O Jesus! for din Pine
 Og for din ustyldige Død,
 Forlad mig Synderne mine,
 Frels mig fra den evige Død!

Jesus. „Kom hid, du Synder arme,
 Som er din Skyld bekendt!
 Jeg vil mig vist forbarne,
 Dertil er jeg udsendt.“

Jeg kunde mig ej besinde
 Paa Bejen falsk og bred,
 Til jeg det fik at finde,
 At Gud var paa mig vred.

Jesus. „Tænk paa den bitre Pine,
 Den evig haarde Død,
 Som Satan stjænter sine,
 For de hans Løgn adlød!“

Jeg krygede mig mere,
 End i den vilde Stand
 Paafugl af sine Fjere,
 Og Løven af sin Man.

Jesus. „Vil du dig dybt nedboje
 Til Jorden med de smaa,
 Guds Engle fra det høje
 Til Tjeneste dig staa.“

Jeg selv mig vilde raade
 Og glemte, Gud var til;
 Men nu om Liv af Naade
 Jeg ydmyg bede vil.

Jesus. „Saa vær til mig velkommen,
 Jeg er de usle huld;
 Den stilles ej for Dommen,
 Som skrifter angerfuld.“

Kong David og Sankt Peder
 Mig lokker til at tro,
 At hver, som dig opleder,
 Han finder Trost og Ro.

Jesus. „Gud Fader det forbyde,
 Jeg skulde nogen Tid
 Den arme Sjæl forskyde,
 Som slaar til mig sin Lid!“

At haabe jeg beghnder,
 Tør knap dog lide paa,
 At jeg, saa grov en Synder,
 Kan Saligheden naa.

Jesus. „Tør du da heller vove
 At sige højt til mig,
 Jeg holdt ej Tro og Love,
 Min Mund er fuld af Svig?“

Nej, nej, o Jesus søde!
 Det har jeg aldrig hørt;
 Saa ren som Guld det røde
 Er Talen, du har ført.

Jesus. „Belan, saa tro da Røsten,
 Som lyder i mit Navn!
 Dplad dit Sind for Trøsten:
 Guds Fred er i min Favn!“

Ja, vil du, Frelser kjære!
 Mig love sandelig,
 At jeg skal Kronen bære
 Med dig i Himmerig?

Jesus. „Saa sandt jeg Gud mon være
 Med Fader og Helligaand,
 Du sidde skal med Her
 Her ved min højre Haand.“

Nu har jeg Naade fundet,
 Betsignede Guds Son!
 Nu har jeg Sejer vundet,
 Og Kronen er min Lon.

Nu er ej mer jeg bange
 For Helved og dets Hær,
 Mig lære Englesange,
 At Himlen er mig nær.

132.

O Herre Krist!
 Vor Frelser du est,
 Vort Haab er du alene;
 Foruden al Svig
 Vi tro paa dig
 Saa inderlig,
 Vor Trost er dit Ord det rene.

Vi høre dig til,
 Og være vi vil,
 Som du os helst vil have;
 Vi lægge paa Bind
 At lukke dig ind
 I Hjerter og Sind
 Med Livet, din Raadegave.

Nu og altid
 Vi flaa vor Lid
 Til Salighed af Raade;
 O Jesus fød!
 Ved Korsfets Død
 Dit Blod du udgød,
 At frelse vor Sjæl af Vaade.

Dit Ord er vor Trøst,
 Din levende Røst
 Vi høre med Hjærtens Glæde;
 O, vær med den,
 Vor Sjæle=Ben,
 Hver Morgen igjen
 Paa ny hos os til Stede!

Gaar Sorgen os paa,
 Dit Hjertes Attraa
 Er altid os at hufvæle;
 I Fare og Frygt,
 Er Mørket end tykt,
 Vi følge dig trygt,
 Vor Sjæl i din Haand befale.

Vi veed det for vist,
 Vor Herre Krist!
 Du aldrig vil os forlade;
 Du siger jo saa:
 Kald mig kun paa!
 Hjælp skal du faa,
 Selv Døden skal ej dig skade.

Saa give da Gud,
 Vi efter dit Bud,
 Maa blive hos dig tilsammen,
 Saa vi med dig
 Evindeligt
 I Himmerig
 Kan leve med Fryd og Gammen!

133.

Jeg arme Synder træde maa
 Med højbedrøvet Hjærte
 Til Naadens Dør og banke paa
 Og klage der min Smerte:
 At jeg med Synd
 I Hængedynd
 Fra Top til Fode=Saale
 Besmitted mig,
 Saa knapt hos sig
 Min Frelser mig kan taale.

Gud! min Uffjønksomhed er stor,
 Jeg dølger ingenlunde,
 Jeg roste kun med Læbers Ord,
 Og ej af Hjærtens Grunde,

Din Son, som alt
 Har dyrt betalt,
 Da Juk hans Hjærte rørte;
 Thi jeg gif ej
 Den smalle Vej,
 Som til dit Rige førte.

I Vaas jeg luffet har min Dør,
 Naar du med Ordet's Hammer
 Tit banked paa og sagde: hør!
 Din Ben staar for dit Kammer!
 I Vej og Vind
 Jeg af mit Sind
 Da slog hver himmelsk Tanke;
 Det var Gjengjæld,
 Om du i Kvæld
 Lod mig forgjæves banke.

Naar mig i Hjærtet ret derpaa
 Samvittigheden minder,
 Jeg hartad fra mig selv vil gaa,
 Og al min Kraft forsvinder;
 Hvad Helved er,
 Hvad Helveds Hær
 Af Pine, Kval og Plage
 I Ewighed
 At skjænke veed,
 Begynder jeg at smage.

Men du, al Godheds Kildevæld!
 Giv Naadens Læste-Draaber!
 Her finder du en fattig Sjæl,
 Som hungrer, tørster, haaber.

O Naade=Sol!
 Jeg for din Stol
 Og høje Himmel=Trone
 I Stov for dig
 Redkaster mig
 Med Suk og Sørge= Tone.

I Barmen, Jesus! du hos dig
 So har en Naadens Kilde,
 Som du for alle og for mig
 Paa Korset aabne vilde;
 O lad derved
 Mig finde Fred
 Og alt, hvad Hjærtet kvæger!
 O vær min Ven!
 Giv mig af den
 Udødeligheds Væger!

134.

Kom, Sjæl! og tag dit Regnebræt,
 Mens du er end i Live,
 Og se, at du kan sanse ret
 Ti Tusend Pund at skrive!
 Din Gjæld til Gud har du vel glemt,
 I Sikkerhed henlevet,
 Men lige fuldt den staar bestemt
 I Sandheds Bog opskrevet.

Vel farer Tiden bort med Hast
 Og vender ej tilbage,
 Dog glemmes aldrig Skam og Last
 Og Naadens spildte Dage;

Thi Gud en Gang til Dommen vil
 Den hele Verden sanke,
 Hvor nøje der skal svares til
 Hver Gjerning, Ord og Tanke.

De kaade Hysters vilde Gnist,
 Som Helvedild optænder,
 Den, tænkte tit du ganske vist,
 Slet ingen ser og kjender;
 Men sluktes Ilden her ej brat,
 Hver Sjæl derved maa ghyse,
 At alt som Dag den mørke Nat
 Maa for vor Dommer lyse.

Du sikre Sjæl, som leger end
 Med Synd paa Afgrunds-Randen!
 Naar denne Dag er ødslet hen,
 Hvad veed du om den anden?
 Du veed det selv: endnu i Dag
 Paa ny du blev en Synder;
 Naar rinder op den Nyaaarsdag,
 Som du med Gud begynder?

Betænk, hvor snart forbi de gif,
 De andre Naadens-Dage!
 Hvad om ej mer et Øjeblik
 Der var for dig tilbage!
 Og er til Frist en liden Stund
 Endnu for dig i Bente,
 Da tænk paa de ti Tusend Pund,
 Og det med Renters Rente!

Bend om, dig selv til evigt Gavn,
 Synt ned for Naadens Trone,
 Og bed du Gud i Jesu Navn
 Med sig dig at forløse,
 Saa i hans Kjærlighed du maa
 Din Dag saa godt anvende,
 At Helligasten du kan faa:
 En fod og salig Ende!

135.

O vidste du, som gaar i Syndens Rænke,
 Hvor slemt det er, det Sjæle-Slaveri,
 Ej vilde du dig mer derpaa betænke,
 At ty til ham, som gjør de bundne fri;
 O hvilken Hviledag du fik,
 Om du ham søgte nu i dette Øjeblik!

O, vidste du kun, hvad det har at sige,
 I Liv og Død at høre Kristus til,
 Da skyndte du dig til ham i Guds Rige,
 Hvor Jesus Kristus kan alt hvad han vil;
 O hvilken Arvelod du fik,
 Om du ham Trostab svor i dette Øjeblik!

O, vidste du, at man sig ej kan drømme
 I Himlen ind, det er saa let ej gjort,
 Hvor skulde du din Lunkenhed fordømme,
 Og banke ivrig paa den snævre Port!
 O, hvilken Fæst dit Hjærte fik,
 Om du begyndte nu i dette Øjeblik!

O, vidste du, hvor godt der er at være
 I Paradis med Livets Træ og Flod,
 Da ham du gav din Tro og ham sin Ære,
 Som Paradis har kjøbt os med sit Blod.
 O, hvilken Fryd Guds Engle fik,
 Om du blev Kristen nu i dette Øjeblik!

O, kunde du, du kunde, naar du vilde,
 Ombende dig og tro Guds Naades Ord,
 Da udsprang i dit Hjærte Livets Kilde,
 Og om din Lykke sang Guds Engle-Kor.
 O, hvilken Salighed du fik,
 Om Herrens Aand blev din i dette Øjeblik!

136.

Stadig Kamp vort Liv maa være,
 Stærk er Fjenden, svag er jeg,
 Som til Guds, min Skabers Ære
 Vandret skal den trange Vej;
 Uden Hjælp i denne Strid
 Var forgjæves al min Flid,
 Hvem er Kæmpen af Guds Naade,
 Som mig hjælpe vil og raade!

Herren til Gud Faders Ære,
 Som en Tjener blev paa Jord,
 Jesus Kristus, vil det være,
 Giv derpaa sit Guddoms-Ord:
 Han mig rækker Broderhaand,
 Deler med mig Liv og Aand,
 Trygt til ham jeg mig hengiver,
 Hans jeg er og hans jeg bliver.

137.

Svag er jeg, men Gud er god,
 Gjerne vil han alt tilgive,
 Det oprette skal mit Mod
 Og min matte Sjæl oplive;
 Hvo er den, som vil forsage!
 Gud er naadig mod den svage.

Sandheds-Lyset i Guds Ord
 Livets Vej os aabenbarer,
 Hver den, som paa Jesus tror,
 Frelses skal af alle Farer;
 Hvo er den, som vil forsage!
 Gud er mægtig i de svage.

Naadens Fader! Kraftens Gud!
 Synden skal min Afsty være,
 Da min Lyft til dine Bud
 Styrker du til Jesu Ære;
 Kraften din jo alle Dage
 Skal fuldkommes i de svage.

138.

Ingen er saa stor en Synder,
 At han jo kan Redning se,
 Jesus Kristus det forkynder,
 For vort Vel han taalte Ve;
 Hvo med ærlig Bod og Bon
 Tror paa Guds enbaarne Son,
 Over ham sig Gud forbarmer,
 Ham som Fader vist omarmmer.

Taf, o Jesus, for din Være!
 Naadens Aand er i dit Ord,
 Evig han vil Trøster være
 For enhver, som Ordet tror:
 Højt velsignet være du:
 Naaben staar os Himlen nu,
 Naar vi aabent Synd bekjende
 Og med Tro til Gud os vende!

139.

Nu Synden aldrig mere
 Med Magt og Herredom
 Skal i mit Kjød regere;
 Fra den jeg vendte om,
 Da Jesus med min Mund
 Bed Daaben jeg bekjendte,
 Og Kng til Satan vendte
 Med al hans falske Fund.

Den gamle Loguens Fader
 Er Syndens Ophavsmand;
 Hvo ej hans Bøsen hader,
 Guds Fjende er, som han;
 Og hvad paa Jordens Bold
 Ham end kan gaa ad Glemme,
 Han faar dog at fornemme,
 At Død er Syndens Sold.

Den gamle Adam dødes
 Med Syndelysten maa,
 Guds-Mennesket gjenfødes
 Med Helligheds Attraa,

Før vi faa Trøst deraf,
 At vi ved Daabens Naade
 Opstaar paa samme Naade,
 Som Jesus af sin Grav.

Vor Frelser, du, som døde
 Paa Korsets Træ med Spot
 For vores Skyld og Brøde
 Og gjorde alting godt!
 O, lad os længer ej
 I Synden søge Glæde,
 Men ved din Haand betræde
 Den rette Livets Vej!

Det er den Vej, du viste
 Fra Graven højt i Sky,
 Det er den Vej, du priste
 For os ved Pagten ny;
 Din Haand med Troens Ord
 Paa den os vil ledsage
 Fra Badet uden Mage
 Til Himmeriges Bord.

140.

Seg gaar i Fare, hvor jeg gaar,
 Min Sjæl, du det betænk,
 At Synden alle Vegne staar
 For Døren med sin Lænke!
 Afgrundens Hygtemand
 Mig let forvilde kan;
 Med blide som med bange Kaar,
 Seg gaar i Fare, hvor jeg gaar.

Seg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar,
 De kan mig godt bevare,
 Slet intet Helveds Hær formaar
 Mod Himlens Helte-Skare;
 Den slaar om mig Skjoldborg,
 Lad fare Suk og Sorg!
 Trods, nogen krummer mig et Haar!
 Seg gaar blandt Engle, hvor jeg gaar.

Seg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar,
 Jeg kæmpe maa og stride,
 Og Sjæle-Angest, Hjærte-Saar
 Taalmodig skal jeg lide;
 Tit ingen Vej jeg ser,
 Hvor jeg kan vandre mer,
 Naar Modgangs Bolger om mig slaar;
 Seg gaar i Trængsel, hvor jeg gaar.

Seg gaar med Jesus, hvor jeg gaar,
 Han vandrer ved min Side,
 I Kamp og Strid han med mig staar,
 Forsøder al min Rvide;
 Han lyser for min Fod,
 Han i mig sætter Mod;
 Trods al den Del, mig ilde spaar,
 Seg gaar med Jesus, hvor jeg gaar.

Seg gaar til Graven, hvor jeg gaar,
 Og veed mig aldrig sikker,
 Ved Buggen alt stod Død med Baar,
 Paa Lur han altid ligger;
 Et lidet Aandefang
 Kan ende Støvets Gang,
 Den mørke Nat mig forestaar,
 Seg gaar til Graven, hvor jeg gaar.

Jeg gaar til Himlen, hvor jeg gaar,
 Frimodig da, mit Hjærte!
 Kun' did, hvor du en Ende faar
 Paa Synd og Sorg og Smerte!
 Bort, Verdens Lyst og Pragt!
 Til Himlen staar min Agt;
 Alt Verdens Basen jeg forsmaar
 Og gaar til Himlen, hvor jeg gaar.

Mennesket, skabt i Guds Billede,
 faldet og gjenfødt.

141.

Skabt er baade Jord og Himmel
 Af Guds Tanker, ved Guds Ord;
 Af Guds Skaber-Kraft, af Aanden,
 I al Skabning findes Spor.

Og hos Mennesket, i Sjælen,
 Der er Glimt af Skaber-Mand;
 I det smaa Gud efterligne
 Det kan vi med Mund og Haand.

Lidt har vi kun af Guds Fylde,
 Lidt af Magt og lidt af Vid,
 Og af Godhed endnu mindre,
 Korte Syn og stakket Tid.

Men det lidt kan dog os lære:
 Du, i hvem alt har sin Rod,
 Er alvidende, almægtig,
 Evig stor og ejegod.

I vor Mund og i vort Hjærte
 Han afbilded saa sit Ord,
 At med Fynd vi kan udtale
 Alt, hvad inden i os bor.

Vel er vi kun Støv og Aske,
 Guders Gud er alt i alt,
 Dog med os som med sin Næste
 Skifte Ord kan Gud om alt.

Saa med Abraham og Moses
 Venlig talte Guders Gud,
 Saa hans Hjærtelag de kjendte
 Og forstod hans vise Bud.

Ja, det saas i Tidens Fylde,
 Ses igjen paa Dommедag:
 Gud og Mand kan sammensmelte
 Til Gud Faders Velbehag.

Jesus Kristus er Færtegnet,
 Han er baade Gud og Mand,
 Guddoms=Blivet med vor Tunge
 I Guds Kraft udtaler han.

I hans Sjæl er Visdoms Fylde,
 I hans Bryst Guds Kjærlighed,
 Og som han er, vi skal blive,
 Derfor kom han til os ned.

Alt det tabte det blev fundet
 I vor Frelser, Davids Søn,
 Hele Guddoms=Herligheden
 Nu er Troens Raadeløn.

I vor Mund og Hjærte fødes
 Nu det levende Guds=Ord,
 Leve skal deri og røres
 Ewig glad hver Sjæl, som tror.

Gud ske Lov for al sin Gave,
 Billed først og Fylde sidst,
 Her i Sandhed, Naad og Naade,
 Alt i Kjærligheden hist!

142.

Billed sig Gud har gjort af Støv,
 Oplivet det med sin Naade,
 Kristelighed i Tidens Løb
 Kan ligned ved alle Naade.

Lykkeligst Hus den ligned ved,
 Der elsker enhver sin Næste,
 Ungaaes i Trohjertighed
 Og haaber altid det bedste.

Fader og Moder de er eet,
 Det Børnene artes efter,
 Skamme sig snart ved Nafn vredt
 Og kappes, som de har Kræfter.

Tjeneste=Folk af begge Kjon
 De gjøre der Gavn med Glæde,
 Alt som en Datter og en Son
 Fuldvogne, for Kost og Klæde.

Sommer og Vinter, Høst og Vaar
 Omkifter med Lys og Skygge,
 Helligt dog det hele Aar
 Er der det at bo og bygge.

Alt, hvad man gjør med Lyst og Flid
 I Hus og i Mark og Have,
 Lykkes og trives i sin Tid
 Og nydes som Himlens Gave.

Saa gaar i Herrens Hus det til,
 Hvor det paa Jorden findes,
 Alting gaar godt, som Gud det vil,
 Med Kjærlighed alt forbindes.

Husbonden er Guds Fader=Aand,
 Og Husfruen er Guds Naade,
 Han haver alting i sin Haand,
 Og hun har for alt at raade.

Tjenestefolk og Børn er vi,
 Saa mange som tro og tale,
 Aanden vil staa os kraftig bi,
 Med Naaden os sødt hufvale.

Give det Gud, den gode Sag,
 Som kæmpes maa for her neden,
 Bedre sig klare Dag for Dag
 Og krones af Kjærligheden!

143.

Naar vi ser paa Himmel=Dybet
 Med de store Lys og smaa,
 Og vi ser imellem Krybet
 Mennesket paa Jorden gaa,
 Vel vi tænke maa og sige:
 Hvilken Maddik i Guds Rige!
 Kommer Gud vel Stov i Hu!

Stov og Afke kun i Grunden,
 Skjøre Kar og tidlig graa,
 Som Sangfuglene i Lunden
 Glade kun i Uger faa,
 Og, som Græs og Blomst i Enge,
 Favre vel, men aldrig længe;
 Skulde Gud besøge os?

Dog det ringer for vort Dre,
 Om os taler Himlens Gud,
 Aanden taler, vi kan høre,
 Han hos os gaar ind og ud;
 Som en Helt til Kamp omgjordet,
 Gaar igjennem os Guds=Ordet,
 Raaber: Adam! hvor er du?

Mon mit Afsyn ej afpræger
 Voldt sig i dit bløde Fer?
 Mon min Aande ej bevæger,
 Hvad ej Verdens Dje ser:
 Røsten, Ordet, Talem, Tanken,
 Hamren til din Hjerter=Banken,
 Signelsen, som jeg har skabt!

Under Englens en Kjende
 Mennesket vel er nedsat,
 Men ved alle Dages Ende
 Det for Ufset kommer brat:
 Havens Bogter, Dyrets Tæmmer,
 Han er Englenes Bestammer,
 Født til al min Herlighed.

Fristes aarle maa og silde
 Han, som har de bedste Naar,
 Tit og rædsomt sig forvilde,
 Før han Himles Himle naar;
 Over Have, gennem Orke,
 Gjennem Synd og Død og Mørke
 Naar han mit Højsæde dog.

Det er alle Tiders Gaade,
 Det er alle Djævlens Gru,
 At Jordklampen Gud i Naade
 Kommer faderlig i Hu,
 Saa af Smilet hos den spæde
 Gjennem Sorg „vor Herres Glæde“
 Klækkes ud og elstes op.

144.

Ser jeg op til Sol og Maane
 Og til Stjærner uden Tal,
 Selv med dem, jeg aldrig glemmer,
 Det en Gang er Knald og Fald.

Daarlighed det er at knæle
 For den Glans i Støvet ned,
 Daarlighed det er at stole
 Paa den Glimmers Evighed.

Stjærner dog med Sol og Maane
 Skinner af vor Herres Glans,
 Og hvert Glimt af den er herligt,
 Naar vi mindes, alt er hans!

Ser jeg ned til Markens Viljer
 Og til Skovens Rosenflor,
 Klart jeg ser, som Græs i Enge
 Visner alt paa denne Jord.

Daarlighed det er at mætte
 Hjærte sit med Græs og Lov,
 Daarlighed det er at bygge
 Haabets Hus paa Sand og Støv.

Roser dog og Blomster alle,
 Med al Dejlighed paa Jord,
 Næmter end om Paradiset,
 Skabt af Gud med Skjønheds Ord.

Ser jeg ud paa Havets Volger,
 Hvor de store Skibe gaa,
 Ej jeg glemmer: falsk er Dybet,
 Verdens største Slysler smaa.

Daarlighed det er at søge
 Lykkens Hjem paa Vindens Vej,
 Daarlighed af Guld at prale,
 Hvormed Glæden kjøbes ej.

Havet dog det Dyb afbilder,
 Som er i Guds skjulte Raad,
 Skibets Gang i store Bunde
 Skæbnens Gang med Kamp og Daad.

Ser jeg ind i Hjærtetamret
 Og i Hjærneskrinet mit,
 Overalt jeg sporer Døden,
 Ser og mere fort end hvidt.

Daarlighed det er at stole
 Paa et Liv, som endes brat,
 Daarlighed, en Dag at rose,
 Som er mer end halvvejs Nat.

Mennesket dog i Guds Billed
 Skabtes baade Mand og Liv,
 Har trods Synd og Død bevaret
 Lyften til et evigt Liv.

Derfor Himmeriges Rige
 Vignes kan ved alt paa Jord,
 Derfor og kan Stov og Afte
 Med sin Skaber skjite Ord.

Vigned Legemet ej Aanden,
 Og ej Mennesket sin Gud,
 Spildt var da al Aabenbaring,
 Raadens Røst og Lovens Bud.

Da var vi for Gud Barbarer,
 Han Barbar for os igjen,
 Aldrig da vi fandt i Himlen
 Fader, Moder, Søn og Ven.

Derfor skues skal med Glæde
 Hvert et Glimt af Herrens Glans,
 Og hver Tunge skal bekjende,
 Tid og Evighed er hans.

Tiden skrider og fortærer
 Alt, hvad først i den opstod,
 Straale skal i Evigheden
 Dog alt, hvad i den har Rod.

Gud ske Lov for det, som glimter
 Gjennem Muld og Sol og Sky!
 Det er Glimt fra Evigheden
 Af dens Jord og Himmel ny!

Gud ske Lov for det, som straalere
 Ned til os i Jesu Navn!
 Det er Glans fra Evigheden,
 Af dens Sol i Fader=Favn.

Gud ske Lov for al sin Gave,
 Godhed først og Naade sidst:
 Paradisets Duft her neden,
 Salighedens Fylde hist!

145.

Gud skabte alt, hvad han gav Navne,
 Altsammen var det saare godt,
 Nam ej for stort og ej for smaat
 Var nogen Ting, som kunde gavne;
 Men kun hos os med Aand og Ord
 Sig selv han skabte Hus paa Jord.

Vi er det Hus, bygt uden Hænder,
 Hvori Gud Fader selv kan bo,
 Naar paa hans Ord vi har den Tro,
 Og naar hans Aand det Sollys tænder,
 Som har, mens Sol gaar op og ned,
 Et andet Navn end Kjærlighed.

Den Løndom først blev aabenbaret,
 Da „Ordet“ selv blandt os blev Kjød,
 Men Kjød som Guld, med Blod som Mjød,
 Paa Aandens Tungemaal forklaret,
 Ja, da Guds Søn blev Kvindens Sæd,
 Da Himlens Fryd paa Jorden græd.

Da blev det kjendt, at Straale-Skynen,
 Som Himmel-Rum indslutter ej,
 Til Jorden sig har banet Vej,
 Et Lysthus bygt sig i Lov-Hytten,
 Hvorfra med Straaler op og ned
 Han ytre kan sin Herlighed.

Dog ikke for Guds Engle-Skare,
 Endfige da for Mande-Bid,
 Det Evigheds Besøg i Tid
 Sig lader thdelig forklare,
 Før med os alle Tid og Aar
 Ud Evighedens Port indgaar.

146.

Underlig gaar paa Jord det til,
 Underlig over al Maade,
 Magen ej alle Guds Engle faae,
 Mageløs det er Guds Naade.

Menneftens Kjon paa Forderig
 Selv er fin tungefte Gaade;
 Alle Guds Engle undres paa
 Menneftets Synd og Guds Naade.

Menneftens Kjon i Børnefto
 Bilde fig selv forgudet;
 Moderbrøft til Guds egen Søn
 Blev dog en Mø bebudet.

Menneftens Kjon i Børnefto
 Legende ftjal i Guds-Haven;
 Derfor Guds Søn i Manddoms-Nar
 Lagdes for Alvor i Graven.

Menneftens Kjon i Paradis
 Døds-Træets Frugt fig lod smage;
 Menneftens Kjon i Verdens Ort
 Livs-Træet ftulde opdage.

Menneftens Kjon i Syndens Garu
 Vegede Skjul med de forte;
 Menneftens Kjon i Naadens Favn
 Abne ftaa Himmerigs Porte.

Menneftens Kjon fin Gud forfvor,
 Lod det i Helvede høres;
 Menneftens Kjon, med Gud forligt,
 Lever dog i ham og røres.

Menneftens Kjon i Børnefto
 Sank under Jord med Skammen;
 Menneftens Kjon i Manddoms Nar
 Farer til Himmels med Gammen.

Menneskens Kjøn i Liv og Død
 Prise da maa vel sin Lykke,
 Ære Guds Naades Løndom god,
 Næsvished al undertrykke.

Slagne ihjel med Rettens Sværd,
 Naaden os kalder til Live;
 Det maa alle Guds Engle tro,
 Det kan de ikke begribe.

Menneske! hvor kan du da tro,
 Du, som dig selv er en Gaade,
 Du skulde mer end engleklog
 Klarlig begribe Guds Naade!

147.

Herre! du, vor Herre stor,
 Gud i Himmel, Gud paa Jord,
 Som dit Navn, din Dejlighed
 Større er, end nogen veed,
 Uden du, vor Herre, selv:
 Livets Kilde, Kraftens Elv,
 Lysets dybe, dunkle Bæld,
 Lysets klare Skjøn og Skjel,
 Himmel=Majestæten!

Menneske! hvad er dog du,
 At han kommer dig i Hu,
 At han til en Evæs Søn
 Kommer paa Besøg i Lon,

Kalder gode Venner dem,
 Som har Støv til Hus og Hjem,
 Vigger, mer end mange veed,
 Sunkne i Urenlighed,
 Os, Græshoppe=Slægten!

Kom vi til en Hytte lav,
 Hus af Ravn, men lig en Grav,
 Gik vi ind, og saae vi der
 Lidt kun, som var Synet værd,
 Meget, som til Sanser fem
 Talte højt om Skarnets Hjem, —
 Gik vi der med kjærligt Sind
 Daglig siden ud og ind,
 Rørte af Ulykken; —

Saae vi, der var intet Raad
 For de armes Suk og Graad
 I den Hytte lidet værd,
 Som kun var dem alt for kjær,
 Før de, uden Skjul og Skrud,
 Som en Brand af Ilden ud
 Reves med en Kæmpearm, —
 Blodte Hjærtet os i Varm
 Daglig for Ulykken; —

Gik vi hos dem ind og ud,
 Gjorde dem paa Hytten Bud,
 Viste dem det røde Guld,
 Vød dem det for deres Muld,
 Vød dem i vor egen Gaard
 Herberg lifligt Nar for Nar,
 Til omsider de slog til,
 Satte selv paa Hytten Ald,
 Fulgtes med os nøgne!

Menneske! se, det gjør han,
 Kongen over Stjærneland,
 Alt som Verden Jesus saae
 Ind og ud ad Hytter gaa
 Med Guds Raades gyldne Ord,
 Kaldet til Guds Hus og Vord!
 Hjærte! er da Paradis
 Paa dit Støv for lav en Pris!
 Er Bedrag det Bytte!

Herre! du, vor Herre god,
 Som os kjøbte med dit Blod,
 Har til Trælle ingen Kyft,
 Har os ømt i Svøbet kyft,
 Byder os, for Tro paa dig,
 Vennelag i Himmerig!
 O, er vi end langt derfra,
 Vær os dog at svare Ja,
 Ewig Ja og Amen!

148.

„Skabe lad os af Muld en Mand,
 Blæse Livs-Luft i hans Lunge,
 Saa han kan faa paa alt Forstand,
 Mæle som vi med sin Tunge,
 Herste paa Jorden som en Drot,
 Gjæste os paa vort høje Slot,
 Tale med os som vor Næste!“

Englene hørte det Guds Ord,
 Tænkte: hvad skal det betyde?
 Stiger nu Guder op af Jord,
 Himmerigs-Glæden at nyde?

Ej de begreb det Gude-Sprog,
Troede paa Guds Sandhed dog,
Svared: Halleluja! Amen!

Adam hin gamle, Mand af Muld,
Levendegjort af Guds Aande,
Dejlighed mer end Dyden hulb,
Ramtes af Ve og af Vaande;
Ej raadte derpaa Anger Bod,
Ebbe der blev i Livets Flod,
Døden fik Magt over Livet.

Mennesket gif paa Gravsens Bred,
Havde kun Døden for Dje,
Da gif til Korset i hans Sted
Stolkongens Søn fra det høje,
Sagde: nu sprænger jeg Dødens Vaand,
Gjenfødes skal af Vand og Aand
Manden af Muld til Guds Aaste!

Englene horte det Guds-Ord,
Tænkte: hvad skal det betyde?
Skal, hvad der sank i sorten Jord,
Utter af Vandet opsthyde?
Ej de begreb det Gude-Sprog,
Troede paa Guds Naade dog,
Svared: Halleluja! Amen!

Guds-Aanden vidner aabentlydt:
Født er nu Adam den anden,
Gammelt i ham er blevet nyt,
Lysen opgaar i Forstanden;
Alle hans smaa de er Guds Børn,
Dem bærer Aanden, som Guds Orn,
Op paa de evige Høje.

Englene sjunge: Mænd af Muld!
 Lægger nu Hænderne sammen!
 Til eders Frelser vennehuld
 Raaber: Halleluja, Amen!
 Tror, at i Dag alt som i Gaar
 Mere end I og vi forstaar,
 Gjør han, som skabte os alle!

Røft da din Røst, Guds Menighed!
 Kuldet af gjensfødte Sjæle!
 Lovsng Guds Søn, som kom her ned:
 Sandhed med Kjærligheds Mæle!
 Lovsng Guds Aand, med Liv i Havn,
 Som gjør med Ord, i Jesu Navn,
 Daab til Gjenfødelses-Badet!

Vog som en Pil ved Bakkens Bred!
 Vog til en Evigheds-Palme!
 Aanden og Engle-Skaren med
 Synger da Kjærligheds Salme:
 Aanden af Muld blev Jordens Drot,
 Gjæster os paa vort høje Slot,
 Taler med os som vor Næste!

149.

Alene det døde,
 Som leved en Gang,
 Sig lader gjensføde
 I Paradis-Bang,
 Alene det gamle, som Maanen i Sky,
 Sig lader forny.

Saa sandt som gjenfødes,
 Hvor Tro ved vor Daab
 Med Guds=Ordet mødes,
 Guds Herligheds Haab,
 Hos Sjælen det leved, og døde en Gang
 I Paradis=Bang.

Saa sandt som med Anden
 Fornyes hos os
 Det Bærf af Guds=Haanden,
 Som Tid byder Trods,
 Forgaaet ej var det, skjønt farlig forslidt,
 Det synge vi frit.

Indsamles Guds Ande,
 Vi synke i Støv,
 Udsendes Guds Ande,
 Udspringer som Løv
 Bort Liv i Guds Billed, forbrudt og forspildt,
 Fornyet dog snildt.

Til Rigdom vi fødtes
 Som Folk af Guds Æt,
 Vor Ddel forødtes
 Med Synd og Uret,
 Af Naade gjenfødes ved kristelig Daab
 Guds Herligheds Haab.

150.

Vinde og tabe er Kjøbmands=Drug,
 Lykkelig, hvem der omsider
 Vinder en Stat, som tabes ej
 Gjennem de evige Tider!
 Hvor er den fineste Perle?

Blandt alle Kjøbmænd jeg veed kun een,
Som kunde prise sin Lykke,
Tabte vel mest, men vandt dog alt
Hvad der var efter hans Lykke.

Hvor er den fineste Perle?

Det er vor Herre, saa hovedrig,
Født paa de evige Høje,
Tankesuld sad han og saae sig om,
Intet er skjult for hans Øje.

Hvor er den fineste Perle?

Perlen, han saae, var i Jordens Skjød
Dybest af alle begravet,
Den, sagde Herren, skal være min,
Magen er ikke i Havet.

Hvor er den fineste Perle?

Kronen og hele sin Herlighed
Kongen i Himmerigs Rige
Byttede brat med et Barne-Svøb,
Det var ej lige for lige.

Hvor er den fineste Perle?

Saa kom vor Herre til Jorderig,
Alt for den Perle at vinde,
Barnefødt blev han i Betlehem,
Det gaar ej Engle af Minde.

Hvor er den fineste Perle?

Perlen kun dækked en lille Plet,
Lidt er det bedste i Mulde,
Kjøbes dog maatte for Perlens Skyld
Jorderigs-Kredsen til fulde.

Hvor er den fineste Perle?

Kjøbes den maatte, med ondt og godt,
 Kjøbes i dyreste Domme,
 Koste det skulde hans Hjærteblod,
 Vilde han Perlen bekomme.
 Hvor er den fineste Perle?

Kongelig det var den Kjøbmand vist,
 Livet han vilde ej spare;
 Sært dog, at Himlen saa høj en Pris
 Satte paa jordiske Vare.
 Hvor er den fineste Perle?

Pletten af Jord, af det fine Muld,
 Som haver Perlen i Gjemme,
 Det er Stov-Hjærtet, for i dets Dyb
 Himmerigs-Vængelen har hjemme.
 Der er den fineste Perle.

Perlen i Muld er den blinde Tro,
 Egte som Sandhed den rene,
 Med sin Jordfarve til Klarhed skabt,
 Mer end de adleste Stene.
 Tro er den fineste Perle.

Outres den Perle skal i den Ild,
 Som ikke Rødeguld taaler,
 Skinner saa klarlig som Sandheds-Sol,
 Kjærlighed Tro gjeennemstraaler.
 Tro er den fineste Perle.

151.

Det er Satans Ydmyghed:
Engle-Kaar at laste
Dg med Pral af, hvad han veed,
Sig til Gud opkaste.

Det er Verdens Ydmyghed:
Mennesket at haane
Dg forgude, hvad den veed
Selv om Sol og Maane.

Det er Kristnes Ydmyghed:
Gud for alt at ære
Dg af ham, som alting veed,
Sandheds Sprog at lære.

Mennesket i Herrens Mund
Er sin Skabers Næste,
Som han ret af Hjærtens Grund
Under alt det bedste.

I sit eget Billed Gud
Skabte Mand af Mulde;
Elste omt sit Hjærteskud
Mon ej Roden skulde!

Under Engle er paa Jord
Mennesket nedbøjet,
Men i Himlen af Guds Ord
Over dem ophøjet.

Herlig ved Guds højre Haand
 Sidder Moders-Barnet,
 Medens Verden med sin Aand
 Ligger dybt i Skarnet.

For Guds-Mennesket i Lou
 Alle vi os høje,
 Og til sig vor Moders Søn
 Snart os vil ophøje.

Hos dem selv Støv-Mennesker
 Gaar forbi som Døgne,
 Af dem selv de intet er,
 Uden lutter Løgne.

Sjælen i og for sig selv,
 Skilt fra Livets Kilde,
 Tømmes, som affskaaren Elv,
 Tidlig eller silde.

Mennesket i Støvet's Dragt,
 Naar hans Liv er ægte,
 Ydmyg under Aandens Magt
 Maa sig selv fornægte.

Være vi den skønne Kunst
 I vor Herres Skole,
 Evig af Gud Faders Gunst
 Straale vi som Sole.

152.

Kun een Gang kom Moses med Kristus i Strid,
 Og det bragte Moses til Graven:
 Til Ordet alene slog Moses ej Lid,
 Til Eftertryk brugte han Staven,
 Saa Haanden og Staven fik Vren paa Jord
 For Vandet, som sprang paa Guds levende Ord
 Af Stenen, af Klippen i Orken.

For Resten, skjønt Moses og Kristus er to,
 Saa gaa dog for eet de i Aanden;
 Thi Kristus er Herren, og Herren saa tro
 Var Moses, som Mund finder Haanden;
 Sig daglig stadfæster og Sandhedens Ord:
 Hvo Moses foragter, det heller ej tror,
 At Kristus opstod fra de døde.

At ej med sig selv ligger Sandhed i Haar,
 Slaar aldrig, som Løgn, sig paa Munden,
 Det hører naturlig til Sandhedens Raar,
 Som aldrig forandres i Grunden;
 Af Naade kan Sandhed bortgive sin Ret,
 Men ej kalde godt, hvad i Sandhed er slet,
 Med Løgn ikke dele sin Lykke.

Som Loven og Dommen er Sandhedens Ret,
 Er Bule-Bud Sandhedens Naade,
 Og Kjærligheds-Aanden hos Sandhedens Vt
 I Salighed løser den Gaade:
 At aldrig saa meget af Loven vi brød,
 At jo, naar vi ærlig vor Dndstøb fortrod,
 Hos Dommeren selv vi fandt Naade.

Ej bøjer han Retten, det Sandhed ej kan,
 Men selv han sig Skylden paatager,
 Saa Hjærtet, som spejder med kjærlig Forstand,
 I Sandheden Naade opdager,
 Ja, kjender i Sandhed den Herre igjen,
 Som kaldes paa Jord alle Synderes Ven,
 Skjønt Synden han dommer til Døde.

Ja, Naaden i Sandhed med Jesus blev fød,
 Opflammet af Kjærligheds Barme,
 Vor Dommer sig selv gav forsmædelig Død
 For Syndere usle og arme,
 End bærer han Mærket i Haand og paa Fod,
 Saa døved han med sit uskyldige Blod
 Det Sværd, han var nødt til at farve.

153.

Har Haand du lagt paa Herrens Plov,
 Da se dig ej tilbage!
 Se ej til Verdens Trylle-Skov
 Og ej til Sodoms Plage!
 Men pløj din Fure, strø Guds Sæd!
 Er Jorden dig for tør, saa græd!
 Vil Graaden kvæle Røsten,
 Saa tænk paa Skylden-Høsten!

Men sker det end, du ser dig om,
 For vi er alle svage,
 Paa Stand dit Kald dog ihukom,
 Gjør ej et Skridt tilbage!

Tilbage vender Livet ej,
 Al Krebs-Gang er kun Dødens Vej;
 Om Hæstværf Fald dig bragte,
 Saa lær kun at gaa sagte!

Saa fremad da i Jesu Navn,
 Trods Stene og trods Stofke!
 Og stands ej, om end Luc-Favn
 Dig byde stolte Blokke!
 Paa Gløder gaa vi allen Stund,
 Hvad Skin end har den falske Grund;
 Hvi ej en Gang i Luc,
 Hvor alt er klart til Skue!

Det er jo kun en liden Stund,
 Saa er vort Løb til Ende,
 Og Døden er jo kun et Blund,
 Som vi fra Sønnen kjende,
 Og Hvilen, af den Fred, vi nød,
 Vi veed, er mer end Møjen sød,
 Og daglig vi jo kvæde:
 Gid evig var vor Glæde!

Det vorder den, før vi det veed,
 Naar tro vi blev til Enden,
 Mens Suk og Graad i Evighed
 Er Løn for Leje-Svenden;
 Klenodiet er saare stort,
 Paa Gavl for os staar Himlens Port,
 Og han, som har Vand-Kilden,
 Han gaar for os i Ilden.

Konfirmationen.

154.

I Jesu Navn
 Skal al vor Gjerning ste,
 Om den os komme skal til Fryd og Gavn
 Og endes ej med Af og Ve.
 Men alt, vide vi,
 Som begyndes deri,
 Det lykkes skal for vist
 Og herlig krones hist,
 Saa vi glade Maalet naa,
 Og vor Gud, som hjalp os saa,
 Vres baade først og sidst.

I Jesu Navn
 Vi kalde dem med Sang,
 Som bares frem til Frelseren i Favn
 I spæde Aar en Gang, —
 Vi kalde dem
 For hans Afsyn nu frem,
 At de til Sjælens Gavn
 Bekjende skal hans Navn,
 Deres Daabes Pagt fornø;
 Lyd, vor Sang, da højt i Sky!
 Træder frem i Jesu Navn!

155.

Af Højheden oprandt paa Jord
 En Stjerne klar i Sandheds Ord,
 Til Lys, til Liv, til Lykke;
 O, lover ham, som naadig lod
 Den skinne, lyse for vor Fod,
 Bortjage Dødens Skygge!

Viflig, hjærlig,
 Klart den blinker,
 Tindrer, vinker
 Os fortrolig .

Op til Glædens lyse Bolig.

I Jesu Navn vi bede her
 Til dig, vor Gud og Fader kjær,
 Alt for de Kristne unge;
 Dit Sandheds Lys de tidlig saae,
 De rørte for dit Afsyn staa
 Og love Tro med Tunge.

Ungdom, Visdom
 Sjælden vandre
 Med hverandre;
 Dog din Naade

Frelse kan fra Fald og Vaade.

O, styr du selv de unges Fjed!
 I Tro og Haab og Kjærlighed
 Din Naade dem ledsage,
 Saa i dit Lys de vandre frem,
 Saa Vandepust fra Lysets Hjem
 Maa dæmpe Suk og Klage!

Hør os, før os!
 Sank os alle,
 Som paakalde,
 Der, hvor Naaden
 Giver Frydefang for Graaden!

156.

Du, som os beføl at føre
 Tidlig hen til dig de smaa!
 Bøj nu til vor Bøn dit Øre,
 Se til dem, som for dig staa!
 Vi dem døbte i dit Navn,
 Tag dem kjærlig i din Favn!
 Lad din Aand dem vist tilsiige
 Helligt Haab om Himmerige!

Føler dybt, I Kristne unge,
 Herrens store Misfandhed!
 Lovet ham med Barnetunge,
 Som har lyst os i Guds Fred!
 Kjærlig han i hellig Daab
 Skjænkede eder Himlens Haab;
 Kjærlig eders Hjærte brændte
 For hans Navn, I højt bekjende!

157.

Velkommen, Morgenrode
 Til Salighedens Dag!
 Nu staaer de op af Dode,
 Som tro med Velbehag;
 De leve af vor Herres Ord,
 Som Aandens Forstegrode
 Meddeleer os paa Jord.

Guds Aand er Kraft-Beviset
 Paa Daabens Gyldighed,
 I Barne-Paradiset,
 Hvor vi deraf ej veed;
 Vort Sjælebad i Livets Flod,
 Guds Naade være priset!
 Sin Prøve godt bestod.

Han, som paa Jorden bejler
 Til Trostfab uden Svig,
 Naar vi kun vil, besegler
 Sin Pagt om Himmerig;
 Han døber med den Helligaand
 Paa Ord, som aldrig fejler,
 Han rækker os sin Haand.

Den Haand, som fra Afgrunden,
 Hvor Syndens Sold er Død,
 Os fører ind i Lunden,
 Hvor Livets Lyst er sød,
 Den fører os til Herrens Bord,
 Med Hjærtet og med Munden
 At smage Naadens Ord.

Den Haand med Bibelstaven
 Os trøster i al Nød,
 Den lukker op Guds-Haven
 For os i Liv og Død;
 En Gang den bryder gennem Sky
 Og vinker op fra Graven
 Vor Krop med Kjortel ny.

Den Haand hvert Hoved kroner
 Med Evighedens Guld,
 Som Jesus, vor Forsøner,
 Paa Jord var tro og huld;

Med Frydefang der staves da
 Et Hav af Himmel-Toner,
 Et fuldt Halleluja.

Halleluja for Haanden,
 Som Herren os har raft!
 Halleluja for Manden,
 Som Livet os har bragt!
 Halleluja for Vrens Krans,
 For Hvilen efter Vaanden,
 For Glæden i sin Glans!

158.

Halleluja med Vre
 For Gud i Evighed!
 Højlovet Herren være,
 Som saae til Støvet ned!
 Han stabe Naadens Tid,
 Og som den bedste Fader
 Han aldrig den forlader,
 Som slaar til ham sin Lid.

Den Trøst har de, som græde
 Og sørge trindt paa Jord,
 En Barne-Moders Glæde
 Er derfor dobbelt stor,
 Naar glemt er hendes Ve,
 Og hun sig selv kan sige:
 Med Det til Himmerige
 Er født et Menneſte.

En saadan Barne=Moder
 Til Tvillingerne to:
 En Søster og en Broder,
 Det er vor Kristen=Tro ;
 Hun er foruden Mand,
 Som Sara, den fribaarne,
 Maria, den udkaarne,
 Frugtbar i Tomfrustand.

Gid Kristen=Mødre alle,
 Som dele denne Trost,
 Maa Herren saa bønfulde
 Med Hjærteligheds Røst,
 At de kan deres smaa
 I Herrens Frygt optugte,
 Saa Mandens Daab kan frugte,
 Guds=Ordet Rodder slaa!

Da Kristen=Mødre alle
 I Herlighedens Gryn
 Lyksalige sig kalde
 Og synge højt i Skj:
 Nu er vor Sorg forbi,
 Med dem, os Gud har givet,
 Som Gud med os gav Livet,
 Fuld glade her er vi!

159.

Vognens Fader vi forsage,
 Falsk er al hans Lyt og Pragt;
 Sandheds Fader at behage,
 Vi fornø vor Daabes Pagt;

Alt han kan, og alt han veed,
 Gjør dog alt i Kjærlighed,
 I sit Villed han os skabte,
 Igjenloste det fortabte.

Gud os gav sin Søn til Broder,
 Jesus Kristus, Gud og Mand,
 Salig prise vi hans Moder,
 Himlens Brud i Jomfrustand;
 Han for os paa Korset led,
 Død og Helved overstred,
 Deler paa sit Herre=Sæde
 Med os Liv og Nys og Glæde.

Gud os gav sin Aand til Troster,
 I vor Herres Jesu Navn
 Han med alle Engle=Roster
 Kalder Folk til Herrens Favn,
 Aander, med vor Frelseres Røst,
 Fred i det beklemte Bryst,
 Lader, med Guds Fader=Stemme,
 Støvet evigt Liv fornemme.

Det er Pigten, som oprettes
 Ved det store Sjælebad,
 Det er Naaden overbattes
 I den store Konges Stad:
 Livets Pant og Troens Grund
 I vort Hjærte og vor Mund,
 Demant=Skjold mod Lue=Pile,
 Moder=Skjød til Barne=Hvile.

Her er Fuglen, som paa Vinger
 Troen bar med Herrens Røst;
 Her er Ordet, som Guds Finger
 Skriver i hver Kristens Bryst;

Her er Nøglen, kunstig gjort,
 Til Guds Hus og Himlens Port;
 Her er Lyset paa Guld=Stagen,
 Det gjør Natten klar som Dagen.

Fader vor i høje Sale!
 Kom din Pagt med os i Hu!
 Sandheds Aand i dybe Dale!
 O bekræft, besegl den nu!
 Herliggjør med Glans paa Jord
 Frelseren i Troens Ord!
 Gjør det klart, at alle Dage
 Gud er mægtig i de svage!

160.

Lad Pagtens Dag, o milde Gud,
 For os velsignet være!
 Bind os til dig og dine Bud,
 Til Kristens=Navnets Ære!

Se, Fader, til os ned
 I al din Misfandhed!
 Bekræft med os din Pagt,
 Saa vi faa Lyft og Magt
 Til dig som Born at ligne!

Sign Ordet i de unges Mund!
 Lad deres Hjerter brænde,
 Naar de vor Tro og Troes=Grund
 Besinde og bekjende!

En Gang de bares frem,
 Vi bad, velsign du dem!
 De døbtes i dit Navn,
 O lad i Fredens Havn
 Dem Daabens Kraft berømme!

Om de end her fra Fædrebo
 Skal vidt i Verden vanke,
 Gjør Pagten dog og Jesu Tro
 Til deres faste Tanke!

Det styrke, trøste dem:
 De har hos dig et Hjem,
 Og aldrig blev forladt
 Hvo Haab til dig har sat,
 De faderløses Fader!

Bekræft dem i din Naadepagt!
 Lad Støv dem ej forblinde!
 Og lad det Ja, de selv har sagt,
 Dem aldrig gaa af Minde!
 Vejled dem ved din Haand
 Og styrk dem med din Aand,
 Saa de, til Enden tro,
 Henslumre maa i Ro,
 Til Salighed opbaagne!

161.

Det er fuldbragt, du har det hørt,
 O Gud! og Hjærtet stuert:
 Bekræftelsen har Sjælen roert
 Og Hjærtet fromt opluert;
 Med Taarer dine Kristne smaa
 Velsignet for dit Nafn staa.

Omsus dem med dit Vingeflag,
 Guds Aand fra Ufsæts Rige!
 Lad ej dem glemme Pagtens Dag,
 Naar Verdens Længsler stige!
 Omsvæv dem salig, hvor de gaa,
 Til hist de for Guds Ansigt staa!

Madveren.

162.

Herren god, som uden Grænser
 Elsker dem, han haver kjær,
 Ingen Forskjel hos dem ænser,
 Ønster sig dem lige nær;
 Lige dristig fri og Trælle
 Tør sig blandt hans Venner tælle.

Han alene regner efter
 Tro og Haab og Kjærlighed,
 Gylde Raad i Guddoms=Kræfter
 Han for al vor Afmagt veed,
 Viljen god, hvor den han finder,
 Med sin Gjerning han forbinder.

Derfor i de sidste Dage,
 Mageløse paa vor Jord,
 Til han kommer selv tilbage,
 Slog han op sit Naade=Vord,
 Bød til Gæst paa Himmel=Retter
 Hvem der tror, at Guds Ord mætter.

Jesus Kristus over Bordet,
 I den Nat han blev forraadt,
 Brødet brak og delte Ordet,
 Hvori evigt Liv er saat;
 Tavse lytted til hans Tale
 Kor af Himlens Nattergale.

Thi hvad Engle selv undvære,
 Gav han i sit Ord til Stov,
 Bied ind til Guddoms-Ære,
 Hvad henvisne skal som Lov,
 Men udspringe med det samme
 Som en Gren paa Livets Stamme.

„Eder, drikker og tilegner
 Eder frit mit Kjød og Blod!
 Hvad det synlige betegner,
 Derfor jeg er eder god;
 Hvo ej paa mit Ord tør lide,
 Hvad det er, faar ej at vide.“

Lad os paa hans Ord da bygge,
 I hvis Mund ej fandtes Svig!
 Ingen ærlig Mand sin Skygge
 Mener, naar han nævner sig;
 Almagt kan umulig prale,
 Ordet selv sig ej fortale.

Det er stort, hvad Herren byder:
 Del i alt, hvad der er hans,
 I hans Byrd og i hans Dyder,
 I hans Død og i hans Glaus,
 Men det saa ham bedst behager,
 „Heller giver han end tager.“

Det er noget ganske andet,
 End en Skylder har fortjent,
 Loven haver ham forbandet,
 Dermed er alt Baalet tændt;
 Dømt til Del med Løgnens Fader
 Er enhver, som Gud forlader.

Derfor tusendfold velkommen,
 Du, som med din egen Haand
 Naglede til Korsset Dommen
 Og opgav for os din Aand,
 Var vort Kjød og Blod til Graven,
 Medens dit blev Nyaars = Gaven!

Det var Naade over Naade,
 At du med os bytted saa;
 Det er Kjærlighedens Gaade,
 At det Luff sig lod opnaa;
 Derfor Djet kun oplader
 Kjærlighed for Søn og Fader.

Derfor du dig aabenbarer
 Kun for hvem der har dig kjær,
 Og kun Kjærlighed forklarer
 Din Forsounings Kraft og Værd;
 Som for Tyrker og for Trolde,
 Tom er den for Hjærter kolde.

Men hvor kan vi sært det finde,
 At kun Hjærtet dig forstaar?
 Med hver Mand og med hver Kvinde
 Det jo saa os daglig gaar,
 At kun det hos dem vi fatte,
 Som vi elske selv og skatte.

Ingen sig: Guddoms = Ære
 Har ej Mennesket behov!
 Guder vil vi alle være,
 (Kun, des værre, helst ved Rov);
 Intet mindre af Guds Naade
 Løse kan vort Hjærtes Gaade.

Tak for evig da, enbaarne!
 Som nedsteg fra Gude-Rang,
 Og for Laget af udkaarne
 Dig igjen til den opsvang!
 Sammenknytt os i den Kjæde,
 Du beredte Konge-Sæde!

Kjærlighed os sammensmelte
 Til din Ære, paa dit Ord!
 Skab med det et Folk af Helte
 Paa vort Knæfald om dit Bord,
 Saa om dig, mens Stjærner tindre,
 Bordet kan med Fynd erindre!

163.

Mæt min Sjæl, o Jesus fod!
 Med dit Legem, Livets Brød!
 Bederkvæg mig, Frelser min!
 Med dit Blods den dyre Vin!
 Tag dit Herberg saa i mig,
 At for evig jeg hos dig
 Leve maa i Himmerig!

164.

Herre! hvor skal vi gaa hen,
 Gaa fra dig, vor Sjæleven,
 Fra den levende Guds Son,
 Fra vor Troes store Lon,
 Fra den eneste paa Jord,
 I hvis Magt er Livets Ord!

Nej, om end det klinger haardt,
 Gj dit Ord os kysser bort,
 Døbt vi føle, at paa Jord
 Døden er det haarde Ord,
 Hvad der aander Liv i dødt,
 Er som Kjærligheden blødt.

„Ed mit Kjød og drik mit Blod!
 Siger Livets Fyrste god,
 Nyd det kjæft som Vin og Brød
 Fra Guds Bord i Hungersnød!
 Evtigt da er Livet dit,
 Thi med dig jeg deler mit.“

Hør det, Hjærte, hvor du slaar
 I mit Bryst med bange Raar!
 Tag vor Herre paa hans Ord!
 Nyd ham ved hans Naadebord!
 Ed hans Kjød og drik hans Blod,
 Og stat op, som han opstod!

Kongens Søn fra Himmerig
 Siger, vidner: „sandelig,
 Hvo som i mit Kjød og Blod
 Tager Del med Vilje god,
 Livet mit han har i sig,
 Som min Faders er i mig.“

Ene det paa Jorden veed
 Jesus og hans Menighed,
 Verden tænker, det er Tant,
 Hjærtet føler, det er sandt,
 At til Støv er dalet ned
 Livet i Guds Kjærlighed.

165.

O Gud! du ser mig, og du veed
 Alt, hvad mit Hjærte glæder,
 Ser, jeg i Tro og Ydmuyghed
 Frem til dit Alter træder;
 Opfyld paa mig dit gode Ord,
 Og lad mig finde ved dit Bord
 Velsignelsen, som mætter!

166.

Jesús, din søde Forening at smage
 Vænges og trænges mit Hjærte og Sind,
 Riv mig fra alt, hvad mig holder tilbage!
 Drag mig i dig, min Oprindelse, ind!
 Vis mig ret klarlig min Sammer og Møje!
 Vis mig Fordærvelses Afgrund i mig!
 Saa sig Naturen maa døende boje,
 Og jeg i Anden kan leve for dig!

Styrk mig i Sjælen, saa ret jeg kan finde,
 Hvad du, min Frelser, i Anden formaar!
 Tag du til Fange kun alting der inde!
 Led mig og lok mig, saa villig jeg gaar!
 Mig og hvad mit er lad gjerne mig miste,
 Naar du, min Jesús, i Hjærtet vil bo!
 Lad dog omfjeder paa Døren sig liste,
 Hvad end forstyrrer min Sjæl i sin No!

O hvem der kunde en Gang det dog lære,
 Sig at opofre med Hjærte og Hu!
 O, maatte eet og alt Jesús mig være!
 Det af, des værre, er langt fra endnu.

Jesús, du gav mig et hørende Øre,
 Ræk mig tillige din kraftige Haand,
 Saa jeg et Levned herefter maa føre
 Ret som en Kristen i Helligheds Land!

Hør dog, o Jesús, din kurrrende Due!
 Hørde, opføg dit vildfarende Lam!
 Bær i min Ørf mig en læftende Drué!
 Lutre mit Hjærte fra Synd og fra Skam!
 Lad mig i Bogstavens Væfen ej blive,
 Som kun udvortes gjør ærbar og fin!
 Manden dit Navn i mit Hjærte indskrive,
 Saa jeg med Sandhed kan kalde mig din!

Jesús! naar vil du dog stæffe mig Hvile,
 Bedre end Hvilen, der findes i Grav?
 Naar skal jeg se dig ret ventlig at smile?
 Rejs dig, at true det brusende Hav!
 Kjærligste Jesús! du maa dig forbarme,
 Skjul dog ej evig dit Ansigt for mig!
 Himmelfte Rigdom for aandelig arme!
 Tjld min udtørrede Kilde med dig!

Lad mig, o Jesús, forgjæves ej raabe!
 Se dog, hvor Sjælen er hungrig og træt!
 Læstes den kan med en Kjærligheds=Draabe,
 Kald mig din egen, saa bliver jeg mæt!
 Kjærlig du sagde: de maatte forsmægte,
 Dersom jeg lader dem fastende gaa;
 Naade og Sandhed! hvor kan du da nægte
 Sjælene Smuler at styrke sig paa!

Sødeste Jesús! nu vil jeg dig binde
 Ved dine Løfters den hellige Pægt:
 Beder og leder! I faa da og finde,
 Saa du med Læberne sanddru har sagt;

Jeg vil, med Kvinden fra Kanaans Egne,
 Efter dig raabe, til du bliver mild,
 Svare: jeg vil ej paa Vardighed regne,
 Amen, ja Amen! dig ske, som du vil!

167.

Beredt er nu til Nadber stor
 Den bedste Konges Naadebord,
 Hans Tjenere paa Bejen staa
 Og hyde hver, som vil, indgaa.

Kom hid, hver Sjæl paa Jorderig,
 Som for din Fred bestyrer dig!
 Kom Fyrste, Betler, store, smaa!
 Og I husvalte skal bortgaa.

I Naadebrødet er hans Kraft,
 Hans Liv i Kalkens Druesaft,
 Hans Aand i hvert et Hjærte bor,
 Som holder fast paa Livets Ord.

O Jesus Kristus! Sjæleven!
 For os du gif i Døden hen,
 I os dog røres, lever du,
 Naar ret vi komme dig i Hu.

O Frelser! lever du i mig,
 Jeg evig leve skal i dig,
 Og frelst, naar Dommens Time slaar,
 Hos dig jeg for Guds Ansigt staar.

168.

Hvem gaar mellem Tro og Bart,
 Mellem Herren og hans Art,
 Mellem Herrens Pagt og Daab,
 Mellem Hjærtets Tro og Haab!

Det gjør ingen af de faa,
 Det gjør ingen af de smaa,
 Som har Fader sammen ret,
 Som er af Gud Faders Et.

Dg det er hvert Moders=Barn,
 Som, adskilt fra Morkets Skarn,
 Har til Moder med Guds Fred
 Jesu Kristi Menighed.

De oplyses af Guds Aand,
 Gaar i Barnets Ledebaand,
 Som af Aanden, med hver Tand,
 Naade fik og sund Forstand.

De er døbt paa samme Tro
 Til i samme Hus at bo:
 Herrens Hus med Pagten ny,
 Fader=Huset over Sky.

De Guds Børn med Tro og Daab
 Dg med Herlighedens Haab
 Sammen gaar til Herrens Bord,
 Lever alle af hans Ord.

Som de høre, saa de tro,
 Som de haabe, saa de gro,
 Som de elste, saa de veed
 Rede paa Guds Kjærlighed.

169.

Sammets Blod og Livets Brød
 Raader Bod paa Synd og Død;
 Evtigt Liv med Himmelfryd
 Det er Kjærlighedens Dyd.

I vor Herres Hus og Stad,
 Ved hans Bord som i hans Bad,
 Menighedens Røst og Sang
 Altid har den samme Klang:

Samme Tro og samme Daab,
 Samme Trøst og samme Haab,
 Samme Herre Jesus Krist,
 Samme Fader her og hist!

Som de synge med Guds Aand,
 Skaber dem Guds højre Haand
 Til at blive, med Guds Fred,
 Alle eet i Kjærlighed.

170.

Paa Aandedrættets Vinger,
 Skabte af Guds Finger,
 Herrers Herre daler ned
 Kjærlig til sin Menighed,
 Daler ned
 Kjærlig til sin Menighed.

Til Himmel=Madverbordet
 Følger Engle=Koret,
 Seraf=Skaren synger ud:
 Være være Guders Gud!
 Synger ud:
 Være være Guders Gud!

I Jesu Navn vi knæle,
 Kommer, alle Sjæle!
 Væder, drikker ved Guds Bord!
 Lever evig af Guds Ord!
 Ved Guds Bord
 Lever evig af Guds Ord!

171.

Vær du højlovet og velsignet,
 Jesus, i Benskab aldrig lignet!
 Vi af Kjødet og Blodet dit
 Næres, voxe og leve frit.
 Kjærligheds Vidunder!

Vader sig større Godhed tænke,
 End at dig selv du os mon skjænke,
 Git for os til Kors og Grav,
 Ved vor Død og dit Liv os gav!
 Kjærligheds Vidunder!

Kjærligheds Magt, saa tit besunget,
 Kjærligheds Magt har dig betvunget;
 Os den tvinge nu, sød og stærk,
 Krone saa sit Underværk:
 Kjærligheds Vidunder!

Gavmildhed din i al sin Fylde
 Skærpe os ind, hvad dig vi skyldte!
 Broder-Kjærlighedens Ild
 Blusse fævt og brænde mild!
 Kjærligheds Vidunder!

Evig i Hjærtet, med dit Munde,
 Bære Betsignelsen der inde!
 Stadig træde vi i dit Spor,
 Samles gladelig om dit Bord!
 Kjærligheds Vidunder!

Helligaand din, os sendt i Naade,
 Være paa alt os Maal og Naade!
 Han forene i din Fred
 Al den ganske Kristenhed!
 Kjærligheds Vidunder!

172.

Med vor Herre ved hans Bord
 Fællesstøb har vi, som tror,
 At hans Menighed for vist
 Er hans Legem her og hist.

Af hans Ord og med hans Røst
 Skjænkes os en evig Trost,
 Sikre, i vor Herres Navn,
 Paa hans Legems sande Gavn.

Af hans Ord og med hans Røst
 Skjænkes os en evig Trost,
 Sikre paa, hans Kjød og Ben
 Sprænger hver en Dødtasten.

Af hans Ord og med hans Røst
 Skjenkes os en evig Trøst,
 Sikre paa, at Vegem hans
 Har til Klædning Soleglans.

Jesus Kristus, det Guds=Ord,
 Er vor Mad ved Herrens Bord;
 For os døde det Guds Lam,
 Ewig lever vi med ham.

173.

Du er vor Skat, o Jesus fød!
 Du er det visse Levebrød,
 Som nyde skal med Fryd og Fred
 Dit Folk i Tid og Ewighed.

Det Brød, som brydes paa dit Bord,
 Det er din Faders Guddoms=Ord,
 Det er dig selv med Liv og Aand,
 Livs=Brødet af Guds Fader=Haand.

Den Vin, som skjenkes i dit Navn,
 Er evig Bod for alle Savn,
 Din Faders Kalk og Livets Flod,
 Dit evig friske Hjærteblod.

Dit Kjød er Mad, dit Blod er Drik,
 Som ingen Over=Engel fik,
 Det gjemte du til dine smaa,
 Som tro, hvad Engle ej forstaa.

Det gavst du hen til deres Trost,
 Som trygt sig hvile til dit Bryst,
 Hvor du er med din Englehær
 Kun i dit Ord vort Hjærte nær.

For Djet skjult, for Haanden tom
 Du vandrer i din Helligdom,
 Men kjendes dog paa Rosten din,
 Naar du velsigner Brød og Vin.

Du siger: æder, drikker frit
 Af Kjødet og af Blodet mit!
 Da faa vi om dit Liv Bested
 I Tro og Haab og Kjærlighed.

Da føle vi, du bor ej blot
 I Guds, vor Faders, guldne Slot,
 Men ogsaa i det Hus af Jord,
 Hvor Sjælen gaar til Herrens Vord.

Da tvinger os din Kjærlighed
 Fra Orneslugt i Støvet ned,
 At bytte med dig Kraft og Naar:
 Faa evigt Liv for Støvet Naar.

Da gribe vi din Vandrings-Stav,
 Da vinker os dit Kors, din Grav,
 Da vinker os din Straale-Krans,
 Da kysker os din Guddoms-Glans.

Da falmer for os Verdens Pragt,
 Da svinder for os Verdens Magt,
 Da væmmes vi ved Verdens Lyst
 Og lukke Djet ved dit Bryst.

Da se vi dig i Hjærtet ind,
 Hvor alt er Sandhed, intet Stin,
 Hvor alt er stort, men mildt og ømt,
 Hvor Kjærlighed er uden Skrømt.

Da høre vi en sagte Lyd:
 „Kom, følg med mig til evig Fryd!
 Med Torne strøt er Livets Vej,
 De saare, men de skade ej.

„Kad myhre om dig Mørkets Hær!
 Den aldrig kommer dig saa nær,
 At jeg jo dig er allernæst,
 Og ved mit Bord en evig Fæst.

„For Fader min, den Konge stor,
 Et Støvgran er den hele Bord,
 Og Solen i sin Middags=Glans
 Er kun et Efterstien af hans.

„Dog i hans lyse Kongehal
 Sig have Troner uden Tal
 Til dem, som knæle i mit Navn,
 De smaa, jeg samler i min Favn.

„Vær kun ej ræd, for du er Muld!
 Mit Navn, du veed, er Underfuld,
 Jeg er, som du, af Kjød og Ben
 Og funkler dog som Edelsten.

„Jeg var, som I, af Støv og Bord,
 Og al min Glans er af Guds Ord,
 Guds Ord for jer og lyder paa:
 Som jeg opstod, skal I opstaa!

„Som syulig jeg til Himmels foer,
Opfare skal enhver, som tror,
Han dele skal min Kongestol
Og evig skinne som en Sol.“

O, Jesus! ja, det er din Røst,
Bær altid du vort Haab og Trøst!
I dig vi se med Aandens Sans
Vort Lys, vort Liv, vor Sol, vor Glans!

Saa tidt vi mødes ved dit Bord,
Lad mætte os dit Guddoms=Ord,
Og lad os i dets klare Vin
Inddrikke Barneglæden din!

Slyng kraftig med din Helligaand
Om os Fuldkommenhedens Vaand!
Lyslevende os lær derved:
Din Fader, Gud, er Kjærlighed!

Opdrag os til dit Himmerig,
At elske, ligue, love dig,
Til Kjærligheden, Fader kaldt,
Din Gud, vor Gud, er alt i alt!

174.

At komme, Jesus! dig i Hu,
Er født, dog sødere er du,
Saa intet født kan ligned ved
Besøgelsen i Kjærlighed.

Saa liflig lyder intet Ord
 I Sang og Klang paa denne Jord,
 Ej heller tænkes kan i Væn,
 Som Jesus, Guds enbaarne Søn.

Du, banges Haab, som gjøre Bod!
 Bonfaldende en Hjælper god!
 O, hvad er deres Lykke lig,
 Som søge og som finde dig!

Du Sjælens Lys og Sindets Trøst!
 Du Hjærtets Vængsel, Liv og Lyst!
 Den Glæde ingen kan forstaa,
 Den er langt mer, end vi attraa.

Hvad ingen Lyd og intet Teg
 Udtrykke kan i Støvet's Egn,
 Det er du allerede her
 For hvem dig inderlig har kjær.

Saa gik da med et stille Sind,
 Min Sjæl! i Hjærte=Ramret ind,
 Og spørg og lyt og søg og led
 Og vent med Tro og Kjærlighed!

Med Magdalene op du staa
 Og gik til Graven, hvor han laa!
 Paakald ham, ej til Djens=Lyst,
 Men lavt og lydt til Hjærtens=Trøst!

Bedug med Graad hans Vejested,
 Lad Hjærte=Sukket følge med!
 Og naar han kalder dig ved Navn,
 Da lys hans Fod og søg hans Favn!

O, Jesus, Helt saa ridderlig!
 Min Konge, stor og sejerrig!
 Min fuldtro og min søde Ven!
 Min savnede, som kom igjen!

O, bliv nu hos os i din Glans!
 Lad straalene klar din Sejers-Krans!
 Sænk Mørkets Magt i Afgrund ned!
 Fyld Jorden med din Salighed!

Hvor du til Herberg drager ind,
 Har Sandhed Solens Kraft og Skin,
 Der visner Verdens Rosengaard,
 Der skabes Kjærlighedens Vaar.

Fornem det, Sjæl, og sænk dig ned
 I Jesu søde Kjærlighed,
 Langt dybere, ti tusend Fold,
 End siges kan fra Old til Old!

Ja, spørger du, hvor dyb og sød,
 Da maalt hans Wunder, vej hans Død,
 Som kjøbte til os Himlens Fred
 Og Synet af Guds Herlighed!

O, lad mig føle, Frelser min,
 Din Kjærlighed i Fylden sin!
 Og lad en Gang med Xrens Krans
 Mig se dig nær i al din Glans!

Har uogen smagt, hvor sød du er,
 For ham har Jorden intet Vær:
 Han hungrer og han tørster end
 Kun efter dig og dit igjen.

For Djet du er Sole=Glans,
 For Dret Sang til Engle=Dans,
 I Munden Manna himmelsød,
 I Hjærtet Kjærlighedens Blod.

O, Jesus! hvor jeg længes nu!
 Og Jesus kjær! naar kommer du?
 Naar skal jeg mættes med den Mad,
 Som gjør for evig sjæleglad?

O, kom, du Livets Fyrste, kom!
 Du Krens Drot, vor Konning from!
 Du længselsfuldt forventede!
 Kom, lad os i din Glans dig se!

Indbyggere i Himmerig!
 Nu Gæste=Porte løfte sig!
 Lad tone højt i Gry og Kvæld:
 Hil dig, Kong Jesus fejersæl!

175.

Vor Herres Jesu Mindefest
 Den Højtid er, som glæder bedst;
 Thi hvor han kommes ret i Hu,
 Udslevende han er endnu.

O, Jesus! du er himmelsød,
 Forsøder selv den bitre Død;
 Gift=Vageret ej skader den,
 Som Livets Skjænker har til Ven.

Du Kildespring til Naadens Flod!
 I dig al Sødme har sin Rod;
 Og kun som Vandet er mod Vin,
 Er Kvinders Kjærlighed mod din!

Den er for Djet Soleglans,
 Den er for Dret Tonedans,
 Den er for Munden Most og Vin,
 Den er for Hjærtet Balsam fin.

Den hilser mildt som Morgenrød,
 Den brænder klart som Solens Glød,
 Den døber Støv med Glædens Daab,
 Den føder Herlighedens Haab.

Den føder Hjærtens-Kjærlighed
 Til dig, som Døden for os led;
 Den føder Kundskab evig sand
 Om Livets Lys og Livets Land.

Et Lys, som aldrig bliver slukt,
 En Blomst, som altid sætter Frugt,
 En Videnskab, som Gud kun veed,
 Er Livet i din Kjærlighed.

Kun hvo som elsker, kjender Gud
 Og dig, hans Hjertes Sendebud:
 Hans Ord, hans Billed og hans Søn,
 Hans jævnlige i Lys og Løn!

Vær, Jesus! da mit Liv, min Lyjt,
 Den skjulte Perle i mit Bryst!
 Vær du min Trost, vær du min Fred!
 Vær du mit Lys, min Salighed!

Som Faderen, saa ærer dig
 Hvert Engle-Kor i Himmerig;
 Og som du elstes her paa Jord,
 Af Støv opelstes Engle-Kor.

Saa bryd da ud i Frydemaal,
 Du gamle Tro! du unge Haab!
 Og du, som ej af Alder veed,
 Du evig glade Kjærlighed!

I Jesu Navn syng Jesu Pris
 I Orken og i Paradis,
 Alt hvad som Tunge har og Røst,
 Alt hvad som Hjærte har i Bryst!

Syng højt og lavt i fulde Kor!
 Syng lavt, du Himmel! højt, du Jord!
 Saa smelte sammen kan i Sky
 Med Jesu Navn en Lovsang ny!

Den Fælles-Sang for Gud og Mand
 Gjør Fællesstøb paa Himlens Rand
 Imellem alle Manders Kor
 Og alle Hjærtesuk paa Jord.

Ja, Himmel, gjør vort Suk til Nyn
 Paa Lovsang din med Kraft og Tynd!
 En Gang skal vi forstærke da
 Dit evige Halleluja.

Halleluja for Herrens Bord,
 I Himlen højt og her paa Jord!
 Halleluja! far op, far ned,
 For Jesus, i al Evighed!

- 176.

Vor Herres Jesu Mindefest
 Den Højtid er, som glæder bedst;
 Thi hvor han kommes ret i Hu,
 Udslevende han er endnu.

Vær, Jesus! da mit Liv, min Lyst,
 Den skjulte Perle i mit Bryst!
 Vær du min Trøst, vær du min Fred!
 Vær du mit Lys, min Salighed!

Et Lys, som aldrig bliver slukt,
 En Blomst, som altid sætter Frugt,
 En Videnskab, som Gud kun veed,
 Er Livet i din Kjærlighed.

Du Kildespring til Naadens Flod!
 I dig al Sødme har sin Rod;
 Og kun som Vandet er mod Vin,
 Er Kvindens Kjærlighed mod din.

Den hilser mildt som Morgenrød,
 Den brænder klart som Solens Glød,
 Den døber Stov med Glædens Daab,
 Den foder Herlighedens Haab.

Den foder Hjærtens-Kjærlighed
 Til dig, som for os Døden led;
 Den foder Kundskab evig sand
 Om Livets Lys og Livets Land.

Kun hvo som elsker, kjender Gud
 Og dig, hans Hjertes Sendebud,
 Hans Ord, hans Billed og hans Søn,
 Hans jævnlige i Vns og Ven!

Som Faderen, saa ærer dig
 Hvert Engle-Kor i Himmerig;
 Og som du elstes her paa Jord,
 Af Stov opelstes Engle-Kor.

Saa bryd da ud i Fryderaab,
 Du gamle Tro! du unge Haab!
 Og du, som ej af Alder veed,
 Du evig glade Kjærlighed!

I Jesu Navn syng Jesu Pris
 I Orken og i Paradis,
 Alt hvad som Tunge har og Røst,
 Alt hvad som Hjærte har i Bryst!

Halleluja for Herrens Bord,
 I Himlen hist og her paa Jord!
 Halleluja! far op, far ned,
 For Jesus, i al Evighed!

177.

O Jesus! paa din Alterfod
 Jeg knæler ned, med Bøn om Bod
 For Hjærtesorg og bange Raar,
 For Syndeskyld og Banesaar.

Jeg er i Dag min Herres Gæst,
 Betænk, min Sjæl, den høje Fæst!
 Han byder dig til Bords hos sig
 Og med sig selv bespiser dig!

Ed, drik og vær af Hjærtet glad
 Ved denne mer end Englemad!
 Sig for det Bæger evig Tak,
 Hvoraf ej nogen Engel drak!

Ser, I Guds Engle, ser her ned!
 Indfiker i den Lønlighed,
 At Jesus ved Guds højre Haand
 Er her i Sakramentets Vaand!

Hvordan det sker, det veed jeg ej,
 Han har ej røbet Støv sin Vej,
 Og mig for højt den sig mon sno,
 Det er mig nok, hans Ord at tro.

Det Bord er bredt af Sandheds Mund
 Paa Salighedens faste Grund;
 Mit Himmel=Haab der kvæger sig
 Til Liv og Lyst evindeligt.

O Jesus! lad mig aldrig gaa
 Fra Bordet, med Guds Manna paa,
 Jeg faster jo al Verden hen
 Og længes immer did igjen!

178.

Dit Nadver=Bord
 Med Livsens Ord,
 Vor Herre og vor Broder!
 Dit Kjød og Blod
 Gjør sund og god
 Vor Hjerterod,
 En frydefuld Livsmoder.

Bed Aandens Kraft
 Og Livets Saft
 Vi voxe med dig sammen,
 Til aandelig
 Og legemlig
 Vi ligne dig
 I Kraft og Klarhed! Amen!

Da i din Glans
 Med Sejers=Krans
 Vi dig skal se og hylde,
 Du Konning stor,
 Hos hvem Guds Ord
 Med Sandhed bor
 I Kjærlighedens Fylde!

For Kvinde og Mand
 De levendes Land
 Oplader her din Naade,
 Saa Folket udvalgt,
 Udelt og utalt,
 Er eet i alt,
 Som Kjærlighedens Gaade.

179.

O Jesus! søde Jesus! dig
 Ste Hjærtens Tak evindelig,
 Som med dit eget Kjød og Blod
 Saa kjærlig mig bespise lod!

Bryd ud, min Sjæl, med Fryd og sig:
 O, hvor er jeg nu bleven rig!
 Min Jesus i mit Hjærte bor,
 Et Himmerig det er paa Jord!

180.

Tak, vor Frelser, alle Dage
 For din Kjærlighed fuld stor,
 Som du her os lader smage
 I dit Hus og ved dit Bord!
 Gjør den med dit Kjød og Blod
 Til vor fælles Hjerterod,
 Saa vi kan, trods Død og Pine,
 Trofast elske dig og dine!

Menigheden og Fællesskabet.

181.

Jeg er det Hus paa Klippetind,
 Som ingen Taage dølger,
 Som ryster ej for Hvirvelvind
 Og rolkes ej af Bolger.

Jeg er ej bygt af Kalk og Sten
 Og ej af Pandeskaller,
 Af hellig Jord og Dødningben,
 Som andre Gude-Haller.

Jeg er ej bygt af fort paa hvidt
 Og ej af Tanke-Skygger,
 Som aandløs man for Aand faa tit
 Nu Hus i Luften bygger.

Men jeg er bygt saa høj og bred
 Som Himlens hvalbte Bue,
 Af Tro og Haab og Kjærlighed,
 For Engle klart til Skue.

Som Himlen og den hele Jord
 Med alt, hvad dertil hører,
 Jeg skabtes af det Almagts Ord,
 Som Gud alene fører.

Guds-Ordet er min Klippegrund,
 Som Helved ej kan røkke,
 Mit Sejerværk i allen Stund,
 Min store Kirke-Klokke.

Det er min Gaade dyb og god,
 Som daglig jeg udraaber:
 Med Ordet i mig fasted Rod
 Alt, hvad jeg tror og haaber.

Kun set af alle Mænders Hær
 Som Ord i Mund og Dre,
 Er kjendelig jeg for enhver,
 Som tale kan og høre.

Min Ringmur baade Nat og Dag
 Det er en Engle-Skare,
 Dg ud i eet gaar Loft og Tag
 Af Lovsangs Toner klare.

Mit Gulv er Trostabs røde Guld
 Med Ydmghedens Dække,
 Mit Bord er Naaden underfuld
 Med Salighedens Bække.

Guds Fred det er min Bænk og Stol,
 Dg Lislighed min Stue,
 Mit Lys er Sandheds klare Sol,
 Min Ild er Omheds Lue.

Kun fattigt er mit Fugle-Kor
 Mod Himmelens at regne,
 Dog mageløst det er paa Jord
 I alle Himmelegne.

De stamme alle fra et Par,
 Som Edens Mand og Kvinde,
 I Paradiset med de var
 Dg kaldes Haab og Minde.

De er gjenfødte i min Daab
 Som Højsangs Mand og Kvinde
 Med Navnet: Herlighedens Haab
 Dg Paradisets Minde.

De kan ej dø i noget Næ,
 Dg dem hvert Ny forhynger,
 Mit Bord for dem er Livets Træ,
 Hvis Frugt sin Rod besynger.

Min Dør er Ja, dens Tærffel Nej,
 Men Nej kun til den onde;
 De vise een og samme Vej
 Og fives ingenlunde.

Hvo paa min Tærffel steder an,
 Ham Døren slaar tilbage:
 Bekjende Sandhed ingen kan,
 Som Vogn ej vil forsfage.

Men siges Ja af Hjærtens Grund,
 Da staar Indgangen aaben,
 Og Himlens Fred i allen Stund
 Opdukker gjennem Daaben.

182.

Der staar et Hus paa Torderig,
 Det er saa nemt at finde,
 Thi det en Kongeborg er lig,
 Som staar paa Klippetinde.

Om Dagen Straaler gaa i Dans
 Paa Gable, Spir og Piller,
 Om Natten Lamper, Krans ved Krans,
 I Regnbu-Farver spiller.

Thi skinner Huset fjærn og nær
 Hver Vandringsmand i Dje,
 Naar Blikket hans paa vildsom Færd
 Sig løfter til det høje.

En Klippefæst paa fælsom Vis
 Sig op til Huset slynger,
 Men trofast der om Paradis
 En lille Fugl dog slynger.

Ved Huset er en Vindebro,
 Som af sig selv nedfalder
 For alle Folk med Kristen-Tro,
 Af hver en Slægt og Alder.

Den Vindebro er Naadens Ord,
 Der daler til hver Synder,
 Som, naar det høres, paa det tror
 Dg Vandringen begynder.

I Porten til dets Vorgegaard
 Dg Døren til dets Indre
 Et Kors af Palmegrene staar
 Med Stjærner smaa, som tindre.

Der under Børn kan ranke staa,
 Sig andre dybt maa bukke,
 Dg mange bort fra Porten gaa,
 Om end med Sorg og Sukke.

Selbstændighed i deres Bryst
 Vil ej saa dybt sig boje,
 De selv med Herrens Liv og Lyst
 Kan ej sig lade nøje.

Tæt inden for til Vane-Vod
 Et Bade-Kar man finder
 Med Vie-Band af Livets Flod,
 Som Eden gjennemrinder.

Dg alle, som ej Korset sty,
 For dem er Badet blandet,
 Til Evigheden født paa ny
 De stige op af Vandet.

De hilses med et Fader=Ord
 Som Børn af Konge=Huset,
 Dg Dret brat af Engle=Kor
 Sig føler gjennemfuset.

Da vinker dem med Rosenduft
 En dejlig Bede=Stammel,
 Der knæle ned med sund Fornuft
 I Støvet ung og gammel.

De sig fornede for en Haand,
 Som kan og vil ophøje,
 Dg brat de, rørte af Guds Aand,
 Har Paradis for Dje.

Dg naar det toner: Fader vor
 I høje Himmel=Sale!
 Da svarer Røsten: se, jeg staar
 Hos jer i dybe Dale!

Til Bords da vinker Dufsten fin
 Af Paradisets Druer,
 Dg Himmel=Brød med Edens Vin,
 Det er, hvad Hjærtet huer.

Det mætter og det læsker først,
 Dg evig godt det smager,
 Saa uden Hunger, uden Tørst
 Det Sjælen vel behager.

Det Hus, den Borg med evigt Ry
 Og gamle Klokke-Taarne,
 Det Kirken er med Spir i Sky,
 Opbyggt af den enbaarne.

Om ham det er, den lille Fugl
 Ved Dag og Nat mon sjunge
 Saa liflig som den glade Gul
 I Sang paa Barne-Tunge.

Ushynlig i det Hus han bor,
 Som efter ham opkaldtes;
 Han selv er Sjælen i sit Ord,
 Naar trolig det forvaltes.

Hans Røst med Kraft og Herlighed
 Er overalt til Stede,
 Den stiger op og daler ned
 Med Liv, med Rys og Glæde.

Den skaber Bro og Port og Dør
 Og Bad og Bede-Stammel
 Og Gjæstebud, som aldrig før
 Paa Jord, for ung og gammel.

I Jesu Røst er Mand og Liv,
 Almægtig Bind og Bove;
 Dens lev og dø! dens gik og bliv!
 Er Jord's og Himmels Love.

I Jesu Navn er Kirken byggt,
 Af Jesu Ord med Røsten;
 Paa Jesu Tro den hviler trygt,
 Til Sol gaar ned i Østen.

183.

De kristne er en lille Flok
 Mod Verdens Folke-Brimmel;
 Men de er altid mange nok,
 Som Brev har paa Guds Himmel.

Det Brev kom fra vor bedste Ven
 Paa Mandedrattets Binger,
 Er skrevet ej med Blæk og Pen,
 Men med Guds egen Finger.

Det Brev har og Guds eget Segl
 I Jomfru-Vog det bløde:
 Der staar vor Frelser klart i Spejl
 Med sine Vunder røde.

Det Brev har og en liflig Klang
 Paa hver en Barne-Tunge,
 Det lyder som en Folkesang
 Til gamle og til unge:

„Alt som paa sin enbaane Søn
 Gud ser med Fader-Dje,
 Saa ser paa eder han i Løn
 Og hilser fra det høje.

„Han skabte Himmel, Hav og Jord
 En Gang i gamle Dage,
 Og han gaar aldrig fra sit Ord,
 Almægtig uden Mage.

„Til Frelsermand i Lys og Løn,
 Til Konge, Præst og Mester
 Han eder gav sin egen Søn,
 Som dette Brev stadfæster.

„Det Jesus er, den Herre Krist,
 Hans Moder hed Marie,
 For eders Skyld et Kvinde-Bryst
 Som Varn han vilde die.

„Al Jorden rundt det Sulebud
 Skal gaa med Lyst og Glæde,
 Lovsange til den gode Gud
 Opklække hos de spæde.

„For eders Skyld han alting led,
 Som lides kan i Kjødets,
 Til han korsfastet lagdes ned,
 Som Muld i Moder-Skjødets.

„For eders Skyld hans Sjal nedsoer,
 Hvor eders Sjal ej kommer:
 Til Mørkets Hjem, hvor Vintren bor,
 Saa der bli'r aldrig Sommer.

„Til eders Gavn og Glæde stor
 Opstod han fra de døde,
 Og Glimt deraf I ser paa Jord
 Hver Paaaste-Morgenrøde.

„Til eders Gavn evindelig
 Er han til Himmels faren,
 Lovsinges der saa gladelig
 Af hele Engle-Skaren.

„Dg fra Gud Faders højre Haand,
 Hvor han har Herresæde,
 Udsendte han den Helligaand
 Til eders Trost og Glæde.

„Thi det er Kjærlighedens Aand,
 I Sandhed fin og faver:
 Det er Guds milde Faderhaand,
 Opfyldt med gode Gaver.

„Han deler ud den store Skat,
 Som Jesus vandt til sine,
 Hvor Synd er sonet og forladt
 Ved Jesu Død og Pine.

„Han giver Lys med Soledyd,
 Som evig klart kan brænde,
 Han skjænker Liv med Lyft og Fryd,
 Som aldrig kan faa Ende.

„Som Pinse-Gjæst hver Folkemund
 Han skjænker en Aldtunge,
 Til varmt derom af Hjærtens Grund
 At tale og at sjunge.“

Saalhdende det Himmelsbrev
 Til gamle Folk og unge
 Guds Finger i vort Hjærte strev
 Og lagde os paa Tunge.

184.

Guds Rige kommer ej med Bram,
 Kan ej med Fingre røres,
 Det kommer dog med Aand og Kraft,
 Og med Guds Ord, som høres.

Som Ordet af vor Herres Mund
 Ved Badet og ved Bordet,
 Paa Fynd og Klem, paa Aand og Liv
 Er kjendeligt Guds=Ordet.

Hvor Jesu Kristi Navn og Ord
 Bekjendes og forkyndes,
 Der er Guds=Riget visseelig,
 Hvor spædt det end begyndes.

Ja, spædt blev som et lille Barn
 Vor Herre født af Kvinden,
 Saa fødes og hver kristen Sjæl
 Af Hjærtets Tro for inden.

Med ham gjensfødt af Vand og Aand
 Den voxer dog derefter
 Og bliver klog i Dagetal
 Paa alle Aandens Kræfter.

Og hvor kun tre, ja, selv kun to
 Gjør eet i Jesus=Navnet,
 Der er Guds Folk med Aand og Liv
 Af Kongen ømt omfavnet.

Og Kongen, skjønt man ham ej ser,
 Men kjender kun paa Røsten,
 Han raader paa den hele Bord,
 I Besten som i Østen.

Og Kristus=Folket, saa i Tal,
 Af Sjender tæt omringet,
 Det har Guds Fred og drikker Kraft,
 Guds Kraft af Kilde=Springet.

Al Verden siger ved sig selv,
 I Hytten og i Borgen:
 Forgift Guds=Riget ej i Gaar,
 Forgaar det dog i Morgen.

Men Kongen smiler kun derad,
 Og hele Folket smiler:
 De veed, den Stol er sikker nok,
 Som paa Guds Almagt hviler.

Ja, Kongen selv har sagt: forgaa
 Skal Himmelen og Jorden,
 Men mine Ord skal holde Stand
 I Østen og i Norden!

Og se, i atten Hundred Aar
 Løb meget Vand til Strande,
 Mens Jesu Navn og Jesu Tro
 Gik gjennem mange Lande.

Ja, baade gjennem Ild og Vand
 Gik Kristi Folk og Rige,
 Og Kongen, som ej Verden ser,
 Holdt dem dog godt ved lige.

Det samme Ord, som sagt, saa gjort,
 Til hele Folket lyder;
 Den samme Tro, det samme Haab
 Gud i sit Folk indstyder.

Den samme søde Kjærlighed
 Med Liv og Fred, som varer,
 Gud Fader alle sine smaa
 Med Glæde aabenbarer.

Var der da end saa mange Aar
 Fra nu til Verdens Ende,
 Som Verden drømmer, Himlens Lys
 Var om, sig selv at tænde:

Saa har det dog slet ingen Nød,
 At Jesu Kristi Bølge,
 Som er i Himlen evig ny,
 Paa Jord skal dø af Elde.

185.

Som Maanen skinner af Solens Glans,
 Saa Herrens Folk af Sol-Nashn hans;
 Saa gennemskjennes paa Jorden Muld
 I vore første Forældres Kulb.

Her Liv og Lys af Sol-Mandens Aet
 Hinanden røre i Ordet tæt,
 I Mand og Kvinde de skilles ad,
 Men det er ikke af Lid og Had.

Det er i det ædle Djemed
 At sammensmelte i Kjærlighed,
 Hinanden de give deres Tro,
 I Kjærlighed eet kan vorde to.

De aple sammen i Lys og Løn
 En Søster til Guds enbaarne Søn,
 En Aabenbaring fuld skjon og sand
 Af Jord og Himmel, af Gud og Mand.

Saa Sol og Maane, som Tro og Haab,
 Gjenfødes til eet i Aandens Daab,
 Og blive dertil i Aandens Favn
 Som Brudgom og Brud i Jesu Navn.

186.

Ej af denne Verden er mit Rige,
 Majestatist dog er dem min Røst,
 Som her nede Sandhed efterhige
 Dg i Sandhed søge deres Trost.

Det er Lyset over Kongestolen,
 Som ej roffes i al Ewigbed,
 Over Kristi Rige det er Solen,
 Sent oprundet, som gaar aldrig ned.

Ej af denne Verden nogen Sinde,
 Trods al Snak i Rom og Maglegaard,
 Men i denne Verden dog at finde
 Kristus=Riget er, mens Verden staar.

Selvklog stoler paa sin Vantroes Gaade:
 „Hvad er Sandhed“ mer end Tale mørk?
 Kristendom er Sandhed om Guds Naade,
 Svare Røsten i den vilde Ork.

Sandhed, hvister Stemmen i vort Indre,
 Er at sige alting, som det er,
 Dg trods alt, hvad os deri vil hindre,
 Saa sin Tro bekjender Kristen hver.

Kjendeligt er derfor alle Dage
 Kristi Rige paa det Troens Ord,
 Som gaar dristig frem, men ej tilbage,
 Om end Ild nedregnede paa Jord.

Troens Ord er Kristen=Modermaalet,
 Himmeriget er vort Fædreland,
 Som, da det ej hænges kan med Staalet,
 Dermed heller aldrig værges kan.

Himmerig, med Kristi Kongesæde,
 Som for Hjærtet i den Helligaand
 Er Retfærdighed med Fred og Glæde,
 Høre kan ej denne Verdens Haand.

187.

Medkristne paa den hele Jord!
 Enstemmig lad os sige:
 Vort Modersmaal er Kristi Ord,
 Vort Fædreland hans Rige,
 Vor Herre ved Guds højre Haand
 Er Faderens enbaarne,
 Guds Livskraft er vor Folkeand,
 Guds Engle vore Taarne!

Som Arilds=Menighedens Et
 I Helgen=Fødelandet,
 Guds Aand os giver Indfødsret
 Med Ordet og med Vandet;
 Vor Drot, med Ralken i sin Haand,
 Belsigner og befæster
 I Blodet Slægtskabs Hjærtebaand
 Hos alle sine Gjæster.

Vor Tro, vort Haab, vor Kjærlighed
 Og vore Højtidsdage,
 Derom man i al Verden veed,
 De har paa Jord ej Mage;
 Vor Nypagts-Bog af Aandens Drift,
 Om den man veed at tale,
 Saa vidt som nogen læser Skrift
 I Hytter og i Sale.

Medkristne! derfor Mod i Bryst!
 Lad det os ej anfægte,
 Om Fjenden og med Tordenrøst
 Vil Folke-Navn os nægte!
 Vi dog for Gud og for hver Aand
 Har alle Folke-Mærker
 Og har bevist med Mund og Haand
 Vor Kraft i Mesterværker.

Vor Avindsmand er Mørkets Drot,
 Og han er Løgnens Fader,
 Som driver fræk med Sandhed Spot,
 Som Lyset styr og hader,
 Som gjorde af den ganske Jord
 Et Helved, om han kunde;
 Hans Daad er Tyveri og Mord,
 Hans Lyst er, at misunde.

Som Abraham i Kanaan
 Betalte af sin Lomme,
 Med Løfte paa det hele Land,
 Sin Grav i dyre Domme,
 Saa sælges dyrt, fra Hav til Hav,
 Os for vort Liv et Leje,
 Skjønt Jorden os vor Skaber gav
 Til evig Arv og Eje.

Velan! det alt er forudsagt,
 I Herrens Bog optegnet,
 Derfor det har slet ingen Magt,
 Vor Drot har alt beregnet;
 Forgaar kun, Himmel, Hav og Jord!
 Det har kun lidt at sige;
 Thi ej forgaar dog Herrens Ord
 Og Kristnes Himmerige.

188.

Der sidder en Dronning paa Gyldenstrin,
 Hun er baade ung og ældgammel;
 Som Solen faa er hendes Klædebon,
 Som Maanen er hendes Fodskammel.
 Hører du, Sjæl, hvem der taler!

Den Dronning, hun haver sin Krone paa,
 Den mageløs er ikke mindre;
 Som Stjernebilleder tolv i Krins
 Saa monne den sees at tindre.

Den Dronning paa Jorden med Himlens Gud
 Paa underlig Vis er forbundet;
 Kun han dem kan tælle med Stjærnerne,
 De Sejre, som hun haver vundet.

Hun kalder sig over al Verden Tro
 Paa Sønnen af Tomfru Marie,
 Paa Jesus, vor Scer, vor Præst og Drot,
 Som taler, saa Tordener tie.

Den Dronning hun er da vor Moder fin,
 Saa mange som Kristne vi ere;
 Og Troens Ord det er vort Modersmaal,
 Vi maa af vor Moder det lære.

Vi tro paa vor Fader som Kongebørn
 Og lege med Synild og Torden,
 Vi tro, han er den allerhøjeste,
 Har skabt baade Himlen og Jorden.

Vi tro paa vor Broder, Maries Søn,
 Vor salvede Frelser og Herre,
 Af Sønnen Gud Fader fra Ewighed
 Han haver ej fler eller færre.

Vi tro, at vor Frelser har lidt for os,
 Hvad ingen af os kan beskrive,
 Vi tro, at han døde og foer til Hel,
 Men er dog for evig i Live.

Vi tro, at han døde paa Korsets Træ
 En Gang i Pilati Dage,
 Men førte, som Døddrottens Overmand,
 Alt Liv i Triumf dog tilbage.

Vi tro, at til Himmels han foer i Sky,
 Men at dog tilbage han kommer
 Fra Sædet ved Faderens højre Haand
 I Glans, som al Jorderigs Dommer.

Vi tro paa vor Faders og Broders Land,
 Saa hellig og ren som de begge,
 Han bygger paa Gudsordets Klippegrund,
 Med glødende Tunger til Vægge.

Vi stole paa ham som vor Folkeaand,
 Saa mange som er ud af Vælgten;
 Saa længe Guds-Riget al Verden rundt
 Maa stride sig frem, han er Helten.

Saa Sjælen er han i vort Fælleskab
 Med Gud, som vor Fader og Broder,
 Og Kraften i Synders=Forladelsen,
 Som Gud gav i Naade vor Moder.

Guds Helgenes Kjød skal ved ham opstaa
 I Herlighed, trods al Vanære,
 Og aandelig fryde sig ved sin Glans,
 Guds Billed evindeligt bære.

Saa, Amen! det er paa vort Modersmaal,
 Hvad alle vi tro og bekjende;
 Gud lade os leve og dø derpaa!
 Livskronen vi har da i Hænde.

Vor Broder han sætter os Kronen paa
 Som Drotten i Faderens Rige,
 Vor Moder slaar om os sit Klædebon,
 Som Sole vi skinne tillige.

Hører du, Sjæl, hvem der taler!

189.

Hvor dog i al Verden, hvor
 Er de kristnes Plet af Jord?
 Hvor er han, som Bejen veed
 Til den sande Kristenhed:

Vandet, alle Rigers Dronning,
 Flydende med Mælk og Honning,
 Himmeriget her paa Jord?

Landet med sin Gud til Drot,
 Frugtbart, roligt, kjønt og godt,
 Som Lyksalighedens Ør,
 Hvor det glade Folk ej dør,
 Er det mer ej at opdage?
 Er kun Skyggen nu tilbage?
 Er det Land kun Hjørnespind?

Gak til Daaben! tro det Ord,
 Som gik rundt med den paa Jord,
 Fra Jerusalem til Rom
 Og til Indus norden om!
 Lad dig lære! lad dig sige!
 Bugge skal dig til Guds Rige
 Menighedens Moderskjød.

Troens Ord, med Isse graa,
 Som kun Børnesind forstaa,
 Laan det Dre Nat og Dag!
 Det er Salighedens Sag;
 Thi for Hjærtet og for Munden
 Det er Mand og Liv i Grunden,
 Sikker Pant paa Himmerig.

Kald paa Herren ved hans Navn!
 Søg ham i Gud Faders Favn!
 Stil paa Herrens Børneaar!
 Stam i dem paa Fadervor!
 Slaa din Lid til Helligaanden,
 Som oplhser efterhaanden,
 Hvad til Live han har kaldt!

Vox saa op ved Herrens Fred!
 Duff at træde i hans Fjed!
 Men indbild dig ej, du kan,
 Før du bli'r i ham en Mand!

Vov ej noget Skridt alene!
 Han er Træet, vi dets Grene,
 Udenfor ham ingen Frugt.

Prøv dig selv, om du vil tro,
 Alt til eet kan vorde to:
 Herren og hans Menighed,
 Paa en Maade, han kun veed!
 Sæt dig, naar du troer Ordet,
 Træftig da til Nadverbordet!
 Det er midt i Himmerig.

Livets Træ og Livets Flod
 Er hans Legem og hans Blod,
 Skaber paa Guds egen Vis
 For din Sjæl et Paradis,
 Aander Himmelsmag i Munden,
 Læger dog i Hjertegrunden
 Med Ubodeligheds Ur.

Da Løngangen selv du veed
 Til den sande Kristenhed,
 Da du veed, hvor Aand og Ord
 Skaber Himmerig paa Jord:
 Hvor med Ret og Fred og Glæde
 Livets Drot er selv til Stede,
 Sammensmelter med sit Folk.

190.

Hvor er Kirken, Gudsords-Huset,
 Borgen paa sin Klippe=D,
 Trindt af Verdens Hav ombruset,
 Saa kun over salten Sø

Did man kommer,
 Hvor man kun har Vaar og Sommer
 Og en gylden Høst?

De, som forderig omsejle,
 De, som baade Nat og Dag
 Sol og Maane ser i Spejle,
 Spejde baade for og bag,

De det vinde:
 Den er ingensteds at finde
 I det vide Rum.

Kirker nok de fandt om Lande,
 Og maaske i Maanen med,
 Ingen dog, som Maal kan stande
 Med det store Bedested,

Hvor man sjunger
 Herrens Pris med alle Tunger
 Og med Engle-Ror.

Alle Kirker over Mulde,
 Som bar Jesu Kristi Navn,
 Fandt de stivnede af Kulde,
 Mer til Skade end til Gavn,

Langt tilbage
 Havdes lutter Winterdage,
 Fordum kun en Vaar.

Skal vi da os selv bedrage,
 Præke: skjønt ukjendelig,
 Svæver dog den alle Dage
 Mellem Jord og Himmerig,

Med den kommer
 Vist en Gang med Vaar og Sommer
 Og med gylden Høst!

Her ej han, som vi tilbede,
 Bidnet, at trods Bejr og Bind
 Rige frem den skal her nede
 Som en Borg paa Klippetind,
 Helveds Porte
 Skal, saa lidt som Skyer sorte,
 Slukke ud dens Lys!

Derfor raaber vi højroftet:
 Her er Kristus-Kirken, her,
 Sions Drot sit Folk har trøstet,
 Er os med sit Rige nær,
 Nær som Ordet
 Ved Aands-Badet og Guds-Bordet:
 Livets Ord til os.

Den usynlig er for Støvet,
 Som hans Aand i Syd og Nord,
 Men, hvor Dret ej er døvet,
 Kjendelig paa Troens Ord,
 Saa her neden
 Kjendes han og Menigheden
 Paa det lille Ord.

Hvo det Troens Ord fornægted,
 Herrens Fjende kaldte Ben;
 Hvo det Troens Ord forfægted,
 Fjenden Spidsen bød igjen;
 Kirke-Grunden
 Saae i Hjærtet og i Munden
 Kirke-Folket ej.

Hver, som Fod paa Klippen sætter
 Fast og lydt ved Kirkens Daab,
 Han har Rum blandt Herrens Gæster,
 Han har Herlighedens Haab;

Om end tvende
 Kun de blev til Verdens Ende,
 De var dog Guds Folk.

Hvor, skjønt Engle havde sunget
 For de smaa om Tro og Haab,
 Bold og Magt dog havde tvunget
 Til Bekjendelse og Daab,
 Der i Babel
 Herrens Folk blev til en Fabel,
 Kjendte ej sig selv.

Over Tidens Strøm fremrager
 Dog i Sky den Kristenhed,
 Hvor vor Herres Lysfester
 Trindt i Orken stod med Fred,
 Saa Livs-Ordet
 Ved ved Badet og ved Bordet,
 Troet af de smaa.

Og naar vi, som frit bekjender
 Jesus efter Troens Ord,
 Til hinanden Hjærtet vender
 Ved hans Bad og ved hans Bord,
 Da vi tælles
 Mellem dem, som alt til fælles
 Har med Aand og Liv.

Lad de lærde da kun skrive:
 Kristi Kirke er ej til,
 Naar hans Menighed i Live
 Langt fra alle Skyggespil
 Herrens Dyder,
 Hvor hans Lovsang himmelsk lyder,
 Sætter klart i Lys!

Da paa Bjærgget skinner Staden
 Af den store Konges Glans,
 Kjendelig paa Overfladen
 Er paa ny hans Straalekrans,
 Som de tvende
 Ham paa Tabor fik at kjende
 I hans Solskins=Dragt.

191.

Vil nogen vide, hvor Kirken staar,
 Som Jesus selv har grundet,
 Og som i atten Gang' hundred Aar
 Har Døden overvundet:
 Da svøbe han sig i Tro og Daab
 Og grunde derpaa sit Himmel=Haab,
 Paakalde Hellig=Aanden!

Vil nogen kjende det Helgen=Lag,
 Som ejer Himmel=Freden,
 Med Bished venter paa Herrens Dag
 Og jubler alt her neden:
 Han glemme sig selv ved Herrens Bord
 Og have kun Dre for Jesu Ord,
 Som der er selv til Stede!

Og vil han vide, hvordan det sker,
 At Gud os alt forlader,
 At Hjærtet munter ad Døden ler
 Og lever med Gud Fader:
 Da elske han ret af Hjærtens Grund
 Og hvile sig ud en liden Stund,
 Til Morgen=Nøden straalser!

192.

Verdens-Riger, som over Muld
 Blomstre med Pragt og Ære,
 Ligner Anden ved Sølv og Guld,
 Kobber og Staal det skære;
 Fire flige var til en Gang,
 Har nu i Verdens Hammerfang
 Navnene kun tilbage.

Himmeriget, som Himlens Gud
 Stifted i Staalets Dage,
 Kalder Anden en Sten saa prud,
 Edelsten uden Mage,
 Uden Hænder brød selv den ud,
 Klar og levende kom fra Gud
 Stenen i Tidens Fylde.

Edel-Stenen, som And kun ser,
 Knuser, alt som den ruller,
 Verdens Riger som Potteler,
 Ej uden Brag og Bulder,
 Bøyer ud til en Klippe stor,
 Som skal fylde den hele Jord,
 Bære Guds Stad paa Bjærgtet.

Himmeriget to Tusend Aar
 Tælle kan snart med Ære,
 Riger mange, som Pottestaar,
 Tiden lod Gud fortære;
 Himmeriget lofshuge vi
 Som dets Borgere, fødte fri,
 Spaar det Guds Rigdoms Fylde.

Aand og Ord er dets hele Magt,
 Hjerter dets Mark og Enge,
 Korsets Tegne er dets hele Pragt,
 Bonner dets rede Penge;
 Kun i Aanden sin Ret og Dyd,
 Kun i Aanden sin Fred og Fryd
 Himmerig har paa Jorden.

Raadens Rige det er endnu,
 Trodse det kan hver Tigger,
 Spotte kan det hver Mund ublu,
 Sperge, hvor Landet ligger,
 Haanlig spørge: om Aand og Ord
 Fylder mer end en Mil paa Jord;
 Daarer har Spørgsmaal mange.

Sandheds Rige det er i Lou,
 Aanden dertil maa spare,
 Først naar atter man ser Guds Søn,
 Tiden det kan forklare:
 Da tilstoppes hver Løgnens Mund,
 Falskhed dør i den samme Stund,
 Blandværkets Skin forsvinder.

Da beredes paa Jordens Vold
 Riget for Kjærligheden,
 Alt sig giver da Gud i Vold,
 Himmerig ses her neden,
 Er for Dje og saa for Haand,
 Som for Dre og saa for Aand,
 Skjønhedens Kongerige.

Kjærligheden i Raadens Tid
 Trouer dog allerede,
 Hvor ej længer der fores Strid
 Inden i os her nede,

Hvor Usandhed er bleven stum,
 Og hvor Frygten ej finder Rum,
 Døden sin Brod har mistet.

193.

Guds Menighed lignes
 Med aandeligt Ord
 Som Himmerigs Rige
 Ved meget paa Jord;
 Men er dog, mens Tiderne komme og gaa,
 Gud Faders de smaa.

Guds Menighed lignes
 Ved Hus og ved By
 Med Taarne og Spire,
 Som rage i Sky;
 Kun levende Stene paa levende Grus
 Dog er i Guds Hus.

Guds Menighed lignes
 Ved Hjarde af Faar,
 Som græsser i Enge
 Ved Bakke og Aar;
 Dog Hjorden som Hyrden kan tale og tro,
 Hvor Palmerne gro.

Guds Menighed lignes
 Ved Legem af een
 Med Lemmerne mange
 Af Kjed og af Ben;
 Men rør lig er Kroppen dog kun for Guds Haand,
 Et Legem af Aand.

Guds Menighed nævnes
 Guds-Folket det ny,
 Ujet under Solen,
 Vel modt over Sky;

Den er, hvad den nævnes: med Mund og med Haand,
 Guds-Folket med Aand.

Guds Menighed kjendes
 Som Folk paa vor Jord
 Paa Maalet og Røsten,
 Paa Modersmaals-Ord,

Paa Fædernelandet, paa Lov og paa Sæd,
 Som følger dermed.

Guds Menighed avles
 Med Aanden paa Jord
 Af Hjærtet, som hører
 Og troer Guds Ord,

Guds Menighed fødes i Daaben og saa
 Af Troen derpaa.

Guds Menighed taler
 Gud-Moderens Sprog,
 Som Troen udtrykker,
 Uprentet i Bog,

Og Tungen dertil kan kun løses af Vaand
 Ved Guds-Ordets Aand.

Guds Menighed ejer,
 Som ejes det kan
 Alt her, hos Gud Fader
 Sit Fæderneland:

I Aanden det kaldes Guds Ret og Guds Fred
 Og Glæden derved.

Guds Menighed tvinges
 Og bindes i Mand
 Slet ikke med andet
 End Kjærligheds Baand;
 Det Folk, som Gud Fader med Fryd kalder sit,
 I Sandhed er frit.

Guds Menighed lider
 Og haaber og tror,
 At Faderens Rige
 Skal sees paa Jord;
 Det sker, naar vor Frelser vi møder i Sky
 Med Legemer ny.

194.

Andens Rige alt er Guds,
 Dog, for Verden knap til Synne,
 Det ved Andens største Blus
 Synes kun saa smaat at lyne.

Maadens Rige, det er hans,
 Agtes kun i Verden ringe;
 Thi forborgen er dets Glaus,
 Maaden kan ej Trods betvinge.

Det endnu er Maadens Tid,
 Hellig=Andens og tillige,
 Strides maa den gode Strid
 Under Korset for Guds Rige.

Timen kommer dog en Gang,
 Da der sjunges: Sejer vundet!
 Da ved Doms=Basunens Klang
 Blæses ind Guds Rige fundet.

Alt, hvad der var skjult i Løn,
 Da i Lysset aabenbares,
 Da paa Tronen ses Guds Søn,
 I hans Lys vort Liv forklares.

Det er Sandheds Rige klart,
 Magten følger da med Retten,
 Løgn forstummer i en Fart,
 Mørket favner Afgrunds-Bættten.

Da er Dag forunden Nat,
 Alle Himlens Fugle synge:
 Faderen til Goliat
 Faldt for Davids-Sønnens Slynge.

Det er Livets Kronings-Dag,
 Det er Kjærlighedens Rige,
 Da med evigt Velbehag
 Alle er hinandens Eige.

Til sin Fader siger frit
 Da Guds Søn, hvem alt er givet:
 Tag nu Riget! det er dit,
 Dit er Lysset, dit er Livet!

Faderen ham svarer blidt:
 Søn! du er min Fryd og Gammen,
 Dit er mit, og mit er dit!
 Tunger alle svare Amen!

195.

Stene om mig raabe skal,
 Sagde den enbaarne;
 Saa de gjør i Stjerne=Tal,
 Med og uden Taarne.

Stod de alle, Dør om Dør,
 Kirkerne paa Tue:
 Slig en Storstad aldrig før
 Var paa Jord til Skue.

Fandt ej mer af Liv man Spor,
 Stod den tom og øde,
 Dog det største Folk paa Jord
 I den Stad uddøde.

Tav, med Sang og Harpe=Stræng,
 Hver en Orgel=Pipe,
 Kunde dog en tolv Aars Dreng
 Alt igjen oplive.

Kom til Bys en fremmed Gjæst,
 Søg for Sandt at kjende,
 Drengen, som den bedste Præst,
 Kunde ham omvende.

Var de to, saa blev de tre,
 Før de ret det vidste,
 Herren selv de fik at se,
 Om de var de firdste.

Ved hans Røst fra Stjerne-Top
 Og Basunens Torden
 Stod da Kirke-Folket op,
 Skjulte hele Torden.

Det os rinde født i Hu:
 Leve skal de døde,
 Kirke-Staden staar endnu,
 Lægges aldrig øde!

Kors og Font og Alter-Ord
 Har end Mund og Mæle,
 Kirken med sit Skib og Kor
 End dog griber Sjæle.

End ved Kirke-Klokkens Klang
 Mange Knæ sig bøje,
 End ved Menighedens Sang
 Funkler mangt et Dje.

End Guds Naades gode Ord
 Stiller mangan Smerte,
 End ved Herrens Naade-Ord
 Smelter mangt et Hjærte.

End fra mangan Harpe-Stræng
 Toner Sions-Sangen,
 Røsten, som en tolv Aars Dreng,
 Raaber lydt i Vangen:

Timeligt er, hvad du ser,
 Evtigt, hvad det ligner;
 Som du troer, saa dig ster,
 Tro, dig Gud velsigner!

Ordet af vor Herres Mund,
 Tag det, som det lyder!
 Elsk det ret af Hjærtens Grund!
 Ewig da det fryder.

Alle Kirkerne paa Jord
 Byg i Tanker sammen!
 Fyld dem saa med Livets Ord
 Og med Folkets Amen!

Da det ny Jerusalem
 Svæver dig for Dje,
 Som Guds Folks det rette Hjem,
 Bygt paa Edens Høje.

Kalk og Sten er Skygge-Værk,
 Saa ej Tro og Tanke,
 Naar i Aanden, evig stærk,
 Sig med Liv de sanke.

Hvad da favnes, er i Aand
 Virkelig til Stede,
 Om det sine Rosen=Vaand
 Hjærtet snor med Glæde.

Saa man i hver Kristen=Favn,
 Bedst hos fromme Kvinder,
 Bygt af Aand i Jesu Navn,
 Kirke=Staden finder.

196.

Midt iblandt os er Guds Rige
 Med Guds Aand og i Guds Ord,
 I Guds Menighed tillige:
 Gjæster ved hans Naadebord.

Synligt ej er her til Stede
 Det med Guds Retfærdighed,
 Med Guds Fred og Herrens Glæde,
 Kommet til os oven ned.

Men naar os med Herrens Stemme
 Aanden falder, hver især,
 Kan vort Hjærte dog fornemme,
 At Guds Rige kom os nær.

Dg naar vi med Tro modtage
 Ord og Aand i Jesu Navn,
 Rigets Frugt vi forud smage
 I det søde Frelser=Navn.

Guds Retfærdighed i Naade
 Ser til os fra Himlen ned,
 Dg skjönt os det er en Gaade,
 Smager Hjærtet dog Guds Fred.

Dg naar Herrens Himmel=Glæde
 Raabes ud med Aande=Røst,
 Virkelig den er til Stede,
 Gjennemstrømmer os med Lyst.

Blomstre op da skal Guds Rige
 Midt iblandt os Dag fra Dag,
 Bære Aandens Frugt tillige,
 Fader vor til Velbehag.

Thi den gode Jord her nede:
 Tro og Haab og Kjærlighed,
 Kæmpe vil Gud selv og frede
 Til en himmelsk Frugtbarhed.

Og naar vi med ham forklares,
 Som os fødte her paa Jh,
 Skal Guds Rige aabenbares,
 Synlig som han selv i Sky.

197.

Guds Menighed paa denne Jord,
 Den var og er og bliver
 De Smaafolk, som Guds Aand og Ord
 I Tidens Løb opliver
 Til Aabenbaring af sit Raad
 Og af sin naadefulde Daad
 Til Frelse for de fromme.

Guds-Folket saa fra Arilds Tid
 Var Israel den kjære,
 Udkaaret viselig med Flid
 Til Lovens Lag at bære,
 Utaaleligt for andre vel,
 Men ej for ham i Tidens Kvæld,
 Som skulde Kjød gjenløse.

Guds Menighed, som den er nu
 Og skal bestandig være,
 Den kjender baade jeg og du,
 Om troende vi ere,
 Thi med sit stærke „Gud med os“
 Den byder Sandheds Fjende Trods
 I Tro paa Jesus-Navnet.

Da i Guds-Menighedens Skjød
 Vi voxer op til Bruden,
 Som Frelseren i Liv og Død
 Gj være kan foruden,
 Som bærer Frugt og bliver ved
 I Tro og Haab og Kjærlighed,
 Skal Evigheden arve.

Ja, Jesus Kristus! i dit Navn
 Er Lykkens Stjerne fundet,
 Der Indløb er til Himlens Havn
 Med evig Sejer vundet,
 Her er i Himlens Mand og Ord
 Et evigt Himmerig paa Jord
 Med Fred og Trost og Glæde.

Her er Guds Fred i allen Stund
 Med Kjærlighedens Glæde,
 Guds Lovsang i vor Folke-Mund
 Med os vil Engle kvæde,
 Og af vort Kvad til Jesu Pris
 I Orken og i Paradis
 Skal Himlene gjentyde.

Saa sving dig op paa Lærke-Vis
 I Sommer=Aftenrøden
 Til Jesus=Kristus=Navnets Pris,
 Vor Sang, til Skam for Døden!
 Thi født er nu paa Jorderig
 Den Sang, som i Guds Himmerig
 Guds=Livet evig glæder.

198.

Synger højt, saa det kan høres,
 I, som drives af Guds Aand,
 I, for hvem ej Ploven kjøres,
 I, som mættes af Guds Haand!
 Lytter, alle Folkefærd!
 Rigets Tid er kommen nær,
 Travl er Tiden, rig dens Grode,
 Vaar og Høst hinanden møde.

Flyver, Himlens Fugle, flyver,
 Med et Korn i Næb enhver,
 Med hans Sæd, som ikke lyver,
 Som har hele Jorden kjær!
 Han vil pløje, han vil saa
 Overalt ved Bæk og Aa,
 Med Velsignelse han mætte
 Vil nu baade Bjærg og Slette.

Spredter Binge, Himlens Fugle,
 Med hans Sæd i Jesu Navn,
 Som vil paa den hele Kugle
 Høste ind til evigt Gavn:

Overalt, hvor Sjæle bo,
 Ordet faa og høste Tro,
 Høste alt, hvad Engle glade
 Samle kan i Sandheds Lade!

Straal nu, Sol, med Syvdags=Glanfen!
 Dryp nu, Sky, med Dug og Regn!
 Rappes faa om Arc=Kransen
 Under hver en Himmel=Egn!
 Sammel, Jord, nu al din Kraft,
 Spar ej paa din bedste Saft!
 Fryd dig, Sæd, naar smukt du blegner!
 Sød i Engle=Favn du segner.

Du, fra hvem al Værten kommer,
 Fader=Gud af Evighed,
 Som har Foraar skabt og Sommer,
 Ene Høstens Time veed!
 Lad det nu til fælles Gavn
 Lykkes ret i Jesu Navn!
 Driv, med Kraft i Guddoms=Røsten,
 Abling din til Gyldeu=Høsten!

199.

Hører, Verdens Der, hører!
 Hører, lytter, alle Mand!
 Han, som raader, Ordet fører,
 Røsten lyder vidt om Land;
 Men, om ingen høre vil,
 Lyt, min Sjæl, dog og hør til!
 Favn, mit Hjærte, gjem den Tale,
 Som al Verden kan husvæle!

Hør, hvad Gud mon Sion svare!
 Ufelig den Klage lod:
 Af, min Herre mig lod fare,
 Han mig glemte som en død! —
 Glemmer nogen Moder sin,
 Skjønt han græder, Sønnen sin,
 Døder hun sit Hjertes Stemme,
 Dig skal jeg dog aldrig glemme!

Af din Mur en Mindeskygge
 Skuer jeg i allen Stund,
 Dig Redbryderne opbygge,
 Fjenden rømmer brat din Grund;
 Herrens gamle Helligdom!
 Løft dit Dje, se dig om,
 Hvor fra alle Kanter nærme
 Til dit Bjærg sig Folkesvarme!

Ved mit Liv og ved min Lykke,
 De skal være dig til Pris,
 Som en Brud sit Hovedsmykke,
 Du dem bærer billedvis;
 Hvor nu i den øde Egn
 Knap af Liv er Spor og Teg, n
 Dyrket op som Urtegaarde,
 Folk for trangt skal Landet vorde.

Spørg da kun med Moderglade:
 Hvorfra dette Sønnelud?
 Ensomt var mit Enkesæde,
 Al min Afkom under Muld;
 Hvem har svøbt og vugget dem,
 Født dem op og ført dem hjem?
 Hvo i Verden nu om Tide
 Dnkes over Enkens Rvide?

Herren svarer højt i Aanden,
 Herren siger: det gjor jeg,
 Vinkende med Almagts-Haanden
 Over Bjærg jeg baner Vej,
 Byder: vaj paa Sions Høj
 Banner mit som Kirkesløj!
 Da Dboer i det fjarne
 Boje sig for Jakobs Stjerne.

Sønnen dine da med Gre
 Bugges trindt om Land i Skjod,
 Dmt paa Hænderne de bare
 Hver en Datter, dig blev fød;
 Dronninger dem gave Bryst,
 Konger fostred dem med Vyst,
 Kappes til din Høj med Hæder,
 Kysse Støvet, hvor du træder.

Taarer tørres, Sorgen glemmes,
 Sukket dor, i Fødslen kvalt,
 Djet suukler, Harpen stemmes,
 Mens hvert Djeblik er talt,
 Til det store Folke-Kor
 Stemmer i fra Syd til Nord:
 Jesus Kristus, vor Forsøner!
 Nu med Glans dit Værk du krouer.

200.

Guds Menigheds det skjonne Navn
 Vi overalt maa bare;
 Som Herrens Folk at gjøre Gavn
 Det vil dog faa kun lære;

Sig Kirkens Navn med Uret gav
 Og giver mangen kaldet Grav,
 Som Dødning=Ben kun gjemmer.

Bekjendelsen i Daabens Pagt
 Er Kirkens Fødsels=Marke,
 Den har med sig en Engle=Pagt
 Mod Verdens=Magter stærke;
 Slog sammen de sig hver og en,
 De rokked ej den mindste Sten
 Af Herrens Hus paa Klippen.

Bekjendelsen er himmelfendt,
 Os alle lagt i Munden,
 Og være maa sig selv bekjendt
 Al Tro i Hjærte=Grunden,
 Og Jesus i al Evighed
 Kun for sin Fader kjendes ved
 Sin modige Bekjender.

Saa lever da Guds Folk og dør
 I Daabens Pagt den ægte;
 De Troens Ord som det sig bør,
 Bekjende og ej nægte;
 Det ingen kan paa egen Haand,
 Men kun i Kraft af Jesu Aand,
 Som til hans Ord sig binder.

Forkyndelsen af Troens Ord
 Med Liv og Lys og Styrke
 En Gang forstummede paa Jord
 I Pavedømmets Mørke,
 Men staar dog i hver Himmel=Egn
 Som Ungdoms=Livets Kjendetegn
 Med Haabets Rosenfarve.

Lovsungen for Guds Kjærlighed
 Med Son og Mand tillige,
 Som kom i Tidens Fylde ned
 Til os med Himmerige,
 Den er Livstegnet allerbedst
 Ved Kjærlighedens Lovsalsfest
 Paa Menighedens Tunge.

Ja, Tro og Haab og Kjærlighed
 De give sig til Kjende
 Som dem, der kom fra oven ned,
 Vil atter did hjemvende;
 De flyve ud i Højtidsfang
 Med Himmeriges Klokkeflang
 Paa Mandedrættets Binger!

201.

Hvor dejlig skal Guds Kirke staa
 Og i hans Afsyn Ynde faa,
 Naar os i Hjærte og i Mand
 Omflynger Enighedens Baand!

Hvad er vort Væsen, naar vi ej
 Gaa Kjærligheds den rene Vej
 Og dele ærlig Fryd og Nød,
 Hinanden tro i Liv og Død!

Vort, Brede! Skjældsord, daarlig Harm!
 I kan ej huses i den Varm,
 Hvor Gud, til Fred og salig Ro,
 Vil, hans Velsignelse skal bo.

Guds Dje ser dog al vor Daad,
 Vor Tanke, Paafund, Hjerteraad,
 De onde gif ham ej forbi
 Paa deres Træstheds skjulte Sti.

Min Sjæl! bryd du kun lidt dig om
 Den Trusel, Had og Brede, som
 Af Verdens Børn du lide maa!
 At bedre det mon Gud forstaa;
 Gaf du kun frem ad Fredens Vej!
 Al Verdens Magt du ænse ej!

O søde Gud! o gid jeg maa
 I Aand og Hjerter dannes faa,
 At du kan helliges i mig,
 Og jeg kan naa til Himmerig,
 Hvor: hellig, hellig, hellig da
 Jeg synger mit Halleluja.

202.

Kirkelig Frihed, for saa vidt
 Som den af Verden kan vindes,
 Det er at være Kristus kbit,
 Saa til hans Ord den ej bindes;
 Det er en verdslig Borger=Ret,
 Kristus bekjendes saare slet,
 Hvor man den Frihed fornægter.

Kristelig Frihed i Guds Aand,
 Det er, vor Herre til Ære,
 Frihed fra Synds og Dødens Baand
 Til kun vor Herres at bære;

Dog kun hvor frit han nægtes kan,
 Aabenbar frit bekjendes han,
 Ordet ej Kristus vil binde.

Sandhedens Aand Guds Raades Ord
 Prædiker for alle Sjæle,
 Salig er den, som Ordet tror,
 Ve dem, som det ville kvæle!
 Frit som det tales, frit det tros,
 Derfor er Tro Guds-Folkets Ros,
 Hjerterne Friheds Konkamre.

Kjærligheds Aand er Friheds Pant,
 Haver sig selv kun fornøden,
 Frihed til os vor Frelser vandt,
 Trods baade Synden og Døden:
 Frihed fra hvert et Pave-Nag,
 Trods hver en Engel og skrifteklog,
 Som over Troen vil raade.

Sandhedens Aand gjør os det klart:
 Frihed er Kjærligheds Gaade,
 Den finder ej Guds-Budet svart,
 Derfor sig selv den kan raade,
 Ypper ej Riv om mit og dit,
 Tager og giver alting frit,
 Finder det saligst at give.

Sandhedens Aand og Kjærligheds,
 Som er vor Herres tillige,
 Han kun med Frihed er tilfreds,
 Grundlov er den i Guds Rige;
 Og som Guds-Aanden, saa hans Tolk,
 Og som vor Konge, saa hans Folk;
 Herren er med alle sine.

Sandhedens Aand er Vhsets Ven,
 Frihed Oplysningens Bugge,
 Derfor i Mørket over den
 Falskhedens Aander kun sukke;
 Kristus er Solen evig klar,
 Derfor den Sag er aabenbar:
 Kristne er Straaler fribaarne.

203.

Kristelig Frihed i Guds Aand,
 Det er, vor Herre til Vre,
 Frihed fra Synds og Dødens Baand
 Til kun vor Herres at bære;
 Dog kun hvor frit han nægtes kan,
 Aabenbar frit bekjendes han,
 Ordet vil Herren ej binde.

Kjærligheds Aand Guds Naades Ord
 Prædiker for alle Sjæle,
 Salig er den, som Ordet tror,
 Ve dem, som Ordet vil kvæle!
 Frit som det tales, frit det tros,
 Derfor er Tro Guds Naades Ros,
 Hjærtet er Frihedens Arne.

Sandhedens Aand det gjør os klart:
 Frihed er Kjærligheds Gaade,
 Ikke for den Guds Bud er svart,
 Derfor sig selv den kan raade,
 Ypper ej Riv om mit og dit,
 Tager og giver alting frit,
 Finder det saligst at give.

Sandhedens Aand er Lysets Ben,
 Frihed Oplysningens Bugge,
 Derfor i Mørket over den
 Falskhedens Aander kun sukke;
 Kristus er Solen evig klar,
 Himmel=Lys smaa er aabenbar
 Alle Fuld=Kristne paa Jorden.

Sandhedens Aand og Kjærligheds.
 Som er vor Herres tillige,
 Er kun med Frihed vel tilfreds,
 Grundlov er den i Guds Rige;
 Dg som Guds=Aanden, saa hans Tolk,
 Dg som vor Konge, saa hans Folk,
 Født af en Moder fribaaren.

Derfor er hver en Pave=Haand,
 Som over Troen vil raade,
 Oprører mod Guds Sandheds=Aand,
 Bagtaler kun af Guds Naade;
 Derfor i Kristnes Fødestavn
 Mindes skal Morten Luthers Navn,
 Løstes i Sky med Højsangen.

Briste nu brat hvert andet Baand,
 Hvormed til Dødnings=Freden
 Hænder vil binde Ord og Aand,
 Troen og Guds=Kjærligheden!
 Saa mellem os Guds Menighed
 Rorer sig frit med Liv og Fred,
 Kristelig fri af Guds Naade.

204.

Guds Kirke! hvor du mig er kjær!
 Mit Hjærte du har vundet,
 I Indighed ej fjærn og nær
 Blev Søster til dig fundet,
 Saa om en Gang
 Ad Stien trang
 For dig jeg maa
 I Ilden gaa,
 Det skal mig ej fortryde;
 Thi du mig elsker, og jeg skal
 Din Kjærlighed vist nyde
 I Aar foruden Tal.

Paa Isfen du en Krone har,
 Hvori tolv Stjærner tindre,
 Din Raabe er som Solen klar,
 Dit Aashyn ikke mindre,
 Fuldmaane fin
 Er Skammel din,
 Du Dronning prud,
 Du Konge=Brud,
 Af Beer nu forsmægtet!
 Du fode skal en Søn saa bold,
 Som for alt gud=beslægtet
 Er baade Sol og Skjold.

Den gamle Drage spruder Ild
 Og vil din Søn opsluge,
 Det faar han dog ej Lykke til,
 Selv i en Dimmel=Uge;

Paa Vinger ny
 Din Søn i Sky
 Til Stjærnetop
 Sig svinger op,
 Hvor bredt end Dragen fuyser;
 Du sidder værgeløs i Sorg,
 Men jeg dog ikke ghyser,
 Gud er din faste Borg.

205.

Synge maa jeg Morgensfangen,
 Thi for mig nu Sol oprandt,
 Edens-Haven, Rosenvaugen
 Med Livstræet ser jeg grandt,
 Ser og ham med Straale-Kransen,
 Djet bader sig i Glansen,
 Klares til et Solegrand.

Blind jeg var af Moderslivet,
 Blind for al Guds Herlighed,
 Dre fint dog mig var givet
 For hvert Nyn om Kjærlighed,
 Og Guds Bulebud fra Østen
 Med Solvarme i Livs-Røsten
 Raaber ud Guds Kjærlighed.

Røsten trode jeg i Blinde,
 Ænsed ej, at Verden lo,
 Trang jo har hver Synderinde
 Til Retfærdighed af Tro;
 Og skal Kjærlighed i Daaben
 Slaa om hende Purpurkaaben,
 Kjærlighed maa tros dertil.

Dg da jeg stod op af Badet,
 Igjensfødt af Vand og Aand,
 Underlig da vendtes Bladet,
 Ved mig rørte Naadens Haand,
 Dg af Mørket gjennemlynet
 Udsprang for Guds Rige Synet,
 Alt jeg ser i Livets Lys.

Han jeg ser, som alt forklarer,
 Lyset selv af Evighed,
 Som i Naade aabenbarer
 Alt, hvad grandt han ser og veed,
 Siger: Se, hvad du skal arve,
 Alt med Kjærlighedens Farve,
 Alt med Kjærlighedens Ret!

Det er Brudens Morgenrøde,
 Det er Hjærtets Morgensang,
 Som, naar alle Tunger gløde,
 Faar af Kjærlighed sin Klang,
 Klinger da i Frelser=Navnet,
 Bliver da i Himlen favnet
 Som Guds Datters Fadervor!

Aldrig da det gaar af Minde:
 Han, hvis Dine er som Lys,
 Gjør de selv=oplyste blinde,
 Giver de blindfødte Syn,
 Skjænker og med Synet Bruden,
 Hvad for inden og for uden
 Hendes Dine falder paa.

206.

Det er saa lifligt at tænke paa
 For hver en Mø og hver Ægtefælle,
 For Enke=Kvinden dog ligesaa,
 Og Kristne alle, de fejersælle:

Trods Ugle=Tuden,
 Er Himmel=Bruden
 I Bryllups=Skruden
 Som Solen blank.

Guds Søn enbaaren, den Vejler prud,
 Som Handværks=Maanden var klædt her nede,
 Da fasted han sig en jordist Brud,
 Som bærer Navn af Guds=Menigheden;

Trods Ugle=Tuden,
 Er Himmel=Bruden
 I Bryllups=Skruden
 Som Solen blank.

At findes saadan en Brudgom værd,
 Derved hos Støvet maa Tanken svimle;
 Men har dig kristelig Kvinden kjær,
 Dig synes, let dog det er at himle;

Trods Ugle=Tuden,
 Er Himmel=Bruden
 I Bryllups=Skruden
 Som Solen blank.

Guds=Menigheden i Jesu Navn,
 Som Lyset stiger og Tiden rinder,
 Sig arter efter sin Vejlers Favn
 Og lærer Tugt af de bedste Kvinder;

Trods Ugle=Tuden,
 Er Himmel=Bruden
 I Bryllups=Skruden
 Som Solen blank.

Ja, Menigheden alt nu det veed,
 At Guld og Perler og Rosen=Rinder
 Er Skygger kun af den Dejlighed,
 Som Aanden statter hos kristne Kvinder;
 Trods Ugle=Tuden,
 Er Himmel=Bruden
 I Bryllups=Skruden
 Som Solen blank.

Et ydmygt Hjærte og stille Sind
 Med Kjærlighedens de rene Flammer,
 Det er den Skjønhed, som lukker ind
 Med Helten ene i Brude=Kammer;
 Trods Ugle=Tuden,
 Er Himmel=Bruden
 I Bryllups=Skruden
 Som Solen blank.

Al yndig Skjønhed for Synets Sans,
 Som Herren skabte i Edens Have,
 Det er, forklaret med Soleglans,
 Til Bruden Stolkongens Morgengave;
 Da selv foruden
 Er Himmel=Bruden
 I Bryllups=Skruden
 Som Solen blank.

207.

Det er saa yndigt at følges ad,
 Hvor banet Vejen er paa det jævne,
 Og Vejen gaar til Guds-Fredens Stad
 Med al den Herlighed, Mund kan nævne.
 I Davids-Staden
 Er Guld paa Gaden
 Kun Overfladen,
 O, Gud ste Lov!

Det er saa lifligt hos Gud at bo
 Med Søstend-Hjærte i Falles-Hjemmet,
 Hvor Himmel-Blader som Roser gro,
 Hvor Hjærte-Sorgen som Synd er fremmed,
 Hvor Kjærligheden
 Har plantet Eden
 Med Himmel-Freden;
 O, Gud ste Lov!

Ja, det er saligt at følges ad
 Med Jesus selv, i sit Navn os givet,
 Til Kjærlighedens guldprude Stad,
 Hvor Gud er Lyset saa vel som Livet,
 Hvor Troen hviler,
 Hvor Haabet smiler,
 Kun evig iler
 Bort Gud ste Lov!

208.

Af Guds Naade ere vi
 Alt, hvad vi som Kristne ere;
 Af Guds Naade bede vi,
 Os til Gavn og Gud til Ære;

Af Guds Naade al vor Tid
 Stride vi den gode Strid;
 Af Guds Naade synge vi:
 Gud ske Lov! det er forbi!
 Gud ske Lov! fuldendt er Løbet!
 Hæderskrans vi fik i Kjøbet,
 Vores Frelser blev Guds Son,
 Livets Krone er hans Løn!
 Af Guds Naade vi har Fred,
 Hvile i Guds Kjærlighed.

209.

Der flyver en Fugl over Skov og Sø,
 Den haver paa Jord ingen Mage,
 Den har og den Skabne, den skal ej dø,
 Saa længe som Aaret har Dage;
 Den synger ikke om Verdens Tant,
 Men om, hvad evig er skjönt og sandt.

Der dufter en Rose i Urtegaard,
 Deri bhgger Sangfuglen Rede
 Dg finder der inde de bedste Kaar,
 Som times kan Fugle her nede;
 Dg Fuglen lever, som Folk af Brød,
 Af Rosenduftten, som ret er sød.

Dg Fuglen, som synger om Evighed,
 Hvor alting dog kommer og svinder,
 Som Blomster=Floren i Eng og Ved,
 Som Rosen paa Børnernes Kinder,
 Den Fugl er Aanden i hvert Guds=Ord,
 Som Røst og Stemme har paa vor Jord.

Dg Rosen, som dufter saa sødt i Muld,
 At Fuglen, i Himmerig hjemme,
 Hos Rosen dog bygger saa vennehuld
 Dg giver sin Sang den i Gjemme,
 Dens Navn er Troen af Hjærtens Grund,
 Dens Duft er Honning i Fugle-Mund.

Gid, Dronningers Dronning! hver Gang paa Jord
 I Bogenes Ly over Boven
 Din Højtid oprinder med Rosensflor
 Dg Fuglesang lydlig i Skoven,
 Den Fugl, som slukker al Hjærtensorg,
 Opbygge hos dig sin Rosenborg!

Du Dronningers Dronning, Guds Menighed!
 For dig synger Fuglen alene,
 Til Rosen hos dig daler Fuglen ned
 Dg bygger sin Rede den rene;
 Med Englesange i Himlen gaar
 Der Ky af Muldjordens Rosengaard.

Tro, Haab og Kjærlighed.

210.

Utallige Blomster
 Paa Jorderig gro,
 Men ingen mon dufte
 Som Kjærligheds Tro;
 I Ordet af Sandhed, som aldrig forgaar,
 Fuld dybt sine Rødder den slaar;
 Med Duft af hans Land
 Vor Skaber den plantet med egen Haand
 I Guds-Haven.

Utallige Fugle
 Med Bingerne flaa,
 Men ingen som Haabet
 Kan Himmelen naa;
 Til Troen det daled, som Duggen fra Sky,
 Opstiger med Dufsten paa ny;
 Gud Fader i Hon
 Gav Troen i Haabet sin egen Søn
 Som en Brudgom.

Utallige Frugter
 Mon voxe paa Træ,
 Kun eet er Guld=Æblet
 I Paradis=Læ;
 Og han, som Livskjærnen dertil har i Favn,
 Guld=Æblet gav Kjærligheds Navn;
 Til eet det gjør to
 Og er af Gud Fader til Haab og Tro
 Brude=Gaven.

211.

Er i Guds=Haanden
 Hjærtet og Livet,
 Sjælen og Handen
 Gud overgivet,
 Da kan vi smile
 Og med de spæde
 Lægge til Hvile
 Støvet med Glæde.

Viser os Døden
 Matten og Graven,
 Os Morgenrøden
 Åbner Guds=Haven;

Der vinker Glæden,
 Glæden om Høsten,
 Høst af Guld=Sæden:
 Saligheds=Trøsten.

Troen paa Navnet:
 Jesus, Messias,
 Jaar efter Savnet
 Syn som Tobias,
 Solklarheds=Synet,
 Helligaands=Sansen
 For Aande=Synet,
 Herligheds=Glansen.

Haabet om Tronen,
 Som ikke falder,
 Haabet om Kronen,
 Ewig Livs=Alder,
 Finder sin Hylde,
 Priser sin Lykke;
 Englene hylde
 Arvingens Smykke.

Kjærlighed, Bruden,
 Finder sin Fader
 I Over=Guden,
 Mild Arvelader,
 Deler med Sønnen,
 Kaldt Kvinde=Sæden,
 Lykken og Konnen,
 Evigheds=Glæden.

Salige Ende,
 Som ikke endes!
 Et er de trende,
 Ewig dog kjendes:

De har til fælles
 Fryd uden Mage,
 Hvor ikke talles
 Timer og Dage.

212.

Haabet og Livet, de elskede to,
 De er et Egtepar kjarligt og tro,
 Fristere kloge og snilde
 De gjøre til Skamme hver en Dag,
 Døden dem ej kan adskille,
 De synke kun hen i Favnetag.

Haabet er Manden, og Livet er Viv,
 Mellem dem aldrig der pysses en Riv,
 Dotrene, fra de er spæde,
 Dem følge saa trolig, hvor de gaa,
 Trøsten er Søster til Glæde,
 Saa dejligt et Par man aldrig faae.

Frygten og Døden med Angest og Sorg
 Brat dem opleder i Hytte og Borg,
 Frelse og Fristed de finde
 Paa Jorden kun under Kirketag,
 Kjarligheds Mand er der inde,
 Og Sandheden lyser Nat og Dag.

Haabet forklares til Søn af vor Gud,
 Livet troloves til Frelserens Brud,
 Trøsten og Glæden, de søde,
 De blive til eet, før selv de veed,
 Forklaret i fidsste Dagrode,
 For evig da straaler Salighed.

213.

Kjærligheds Gaade!
 Hvo gav dig Stemme?
 Moder til Naade!
 Hvor har du hjemme?
 Kjærligheds Kvæde!
 Kjærligheds Glæde!
 Hvor har du Sæde?
 Hvor har du Fred?

Ikke i Norden,
 Ikke i Østen,
 Ikke paa Torden
 Nøled du Nøsten;
 Ikke paa Heden,
 Ej selv i Eden
 Kroned dig Freden,
 Fandt du dit Hjem.

Kun hos Gud Fader,
 Kun i Livs-Kilden,
 Hvori sig bader
 Vandet og Ilden, —
 Saligheds-Lysten,
 Evigheds Østen,
 Lyset og Nøsten
 Fødes i Fred.

Kjærligheds Gaade,
 Faderligheden,
 Kjærligheds Naade,
 Moderligheden,

Kjærligheds=Flammen,
 Kjærligheds Gammen,
 Biede sammen,
 Er af sig selv.

Kjærligheds=Blivet
 Skabte en Kvinde,
 Kjærligheds=Blivet
 Spired i Blinde;
 Kjærligheds=Flammen,
 Kjærligheds Gammen,
 Biede sammen,
 Faldt saa i Favn.

Kjærligheds Fængsel,
 Kjærligheds Rvide,
 Kjærligheds Fængsel
 Dybt under Rvide,
 Kjærligheds=Rluffet,
 Kjærligheds=Suffet,
 Torsten usluffet,
 Det var en Inf.

Faderligheden
 Lod sig forbarne,
 Rakte med Freden
 Hid sine Arme;
 Munden og Haanden,
 Sønnen og Landen,
 Vilie=Daanden
 Gjæsted paa Jord.

Kjærligheds=Sønnen,
 Født af en Kvinde,
 Kjærligheds=Sonnen
 Til hans Mandinde,

Dermed er givet
 Os uomfivet
 Kjærligheds=Livet
 Ewig til Vaans.

Kjærligheds=Ordet,
 Kjærligheds Kjæden,
 Kjærligheds=Bordet,
 Kjærligheds=Glæden
 I Fjeder=Hammen
 Binde os sammen
 Som Ja og Amen
 Hjærtelig ens!

Guddoms=Forliget,
 Sandhed og Naade,
 Kjærligheds=Riget,
 Evigheds Gaade
 Selv sig forsvare,
 Selv sig forklare,
 Selv aabenbare
 Kjærligheds Glans!

Guds=Menigheden,
 Fostbroderskabet,
 Himmerigs=Freden,
 Guds=Fællesskabet,
 Saligheds=Rosten,
 Saligheds=Trosten,
 Saligheds=Lysten —
 Halleluja!

214.

O, dejlige Land,
 Hvor Jord har ej Torne, og Tid har ej Tand,
 Hvor Blomsten ej blegner, ej lægges paa Skaar,
 Hvor Høsten omfavner den smilende Vaar,
 Hvor Aften og Morgen, med Middagens Glans,
 Gaa altid i Dans!

Livsfulge Land,
 Hvor Glasfæt ej rinder med Graad eller Grand,
 Hvor Rosen ej falmer, og Fuglen ej dør,
 Hvor Lykken er klar, men ej skinnende skjør,
 Hvor dyrt ikke kjøbes til Krone paa Vaar
 De snehvide Haar!

Forjættede Land!
 Du hilses i Morgenens spejllære Strand,
 Naar Børnene skimte din Lignelse skjøn,
 Og drømme, du findes, hvor Skoven er grøn,
 Hvor Barnet kan dele med Blomst og med Siv
 Sin Lyst og sit Liv.

O, flygtige Drøm:
 Om Evigheds-Den i Tidernes Strøm,
 Om Glædens Guld-Tempel i Taarernes Dal,
 Om Halvgude-Livet i Dødninge-Sal!
 Med dig fra de fleste henfarer paa Stand
 De levendes Land.

Skalkagtige Drøm!
 Du skinnende Boble paa Tidernes Strøm!
 Forgjæves dig Skjalden med Mund og med Pen
 Af glimrende Skjgger vil skabe igjen;
 Naar Skjggen er ligest, da hulke de smaa,
 Som stirre derpaa.

Fortryllende Drom:

Om Evigheds-Perlen i Tidernes Strøm!
 Du gjækker de arme, der søge omsonst,
 Hvad Hjærtet begjærer, at skabe med Kunst,
 Saa varigst de kalde, hvad sikkert forgaar
 Som Timer og Aar.

O, Kjærligheds Land!

Lad barnlig mig kysse din straalende Haand,
 Som rækker fra Himlen til Jorderigs Muld,
 Og rører vort Dje med Fingre som Guld,
 Saa blaalig sig hæver, bag buldrende Strand,
 Det dejlige Land!

O, himmelske Navn,

Som aabner for vores din hellige Favn,
 Saa Anden, usmittet, kan røre ved Støv,
 Saa grønnes kan atter det visnede Løv!
 For dig vil jeg knæle saa dybt i mit Lær,
 At Gud mig kun ser.

O, Klippe-Elv god,

Som raader paa Hølsot vidunderlig Bod,
 Saa Dødningen dukker, og stiger paa Stand,
 Gjenfødt til at bo i de levendes Land!
 Hver Tanke, mig fødes, et aandeligt Vig,
 Seg døbe i dig!

O, Vidunder-Tro,

Som slaar over Dybet den hvælvede Bro,
 Der Bøgangen trodser i buldrende Strand,
 Fra Dødninge-Hjem til de levendes Land!
 Vo lavere hos mig, du højbaarne Gjæst,
 Det huger dig bedst.

Letvingede Haab!

Gudbroder, gjenfødt i den hellige Daab!
 For Kejserne mange til Landet bag Hav,
 For Tidender gode, for Ring og for Stav,
 Lad saa mig dig takke, at Glæde jeg ser,
 Naar Haab er ej mer!

O, Kjærlighed selv!

Du rolige Kilde for Kræfternes Elv!
 Han kalder dig Fader, som løser vort Baand,
 Al Livs-Kraft i Sjælen er Vift af din Aand,
 Dit Rige er der, hvor kun Død finder Trods:
 Det komme til os!

Vor Fader saa huld!

Du gjerne vil trone i Templet af Muld,
 Som Aanden opbygger i Midlerens Navn,
 Med rygende Alter i Menneſte-Favn,
 Med Himmellslys-Bolig af Gnisten i Løn,
 Til dig og din Søn.

O, Kristelighed!

Du ſkjænter vort Hjærte, hvad Verden ej veed;
 Hvad ſvagt vi kun ſkimte, mens Djet er blaat,
 Det lever dog i os, det føle vi godt;
 Mit Land, ſiger Livet, er Himmel og Jord,
 Hvor Kjærlighed bor!

Livſalige Drot,

Som græder for Hadet og smiler ad Spot!
 O, vær du vort Hoved, o, vær du os alt!
 Da vorde vi Kæmper i Dværge-Geftalt,
 Da Guddommen lever og bygger og bor
 I Hytter af Jord.

O, herlige Lod:

At leve, hvor Døden har mistet sin Brod,
 Hvor alt, hvad der blegued, skal blomstre paa ny,
 Hvor alt, hvad der segued, skal løstes i Sky,
 Hvor Klampen af Jorden: de levendes Lyst,
 Er Klippen i Bryst!

215.

O Kristelighed!

Du skjænker vort Hjærte, hvad Verden ej veed;
 Hvad svagt vi kun skimte, mens Djet er blaat,
 Det lever dog i os, det føle vi godt;
 Mit Land, siger Herren, er Himmel og Jord,
 Hvor Kjærlighed bor!

Lykkelige Lod:

At leve, hvor Døden har mistet sin Brod,
 Hvor alt, hvad som blegued, opblomstrer paa ny,
 Hvor alt, hvad der segued, opfarer i Sky,
 Hvor Kjærlighed voxer som Dagen i Vaar,
 Med Roser i Haar!

Livsfulge Land,

Hvor Glasfæt ej rinder med Graad eller Sand,
 Hvor Blomsten ej visner, hvor Fuglen ej dør,
 Hvor Lykken er skinnende klar, men ej skjor,
 Hvor dyrt ikke kjøbes til Krone paa Vaar
 De suehvide Haar!

O Vidunder = Tro!

Du slaar over Dybet din gylgende Bro,
 Som Isgaugen trodsfer i brusende Strand,
 Fra Dødninge-Hjem til de levendes Land;
 Vo lavere hos os, det huger dig bedst,
 Du højbaarne Gjæst!

Letvingede Haab!

Gudbroder, nyfodt i den hellige Daab!
 O laan os den Fjederham, Aanden dig gav,
 Saa tit vi kan flyve til Landet bag Hav,
 Hvor Evigheds Sol skinner klart allen Stund
 Paa Saligheds Grund!

O, Kjærlighed selv!

Du rolige Kilde for Kræfternes Elv!
 Du fylde med Frelserens gavmilde Ord
 Betsignelsens Kalk paa det kristne Gudsbord;
 O vær du vor Livdrik paa Jorden og bliv
 Bort evige Liv!

O, Kjærligheds Aand!

Det evige Liv i Fuldkommenheds Vaand!
 O, smelt du vort Hjærte ved Højaltræts Ild,
 Og klar du Jordklampen i Solglansen mild,
 Saa glade vi føle, os skabes i Bryst
 De levendes Lyst!

216.

Til klart Guds Afsyn vi skal se
 Og ret hans Hjærte kjende,
 Guds Gjærning hos os Dyder tre
 Begynde og fuldende,
 Med Kristus kom de oven ned,
 Og Tro og Haab og Kjærlighed
 Er Navnet paa de trende.

Vor Tro er ej paa, hvad som helst
 Man Kristendom vil nævne,
 Men paa, hvad os har skabt og frelst
 Og fører paa det jævne,

Dg saa paa alt, hvad Troens Aand
 Os leder til med kjærlig Haand,
 Alt efter Hjærtets Evne.

Bort Haab er ej paa Dromme byggt,
 I Luften ej det svæver,
 Men hviler paa Guds=Ordet trygt,
 Dg paa, hvad Hjærtet kræver:
 At hvile født hos Gud i Fred
 Dg frydes ved hans Herlighed,
 Det Haab i Sky os haver.

Vor Kjærlighed ej blusfer vild,
 I Røg sig ej indsvøber,
 Men brænder klar med Lue mild
 For ham, som dhrt os kjøber,
 Den lever af hans Labers Ord,
 Opvojer til ham ved hans Vord
 Dg i hans Dyd sig øver.

Som skrevet staar, kun Kjærlighed
 Evindeligt skal vare,
 Bort Hjærte ommer sig derved
 At lade Haabet fare,
 Dg selv den fromme Varne=Tro
 Til Evighedens Lyst og Ro
 Vil kjækt sin Ret forsvare.

Men Aanden smiler ad de smaa,
 Som Dre til ham boje:
 Mon nogen tror og haaber paa,
 Hvad klart ham staar for Dje!
 Naar hvad I tror og trostes ved
 I faar til Arv i Kjærlighed,
 I lade jer vel nøje!

Om Tulen synger Troen bedst
 Med Engletoner føde,
 Og Haabet har sin høje Fest
 I Paaste=Morgenrøde,
 Og Kjærligheden klar og mild
 Den er vort Hjertes Pinse=Ild,
 Naar vore Tunger gløde.

217.

Jesus! at du blev min Broder,
 Faderens enbaarne Son
 Fødtes af en jordist Moder,
 Fødet ind i Adams Kjon,
 Og med himmelsk Broderskab
 Liv og Blod for mig hengav, —
 Det er mer, end jeg udgrunder,
 Himmelsk Kjærligheds=Vidunder!

Hvor og naar og paa hvad Maade
 Skal jeg arme Synder nu
 Skjønne ret paa al din Naade?
 Det mig rinder tit i Hu.
 Graad og Faste, Sang og Bøn,
 Det er kun en ringe Løn;
 Men hvad andet kan jeg hyde,
 Som ej du maa rent forskyde!

Anden siger med din Stemme:
 Elsk mig, som jeg elsked dig!
 Og jeg godt det kan fornemme,
 Ret er det i Himmerig;

Men hvem kan paa denne Jord
 Tale ud et himmelsk Ord!
 Og hos hvem kan da her nedens
 Himmelsk blive Kjærligheden!

Selv du svarer: „Jeg og mine,
 Lige gode om Guds Ord!“
 Men hvordan kan du og dine
 Blive eet paa denne Jord,
 Uden med den Kjærlighed,
 Hvortil intet Naad jeg veed?
 Eller, er saa rig din Naade,
 Den kan Bod paa Sagnet raade?

Saa, nu skimter Morgenroden
 Jeg igjennem Skyen graa,
 Du mig elsket har til Døden
 Og endnu mig elsker saa:
 Daler med din Kjærlighed
 Til mit Hjærte ydmyg ned,
 Saa din Kjærlighed der inde
 Jeg som min kan forefinde!

Aldrig mer jeg vil nu tænke
 Paa, hvad selv jeg gjøre kan,
 Men kun paa, hvad du vil staa, se,
 Lige god som Gud og Mand;
 Intet kan jeg uden dig,
 Alt du gjøre kan af mig,
 Naar dit Ord, som aldrig glipper,
 Jeg med Troen aldrig slipper.

Saa, dit Ord, hvormed du giver
 Mig dit eget Kjød og Blod,
 I mig var og er og bliver
 Livets Træ med Livets Flod;

Alle Mandens Frugter maa
 Skabes for din Skyld derpaa;
 I dem alle som i Eden
 Boyer, modnes Kjærligheden.

218.

Som en Hjort med Tørst befangen
 Skriger højt min Sjæl til Gud,
 Figer, higer efter Bangen,
 Hvor Livskilden springer ud;
 Af, min Sjæl veed intet Raad,
 Uder Sorg og drikker Graad,
 Medens tusend Stemmer raabe:
 Hvor er nu din Gud, du Taabe!

Dog, hvi bruser du, mit Hjærte!
 Sjæl, hvi tvivler, synker du?
 Bant til Nød, til Sorg og Smerte,
 Hvad kan mer der times nu?
 Blev ej alt fuld mangen Gang
 Graaden din til Frydefang!
 Er ej mer nu Herrens Raade
 Hjælp i Nød og Trøst i Vaade!

Ønst at tro og vov at haabe!
 Stol paa ham, som skuffed ej!
 Lær paa Herren højt at raabe!
 Skjælv ej for den dunkle Vej!
 Han, hvis Ord er Almagts „Bliv“,
 Han er Lys, og han er Liv,
 Saa, hvor han er selv til Stede,
 Vrat forvandles Sorg til Glæde.

Herre! hør, din Tjener græder!
 Glem det ej, at Støv er han!
 Se, hans Graad og Sorgeskæder
 Til et Ordspog blev om Land!
 Hør, hvor det basunes ud:
 Taabe! hvor er nu din Gud?
 Se dog til din Tjeners Smerte!
 Se, det stær ham i hans Hjærte!

Send du Lyset til hans Dje,
 Sandheds=Ordet til hans Mund!
 Lad i Kraften fra det høje
 Fast ham staa paa hellig Grund!
 Ban mig Vej til Bod for Sorg
 Til dit Bjærg og til din Borg,
 Til dit Alter, lydt at kvæde,
 Gud, om dig, min Ungdoms Glæde!

Ja, hvi bruser du, mit Hjærte!
 Sjæl, hvi tvivler, synker du?
 Som en Barne=Moders Smerte
 Kommes skal ej mer i Du,
 Hjærtets Sorg, hvor som en Son
 Livets Ord er født i Lon,
 Har den Lovsang alt paa Tunge,
 Han med Fryd skal evig sjunge.

Kirke- og Præstevielse.

219.

Hvor ej sit Hus Gud bygge vil,
 Omsonst er Kalk og Stene,
 Thi der skal mer og andet til,
 End Verdens Folk vil mene;

Det gjælder om et Guddoms=Ord,
Naar, som i Himlen saa paa Jord,
Et Gudshus skal opbygges.

Et Klokketaarn, en Døbefont,
Et Bord med Lys, som brænder,
Det findes kan al Verden rundt,
Det gjøres kan med Hænder;
Men Trost og Fred og Hjærtens Fryd,
Det skaber ingen Klokkelyd
Og ingen Altertable.

Thi bede vi: vor Gud! bhg med!
Lad her din Aand regere!
Da bliver her et helligt Sted,
So længere, jo mere;
Hver Herrens Dag, hvert Kirkeaar
Betsignet kommer, priset gaar
Med Livets Ord paa Læbe.

Til det Guds=Ord, der som en Sol
Med Liv og Lys kan virke,
Vi rejste denne Prækestol,
Vi bygged denne Kirke,
Vi hellige dens Skib og Kor,
Dens Døbefont og Alterbord:
Guds Ord de skal tilhøre!

Bygmester for den Hvalving blaa,
Som Jordens Kreds omspænder!
Det ringe Bærksted ej forsmaa
Nu dine Guddoms=Hænder!
Med Ord og Aand bhg her en Fløj
Af Helgen=Kirken himmelhøj
Med Rum til alle Sjæle!

I Jesu Navn vi bede her,
 Paa Jesu Ord vi bygge,
 Vort Navn mod hans er intet værd,
 Vort Ord af hans en Skygge;
 Byg, Jesus, med et Guddoms-Bliv,
 Af Stene, som har Aand og Liv,
 Dit Tempel i vor Midte!

220.

Her ej ties, her indvies,
 Her indvies Gudsordets Hus;
 Klokkerne ringe, Salmerne klinge,
 Salmerne klinge med Sus og Brus.
 Her ej ties, her indvies,
 Her indvies Gudsordets Hus.

Her skal grædes, her skal kvædes,
 Her skal kvædes hver Helligdag,
 Taarerne rinde, Sorgerne svinde,
 Sorgerne svinde til Guds Behag.

Her skal tales, klart afmales,
 Klart afmales den snævre Vej:
 Vejen til Himlen, borte fra Brimlen,
 Borte fra Brimlen, som ser den ej.

Hjærte=Savnet, Jesus=Navnet,
 Jesus=Navnet er Livets Ord;
 Selv i en Hytte Englene lytte,
 Englene lytte til det paa Jord.

Taarne glippe, Kirkens Klippe,
 Kirkens Klippe er Kristus selv;
 Duggen i Dalen, Helligaands=Talen,
 Helligaands=Talen er Klippens Elv.

Aldrig rygges, hvad som bygges,
 Hvad som bygges paa Klippens Grund;
 Stormene susse, Bolgerne bruse,
 Bolgerne bruse forjæves kun.

Fred med Huset, gennemsfuset,
 Gjennemsfuset af Herrens Røst!
 Altid her inde Hjarterne finde,
 Hjarterne finde en evig Trøst!
 Fred med Huset, gennemsfuset,
 Gjennemsfuset af Herrens Røst!

221.

Dejligt er Synet og lifligt, hvor Brødrene bygge,
 Bygge og bo under venlige Tage fuld trygge;
 Lifligt især
 Er det, hvor Brødre, som her,
 Bo i den højestes Skygge.

Salvede Brødre! hvor I, under Frelserens Vinger,
 Bygge tilfammen, der Kilden til Livet udspringer,
 Olie=Strom
 Bolger til Klædebons=Som,
 Dryppende rigt fra Guds Finger.

Vjærgboer alle paa Sion, som Himlen bedugger,
 Hvor sig i Palmernes Toppe Velsignelsen vugger!
 Broderlig blidt
 Tomme tilfammen I tit
 Kalken, som Tørsten udslukker!

Snorerne for eder faldt paa de liflige Steder,
 Nabenlyst eder beredte er Saligheds Klæder;
 Findes I tro,
 Hos eder bygge og bo
 Her alt de himmelske Klæder.

222.

I Dag paa apostolisk Vis
 Redskaber ny til Jesu Pris,
 Til Lyk og Trost for Herrens smaa,
 Vi lægge vore Hænder paa.

I Gaar vi kom, i Morgen alt
 Er vore Dage sammentalt;
 Men, Jesus Kristus! dine Nar
 Gj løbe ud, mens Verden staar.

Med Sol og Maane gaar dit Navn
 Fra Slægt til Slægt til Fredens Havn;
 Som Stjærnerne i Tal og Glans
 Du skaber dig en Vidne-Krans.

Modtag og disse af vor Haand!
 Udrust dem med din Sandheds-Mand
 Til Vidner om dit Ord, din Fred,
 Din Tro, dit Haab, din Kjærlighed!

D, laan dem Ild af himmelsk Art!
 D, giv dem Lys, som brænder klart!
 D, giv dem Mund, som aander Trost!
 D, laan du dem din egen Røst!

Giv Mod og Kraft til fast at staa
 Dg Visdom til al Kløgt at flaa,
 Der sig ophøjer mod din Tro,
 Forstyrrer dines Sjæle!

Ja, giv dem Trods paa dine Ord
 Dg Lyst til dine lyse Spor,
 Taalmodighed i Prøvens Tid,
 Dg Sejer i den gode Strid!

Vær selv du deres Prædikant!
 Vær dem for dig at skrifte grant,
 Saa de kan med dit Helgen-Kor
 Gaa værdig selv til Herrens Bord!

Dg naar i alt de findes tro,
 Lad i dit Hus dem altid bo,
 Gaa ind og ud med Lys og Fred
 Dg frydes ved dets Dejlighed!

223.

Legem eet, men Lemmer mange!
 Gave holdes ej for Kov!
 Kjøb ej Træl og hold ej Fange!
 Det er Herrens Kirkelov;
 Som Apostel og Profet
 Er enhver sit Kald beredt,
 Som i Hyrder, saa i Lærere,
 Herrens Folk sin Konge ære.

Her er ingen Hedning=Fyrster,
 Her er ingen Herrestand,
 Efter Magt og Ere tørster
 Aldrig Kristi Embedsmand;
 Frihed følger Herrens Aand,
 Ham kun huer Hjærtebaand,
 Han ej godt i ondt vil node,
 Trættes ej om Liv med dode.

Men hans Hjerd, som vi skal føde
 Ved hans Kilde med hans Mad,
 Vogte for at lægges øde,
 Lede til den glade Stad, —
 Alle Vegne, som i Øst,
 Kjender Hyrden paa hans Røst,
 Kjender ham fra Vejesvænde,
 Følger ham til Verdens Ende.

224.

O kjære Sjæl, luk op din Mund!
 Din Tunge ret sig røre
 Med Takkesang af Hjærtens Grund,
 Saa Gud og Jesus høre,
 Hvor ypperlig du takke vil,
 Naar Herrens Aand dig hjælper til
 Dit Forsæt at udføre!

Thi hvem kan noksom skjønne paa
 Dg værdelig udtale
 Guds Naades Pris, som, da vi laa
 I Dødens Skyggedale,
 Gav med sin Søn os Livets Ord
 Ved Daaben og hans Nadverbord,
 Som evig kan husvare!

Dg Lærere i allen Stund
 Gud med sin Aand udsender
 Med Jesu Navn og Ord i Mund
 Til Jorderiges Ender,
 Saa alle, som paa Jorden bo,
 Kan høre Naadens Ord og tro,
 Naar Hjærtet sig ombvender.

Giv os, o Gud! din Helligaand,
 Saa Aander vi kan prøve
 Dg ære dig med Mund og Haand,
 I Kjerlighed os øve,
 Saa Kristen=Navnet evig godt
 Vi aldrig gjøre Skam og Spot,
 Dermed din Aand bedrøve!

Du, Fredens Gud, i Kjerlighed
 Os saa tilfammen binde,
 At i din Kraft vi blive ved
 Et helligt Navn at vinde,
 Saa Sjæl og Aand og Legem maa
 Paa Kristi Dag fuldkomne staa,
 Din Salighed at finde!

225.

Her er Guds Hus og Himlens Port,
 Her er Guds Aand tillige,
 Som her af Livets Ord har gjort
 Den rette Himmelftige,
 Hvor Engle vandre ned og op,
 Mens Herren selv staar paa dens Top
 Dg os med Fynd velsigner!

226.

O Herre! din er Anden
 Med Palmen himmelren,
 Din Stav i Hyrdehaanden
 Slaar Væld af Klippesten;
 Giv Kjærligheden Binger!
 Smelt Sjæle med dit Ord!
 Frem Livets Kilde springer,
 Hvor Livets Konge bor.

227.

Der er et Navn paa Forderig
 Til Salighed foruden Svig,
 Til Trøst for smaa og svage;
 Det er vor Herres Jesu Navn,
 Som, Gud til Ære, os til Gavn,
 Skal høres alle Dage.

Befignet er af Himlens Gud
 Hvert Tungemaal, som bærer Bud
 Om Jesus, Frelsermanden,
 Og det gjør Dansten kort og godt,
 Forkynder Jesus, Livets Drot,
 Korsfæstet og opstanden.

Og, Gud sse Lov! i denne Krog
 Forkyndes paa det danske Sprog
 Vor Frelser aabenbare,
 Saa vore Hjerter brænde maa
 Ved Ordet, som vil med os gaa
 Og Skrifterne forklare.

Saa gav os Gud de bedste Aaar
 Nu alt i fem og tyve Aar,
 Med Herrens lyse Dage,
 Med Naadens Tid og Herrens Røst,
 Med Ordets Tugt og Mandens Trost,
 Guds Fred, som har ej Mage.

Befign, vor Fader og vor Gud!
 Den Præstemand, dit Sendebud,
 Som er nu her til Stede!
 Befign hans Idræt Aar for Aar,
 Indtil han mæt af Dage gaar
 Ind til sin Herres Glæde!

Ved Bryllup.

228.

Alterlyset i Herrens Hus
 Er det ædleste Brudeblus;
 Kjærligheds Ild fra Himmerig
 Gløder i Varm evindeligt.

O, Gud ske Lov!

Kirkebruden af Herrens Haand
 Faar saa dyrebart et Guldbaand,
 Brister end alt paa denne Jord,
 Fast er det Baand dog som Guds Ord.

O, Gud ske Lov!

Til vor Herre vi bede frit:
 Lad os lysne i Lyset dit!
 Lovet du har, din Kjærlighed
 Møde os skal ved hvert et Fjed.

O, Gud ske Lov!

Den, som Jesus for Dje staar,
 Ingen Sinde i Mørket gaar:
 Hvor der er Tro paa Jesu Navn,
 Der er en varm og kjærlig Faavn.
 O, Gud ske Lov!

Der velsignet gaar ind og ud
 Altid Brudgommen med sin Brud;
 Daler end Sol og blegner Kind,
 Blidt er det klare Maaneskin.
 O, Gud ske Lov!

229.

Ene om Raadet er ene om Sorgen,
 Enlighed ej er for Mennesket godt,
 Sjældent er Venstab i Hytten og Borgen,
 Medhjælp behøves til stort og til smaat;
 Derfor paa Jord
 I Syd og i Nord
 Ægteskab er et velsignet Ord.

Danses paa Roser, og flyves med Orne,
 Fattig er Glæden i ensomme Bryst;
 Kastet i Støvet, og strides med Tjørne,
 Rigest af alle er Kjærligheds Trost;
 Kjærlige to,
 Saa hulde og tro,
 Vifligt det er, hvor de bygge og bo.

Spørges om Storbærk, og ledes om Dyder,
 Gjærninger alle gjør Vilje og Magt;
 Derfor os gavner, alt som den os fryder,
 Ægteskabs-Standen med Kjærligheds-Pagt;

Kun i dens Ly
 Med Ere paa ny
 Rigerne blomstre, og Gyldenaaer gry.

Aanden har Magten, og Hjærtet har Vilje,
 Naar de forenes, er Gjerningen Dyd;
 Hjærtet er Rose, og Aanden er Lilje,
 De er Guds-Havens den herlige Pryd;
 Give det Gud,
 At Brudgom og Brud
 Med deres Duft maa gaa ind og gaa ud!

Himmelens Herre og Jordens Forfouer
 Kalder sit troende Samsfund sin Brud;
 Derfor i dybe og hellige Toner
 Bryde de kristne ved Vielsen ud,
 Bege med Haand
 Paa Hjærte og Aand,
 Underlig eet i Fuldkommenheds Vaand.

230.

Glæderig og underfuld,
 Rig paa Raad, paa Taal og Trøst,
 Klippefast og tro som Guld,
 Sød i Vaar og sød i Høst,
 Dybere, end nogen veed,
 Er den ægte Kjærlighed.

Evas Datter, Adams Søn
 Boxer op i Øst og Vest,
 Drømmer ej derom i Løn,
 De hinanden huge bedst,
 Mærke, naar de mødes, dog,
 Klart er Kjærlighedens Sprog.

Følge hver kun Herrens Haand,
 Hvor den leder, til og fra!
 Som Fuldkommenhedens Baand,
 Kjærlighed vi finde da;
 Med Guld=Kjæde Himlens Gud
 Binder Brudgom til sin Brud.

Med den samme binder han
 Begge til sin Fader=Favn,
 Signer deres Egtestand
 I vor Herres Jesu Navn,
 Kroner saa med Fryd og Fred
 Deres Egte=Kjærlighed.

231.

Jeg veed en Blomst saa favr og fin,
 Dens Duft gjør Hjerter glade,
 Dens Saft er som den klare Vin,
 Saa liflig fin
 Som Rosens er dens Blade.

Den favre Blomst er Kjærlighed,
 Et Kunstværk af Guds Finger,
 Den voxer op, før Støv det veed,
 I Lønlighed,
 Til dejlig den udspringer.

Den Blomst med sig fra Paradis
 Tog Adam og hans Eve,
 Og alle Fugle sang dens Pris,
 Hver paa sin Vis,
 Kan den ej overleve.

Den voxer vildt dog kun paa Jord,
 Undtagen i Guds Eden,
 Kun der, ved Livets Flod, den grov
 Dg staar i Flor
 Med Duft for Evigheden.

Bed Brudeblus i Jesu Navn
 Dog gode Naad vi finde,
 Thi Paradis er i hans Favn:
 Sin Fødestavn
 Skal Blomsten atter vinde.

Befignelsen af Jesu Mund,
 Hvor Kjærlighed er inde,
 Omplanter i en salig Stund
 Paa hellig Grund
 Den Blomst hos Mand og Kvinde.

De to da vorder eet paa ny
 Ved Kjærligheds Vidunder,
 Som kun forklares over Sky,
 Hvor Lysets By
 Paa Kjærlighed sig grunder.

232.

Huset, som Gud har bygt,
 Det kan trygt
 Som paa en Klippe hvile
 Dg smile.

Vad Stormene kun susse!
 De er i Herrens Haand;
 Vad Bølgerne kun bruse!
 De er i Himlens Vaand.

Hvad fast er byggt paa Klippe,
 Ej vakle kan og glippe,
 Al Verden skal forgaa,
 Gud! dit Hus skal staa.

Stort er Guds Hus paa Fald,
 Frit for Fald,
 Med Himmel=Herligheden
 Her nede;
 Men Herren det og mægter
 At bygge Huse smaa,
 Som gjennem mange Slægter
 Hans Navn til Ære staa,
 Som i hans Tempels Skygge
 Staa rolige og trygge,
 Skjønt Stormen raser vild,
 Helved spruder Ild.

Vi, som i Jesu Tro
 Lavt mon bo
 Her paa den aabne Slette
 Med Kette,
 Hos Herren god til Huse
 Kan rolig høre paa,
 Hvor Bølgerne de bruse
 Om vore Hytter smaa;
 Vi har med alle Vinde
 Det hyggeligt her inde,
 Vi har, med Gud i Pagt,
 Fred og Englevagt.

Dem, som vort Hjærte nær
 Voxte her
 Og os vemodig glade
 Forlade,

Vi Gud i Vold befale;
 Han, som har bhgt for os
 Paa Bjerge og i Dale,
 Saa vi bød Stormen Trods,
 Han vil for dem og bygge
 I Klippeborgens Skygge,
 Naar han derom i Løn
 Hører deres Bøn.

Da skal fra Hytter jmaa
 Sammenslaa,
 Som Sang om Morgenstunden
 I Lunden,
 Lovsange til den høje,
 Som bhgger lavt paa Jord,
 Som laaner Støv sit Dje,
 Og Afte sine Ord;
 Og alle Himlens Hære
 Skal til den godes Ære
 I Kor med Mark og Skov
 Juble: Gud ste Lov!

233.

Du ledte frem, Algodheds Gud!
 Til første Mand den første Brud
 I Paradisets Gange,
 De glade lagde Haand i Haand,
 Til Enhed vied dem din Mand,
 I Kor af Engle-Sange;
 Kjærlig, liflig,
 Skabtes Kvinde
 Til Mandinde,
 Til med Blide
 Bly at staa ved Mandens Side.

O, hør os, alle Slægters Gud!
 Velsign den Brudgom og hans Brud,
 Som her for dig fremtræde!
 Giv Bryllups-Salmen Efterklang
 Af Paradisets Englesang,
 Til Egte-Parrets Glæde!
 Din Haand, din Mand,
 Kjærlig bøj,
 Sammenføje
 Og forbinde
 Dannemand og Dannekvinde!

234.

Kjærlighed det er, som troner
 Højt paa Himlens Konge-Stol,
 Den i Himlen Haabet kroner,
 Er paa Jord og Livets Sol;
 Selv naar Isfen er som Sne,
 Vinter streng til Hjærte-De,
 Hvor den straaler, aldrig kommer,
 I dens Land er evig Sommer.

Kjærlighed er, hvad alene,
 Som i Himmel, saa paa Jord,
 Mægter Hjærter at forene
 I vor Frelfers Navn og Spor;
 Baandet mellem Stov og Gud
 Er og Summen af hans Bud;
 Hvad vor Trost og Fryd vi skyld,
 Er tillige Lovens Fylde.

Kjærlighed gjør eet af tvende;
 Give Gud, dens Lue maa
 Klar i deres Hjerter brænde,
 Som i Dag for Altret staa!
 Kunst dem, Kjærlighedens Aand!
 Med Fuldkommenhedens Baand
 Hver en Stund i Egte-Standen
 Fast til Gud og til hinanden!

235.

Som Egen stærk og Bøgen blid
 I Skoven staa ved Sommers Tid,
 Alt med saa fagre Kroner,
 Hvor Blomster spire til en Krans
 Med mer end salomonisk Glans,
 Hvor Fugle-Sangen toner:

Majtid,

Højtid,

Solskins-Dage

Vel behage

Fugl og Blommer;

Vær velkommen, glade Sommer!

Saa staar i Herrens Vingaaerd prud
 Den kristne Brudgom med sin Brud,
 Hvor Raaden Støvet kroner,
 Hvor milde Taarer sætte Glans
 Paa fromme Dnsfers Blomster-Krans,
 Og Bryllups-Salmen toner:

Majtid,

Højtid,

Solskins=Dage
 Med sin Mage
 Gud forjætter
 Hver, som Haab til Himlen sætter.

236.

Det er saa yndigt at følges ad
 For to, som gjerne vil sammen være,
 Da er med Glæden man dobbelt glad,
 Og halvt om Sorgen, saa tung at bære;
 Ja, det er Gammen
 At rejse sammen,
 Naar Fjederhammen
 Er Kjærlighed.

Det er saa hyggeligt allenssteds,
 Hvor smaa og store har eet i Sinde,
 Og det, som drager de store Læs,
 I Hjærte=Ramret er inderst inde;
 Ja, det er Gammen
 At holde sammen,
 Naar Ja og Amen
 Er Hjærtets Sprog.

Det er saa herligt at stole paa,
 Vi har en Herre, som alting mægter,
 Han os ej glemmer, naar vi er graa,
 Hans Naade rækker til tusend Slægter;
 Ja, det er Gammen
 At allesammen
 Er Ja og Amen
 Guds Naades Ord.

Det er vemodigt at stilles ad
 For dem, som gjerne vil sammen være,
 Men, Gud ske Lov! i vor Herres Stad
 For evig samles de hjertens-kjære;
 Ja, det er Gammen
 At leve sammen,
 Hvor Ja og Amen
 Er Kjærlighed.

Hvert Egtepar, som med Kjærlighed
 I Jesu Navn holder Bryllups-Gilde,
 Skjønt alt i Verden gaar op og ned,
 Skal finde tidlig og finde silde:
 Det er dog Gammen
 At sidde sammen,
 Hvor Arne-Flammen
 Er Kjærlighed.

237.

Dig, alles Fader, Livets Gud!
 I Bønnen nær vi træde,
 Fra dig vor Brudgom med sin Brud
 Tør vente Lys og Glæde;
 Du tænder Ild i Ungdoms Barm,
 Du lægger Kraft i Manddoms Arm,
 Du kroner Graahaars-Ishen.

Skjøn er din Himmel, skjøn din Jord,
 Og skjøn er Havets Bølge,
 Alt skjønt for dem, som tro dit Ord,
 Og dine Bink tør følge;

Af Vintrens Skjod udspringer Vaar,
 Og Heltmod af bange Kaar,
 Og Rosen gror paa Torne.

Hvem staar i Vennekredsen her,
 Med Herrens Lys for Dje,
 Og ser ej, baade fjærn og nær,
 I Glansen fra det høje,
 Al Skjønheds Spejl, Algodheds Spor,
 Guds Billed paa den hele Bord,
 Fra Slægt til Slægt hans Naade!

Blandt os i Dag er Glæden ny
 Som Vaarens Blomst i Enge;
 Som Skin af Sol og Dug fra Sky
 Vi kjendte den dog længe;
 Den yngste selv ej tæller grant
 De Glæder, han paa Vejen fandt,
 Som Stjærnerne de tindre.

Thi skal vor Lovsang prise dig,
 Vor Fader i det høje!
 Og alle vi hdmngelig
 Os for dit Afsyn høje,
 Bekjende frit, din Miskundhed
 Langt overgaar, hvad nogen veed;
 Dit Navn højlovet være!

O, lad den Dag, os fryder nu,
 Af dig velsignet være,
 Saa tit den vinder os i Hu
 Med Glæde, dig til Ære!
 Velsign den skjønne Ægtestand!
 Gjør frugtbar den for Hus og Land
 Paa Fromhed, Fred og Lykke!

238.

De knælede med Ja mod Ja,
 For dig, o store Jehova,
 Hvis Mund har aldrig løjet!
 De to for dig er nu som eet,
 Og skille ad skal ingen det,
 Som du har sammenføjet.
 Medgang, Modgang,
 Vinter, Sommer,
 Hvad der kommer,
 Lad de bære,
 Sig til Gavn og dig til Ære!

Dit Løfte er ej Ja og Nej,
 Og Fromhed du paa Livets Vej
 Har lovet Lys og Naade;
 Betsignelsen i Jesu Navn
 Forklare herlig, Gavn i Gavn,
 Dem Kjærlighedens Gaade:
 Ewig, hos dig,
 Livets Kilde,
 Lovens Fyldte,
 Trøst i Nøden,
 Sejerrig selv over Døden!

239.

Lyksalig, hvo som frygter Gud,
 Og har for Dine Herrens Bud!
 Ham klæder alt i Verden smukt,
 Han nyder glad sit Arbejds Frugt.

Ham skjænter Gud et stille Liv,
 Ham skjænter Gud en Venneviv,
 Han ej, som enlig Spurv paa Tag,
 Sørgmodig sidder Nat og Dag.

Hans Hustru blomstrer i hans Bo,
 Som paa Solsiden Ranker gro,
 Hans Børneslok, med blide Kaar,
 Som Imper i en Ubildgaard.

Belsignelse, al Jordens Larv,
 Belsignelsen er deres Arv;
 Belsignede af Himlens Gud
 Staar Brudgom Søn og Datter Brud.

Gudfrøgtig Mand i Oldings-Nar
 Omkranset skjønt de hvide Haar,
 Naar Bedstefader paa sit Skjød
 Ser Børnebørn med Rinden rød.

For ham gaar Solen dejlig ned,
 Han sover hen i Herrens Fred,
 Vejviser er hans Vandringsstav,
 Hans Støv velsignes i sin Grav.

Og hvad er ligt en Moders Lyst
 Med Søn og Datter ved sit Bryst,
 Naar Naadens Sol i Herrens Fred
 Omstraaler hendes Kjærlighed!

Dg hvilken Blomst har Duft saa sød
 Som Moder from i Liv og Død!
 Hun er en Blomst i Edens Bed,
 Som dufter i al Ewigbed.

240.

O Egtestand!
 Du højlykkelig est,
 Naar Gud og Mand:
 Vor Jesus, bydes kan
 Ved dit Bryllup med til Gæst.
 Vil en Ulyd
 Da forstyrre din Fryd,
 Det har dog ingen Nød,
 Hans Stemme den er sød,
 Dg almægtigt er hans Ord,
 Som i Himmel, saa paa Jord,
 Dg hans Venlighed er stor.

O Jesus! som
 Gjør Vin af Sorgens Na,
 Vær dog saa from
 Dg til hvert Bryllup kom,
 Hvor du venlig kaldes paa!
 Fattes dem Vin,
 Glæden liflig og fin,
 Da skab den med dit Ord,
 Som hist ved Brudebord!
 Raad paa deres Vaande Bod!
 Lad dem, dybt ved Hjerterod,
 Føle, smage, du er god!

Fædrelandet.

241.

Syng med os, baade Mark og Skov,
 Gud til Ære, til Pris og Lov!
 Underlig er hans Vej og Færd,
 Altid han er til Hjælp dog nær.
 O, Gud ste Lov!

Syng med os, baade Land og Hav:
 Hvad vi savne, det Gud os gav!
 Synger med os, I Stjærner smaa,
 Synger med os, I Bølger blaa:
 O, Gud ste Lov!

Syng med os, baade Nat og Dag:
 Gud forsvarer den danske Sag!
 Synger med os, I Gubber graa,
 Synger med os, I Pøder smaa:
 O, Gud ste Lov!

Syng med os, hvem der elsker Fred,
 Liv og Lys i al Kjærlighed:
 Derfor det danske Blod udbrandt,
 Derfor vi stred og Sejer vandt,
 O, Gud ste Lov!

Syng med os, baade Blomst og Fugl:
 Lykken leger med Danmark Skjul!
 Blomstre skal Freden her paa ny,
 Kjærlighed synge højt i Sky:
 O, Gud ste Lov!

Syng med os, baade Syd og Nord:
 Fred os skjænker Guds-Fredens Ord,
 Vandre det skal fra Favn til Favn,
 Byde: Guds Fred i Jesu Navn!

D, Gud ske Lov!

Syng med os, hvert et Hjærte godt:
 Gud, han ser dog paa Hjærtet blot,
 Finder han der den gode Grund,
 Glæde han saar der allen Stund!

D, Gud ske Lov!

242.

Alfader! du, hvis Navn i Nord
 Kan aldrig gaa af Minde!
 Som Skibet med din Søn om Bord:
 En Vold for Hvirvelvinde,
 Dmtumlet under Bølgebrag
 Dg ligt et synkefærdigt Brag,
 Er gamle Danmarks Rige.

Vel Styrmand nok der er om Bord,
 Dg frelse nok de ville,
 Men Skibet lystrev ej sit Kor,
 Forstanden staar nu stille;
 De, som har pløjet Bølgen blaa,
 De blege raabe: vi forgaa,
 Sfer ej der Underværker!

D Gud! du er endnu saa stor,
 Saa stærk just i de svage,
 Som da du fried ind dit Ord
 Med Daad i gamle Dage,

Som da din Søn til Hav og Vær
 Udraabte med din Røst: ti kvær!
 Saa Vind og Vover daaned.

Og Danmark under trange Kaar,
 Imellem Fjender stærke,
 Sig trosted i sex Hundred Aar
 Ved Kristi Korsens Mærke,
 Og fulgte svagt, men ærlig dog,
 Hans Rjølband under Danebrog,
 Gik end det stridt mod Strømmen.

O, væk da op hos os om Bord
 Den Kæmpe-Land, som sover!
 Giv ham at tale Kraftens Ord,
 Som kuer Vind og Vover!
 Ja, frels os du, som ene kan,
 Saa lydt fra Danskens Fædreland
 Maa tone Takkefange!

243.

Vor Herre! lad lyse dit Aashn blidt
 Over os, som dig bønjalde!
 Da sige, da slyge med Fryd vi frit:
 Vi er frelst nu med alle.

Vor Herre, den store Hærskares Drot!
 Vær ej vred paa os for lange!
 Dit Folk er nu blevet til Daarers Spot,
 Efter os med Flid de vrænge.

En Due du sendte fra Eden hid,
 I dens Næb en Guld=Æbler bære,
 Den groede op her fra Arilds Tid
 I vor Muldjord mer end gjerne.

Du elskede op dig en Ubildgaard,
 Skal den ej Guld=Æbler bære!
 Skal Tjenderne hugge den om i Nar,
 Skal den dem til Brændsel være!

Vor Herre! den store Hærskares Drot!
 Vær ej vred paa os for længe!
 Dit Folk er nu blevet til Daarers Spot,
 Efter os de Mund tør vrænge!

Vor Herre! lad lyse dit Nafn blidt
 Over os, som dig bonfalde!
 Da sige, da synge med Fryd vi frit:
 Vi er frelst nu med alle.

Der sidder en Mand ved din højre Haand,
 Som vor Frelser han bekjendes,
 Og han har iblandt os sin Viljevaand,
 Han har sagt, alt hans er hendes.

Hans Rige sig strækker, som du har sagt,
 Jo til Vorderiges Ender,
 Og under hans Fødder du alt har lagt
 Lag paa Lag af hans Uvenner.

Men Hegnet er brudt om din Ubildgaard,
 Skal den ej Guld=Æbler bære!
 Skal Tjenderne hugge den om i Nar,
 Skal den dem til Brændsel være!

Hvor fandtes hans Rige da vel paa Jord,
 Med hans Ret, hans Fred og Glæde,
 Naar længer ej høstes i høje Nord
 Danske-Tungen født at kvæde!

Vor Herre! lad lyse dit Nafn blidt
 Over os, som dig bønfulde!
 Da sige, da synge med Fryd vi frit:
 Vi er frelst nu med alle.

Vor Sang da ophøjer dit Fader-Navn,
 I vor Frelfers Navn det søde;
 Da modnes og snart i vor Fødestavn
 Bed din Sol Guld-Æbler røde.

244.

Guds Godhed vil vi prise
 For dem i Kongestand,
 Som milde og retvise
 Har tronet i vort Land;
 Thi ene Herrens Haand
 Saa vidt og dybt kan række,
 Som Floder og som Bække
 At lede Kongers Mand.

Gud salve selv vor Koning,
 Alt efter Godhed sin,
 Og saa vor fromme Dronning,
 Med Glædens Olje sin!
 Da blive de som Regn
 For Græs i slagne Enge,
 Som Dug i Dal og Bænge,
 I Daners Himmelegu.

Da skal Guds Lampe brænde
 For Kongen Nat og Dag;
 Da skal til liflig Ende
 Udføres al hans Sag;
 Da skal ved Kongens Magt
 Hoffærdighed nedbøjes,
 Og Ydmyghed ophøjes,
 Som Herren haver sagt.

Ia, over Kongens Isse
 Skal svæve Visdoms Aand,
 Og lægge Kraft til visse
 I Kongens Mund og Haand;
 Da skal fra Kongens Gaard
 Til Fryd og evigt Minde
 I Jesu Navn oprinde
 Et lifligt Gylde-Nar.

245.

Oj Hærens Tal gjør sejerrig,
 Thi Gud i Himlen raader,
 Og Lykke har i Fred og Krig,
 Hvem han dermed benaader;
 Om mange eller faa,
 Dem Sejren følge maa,
 Som deres Mærkesmand
 Guds Engel gaar foran,
 Med ham er Himlens Styrke.

Vor Fjende rykker frem paa Trods,
 I Støvet os at træde,
 Men Ret og Sandhed er med os,
 Derfor vi friligt kvæde:

Var de som Havets Sand,
 De skal ej holde Stand;
 Var vi end nok saa faa,
 Det skal dog godt forslaa,
 Med os er Himlens Styrke.

For vore Fædres Land og Sprog,
 For Danmarks gamle Rige
 Vi kæmpe under Danebrog,
 Vil ej vort Banner svige;
 Gud hjælp os hidindtil,
 Han saa herefter vil,
 Thi han er ejegod,
 Han gav os Lovemod
 Til Daners Mark at væрге.

Ja, alting Gud i Himlen veed,
 Han dannede vort Hjærte,
 Han ser det grant, vor Lyst er Fred,
 Slet ingens Nød og Smerte;
 Og han er Fredens Gud,
 Hans Ord dens Sendebud,
 Hans Hjærte røres ved,
 Vi kæmpe hart for Fred.
 Den danske Sag skal sejre.

246.

Gud! Danmark, lukt med Volgen blaa,
 Et Land, som intet bedre,
 Udskifted du fra Oldtid graa
 Til os og vore Fædre;
 Mod Fjender nær og fjærn
 Er Orlogsmænd dets Bærn,

Gid, som til denne Dag,
 De tone Danmarks Flag,
 Med Manddom og med Ære!

Vi Bolgen ploje helst med Fred,
 I Kamp med Vind og Bove,
 Som mange Liv opholdes ved
 Her mellem grønne Skove;
 Men nu kom Fejdebud,
 Vi Snakken redte ud
 Og hejser Kongeslag
 Til Hyn og Tordenslag,
 Til Stræk for Danmarks Fjender.

Vor Fjendes Guld, vor Fjendes Blod
 Slet ikke vi begjære;
 Men giv os, Gud, med Kraft og Mod
 At hævde Danmarks Ære!
 At frede trindt paa Strand
 Om gjæve Fædres Land,
 At vinde paa hvert Tog
 Ny Glans til Danebrog
 Og takke dig med Glæde!

Morgen og Aften.

247.

Jeg takker dig
 Ret hjærtelig,
 Som mig beskjarne vilde
 Mod Nattens Gru
 Med stor Omhu,
 Min Gud, al Godheds Kilde!

At karst og sund
 I Morgenstund
 Jeg vaagned uden Vaade,
 Med Sjæle-Fred
 Og Munterhed,
 Det alt er af din Naade.

Jeg beder dig,
 At du vil mig
 I Dagens Løb bevare
 Fra Synd og Sorg,
 Ja, vær min Borg
 Imod al Frygt og Fare!

Naar du er med,
 Ej Tid og Sted
 Behøver jeg at ænse,
 Ej Ild, ej Vand
 Mig skade kan,
 Ej Krig og Pestilense.

Styr Mund og Haand,
 O Hellig-Aand,
 Saa jeg mig ej forhaster!
 Styr al min Id,
 Saa jeg med Flid
 Undviger Synd og Vaster!

Som Sol mon gaa
 Paa Himlens Blaa
 Til Folke-Gavn og Glæde,
 Saa lad du mig,
 Oplyst af dig,
 I Jesu Fodspor træde!

Lad mig hver Dag
 Til Guds Behag
 Mit Levned faa anvende,
 At jeg kan naa,
 At det kan faa
 En fæd og salig Ende!

Giv Kirken din
 Mod Fjenden sin
 Al Visdom, Kraft og Styrke,
 Saa ret vi kan
 Vor Skabermand
 I Aand og Sandhed dyrke!

Giv Kongen Held
 Til Ret og Skjel
 At ramme i sit Rige!
 Med Kronen paa
 Lad tit ham slaa:
 For dig er alle lige!

Giv Folket Fred
 Og Enighed,
 Lad Kongen frit dem ære!
 At fælles Vel
 Er Folke-Held,
 Lad daglig du dem lære!

Saa, giv enhver,
 Hvad han har kjær,
 Som ej vil Næstens Skade!
 Men dybt bestæm
 Og straf du dem,
 Som Ret og Sandhed hade!

248.

Løft dig, Sjæl, paa Lysets Binger,
 Fro ved Dagen, født paa ny,
 Som sig Morgen=Lærken svinger
 Glad med Sang i højen Sky!
 Lov den Gud med Liv og Aand,
 Som har Lys til Klædebon!
 Tak din Gud, som dig paa Tunge
 Lagde mer, end Lærker sjunge!

I Begyndelsen fra oven
 Ordet lød, og Lyset blev;
 Sand Oplysning det er Loven,
 Som Guds egen Finger skrev;
 Hvor sig spreder Lys i Ord,
 Der er altid hellig Bord;
 Naar med Lyft vi det annaume,
 Da er Skolen Livets Amme.

249.

Udrundne er de gamle Dage,
 Som Floder i det store Hav,
 Og hvor sig hviler nu den svage,
 Der fandt den stærke og sin Grav;
 Men, lovet være Himlens Gud!
 De æbles Et dør aldrig ud.

Mens Graven kastes, Buggen gynger,
 Og Liv udfletter Dødens Spor,
 Saa immer sig igjen forynger
 Hver ædel Slægt i Syd og Nord,
 Og Mindet, som Guds Wijskundhed,
 Forplanter sig i tusend Led.

Saa lad derpaa da Syn os fæste,
 Hvad ædle kaldte Livets Lyst!
 Ja, lad os kappes med de bedste
 Og vove kjæft med Dod en Dyst!
 At hyde den og Graven Trods
 Kan med Guds Hjælp og lykkes os.

250.

Morgen=Hanen atter gol,
 Slog med dugget Binge,
 Lykke os den gylde Sol
 Vil med Lyset bringe,
 Naar vi takke ham i Løn
 Over alle Sole,
 Som gjør Morgenrøden stjon,
 Signer Livets Skole.

Dagen han har skabt til Daad,
 Skumringen til Hvile,
 Ingen maalte Livets Traad,
 Derfor lad os ile:
 Gjøre Gavn, mens Dagen gaar,
 Prøve vore Kræfter,
 Visse paa, at gode Kaar
 Kette sig derefter!

Ord i Mund og Skrift i Bog
 Skal vor Ungdom lære
 Net at bruge Kraft og Sprog,
 Livet til Guds Ære;
 Da vor Manddom, flog og stærk,
 Svare skal til Navnet,
 Krone Skolens Ungdoms=Værk,
 Vise, det har gavnet.

251.

Morgenstund

Har Guld i Mund,
 For Natten Gud vi love;
 Han lærte os, i Jesu Navn,
 Som Barnet i sin Moders Favn,
 Vi alle sødt kan sove.

Morgenstund

Har Guld i Mund,
 Vi til vort Arbejd ile,
 Som Fuglen glad i Skov og Bang
 Udfløver med sin Morgensang,
 Gjenfødt ved Nattehvide.

Morgenstund

Har Guld i Mund,
 Og Guld betyder Glæde,
 Og glædelig er hver en Dag,
 Som leves til Guds Velbehag,
 Om end vi maatte græde.

Gaa da frit

Enhver til sit,
 Og stole paa Guds Naade!
 Da faar vi Lyst og Kykke til
 At gjøre Gavn, som Gud det vil,
 Paa allerbedste Naade.

Sol opstaar,

Og Sol nedgaar,
 Naar den har gjort sin Gjærning;
 Gud give os at sinne saa,
 Som Himmellys, skjönt af de smaa!
 Da randt for os Guldtærning.

252.

Nu vinder Solen op
 Af Østerlide,
 Forgylder Skovens Top
 Og Bjærgets Side;
 Vær glad, min Sjæl, og lad din Stemme klinge!
 Fra Jordens Myrebo
 Sving dig med Tak og Tro
 Paa Ordets Binge!

En Dorn er jeg vel lig
 Og født til Møje,
 Dog Gud i Himmerig
 Vil sig nedboje
 Og som en Fader tænke paa mit bedste,
 Saa længe jeg er til,
 Naar kun paa ham jeg vil
 Min Tillid fæste.

Han har i denne Nat
 Med Englesfare
 Mit Lejested omsat,
 Mig at bevare;
 Mig ramte intet ondt i Mulm og Mørke,
 Jeg sov i Fred og Ro,
 Og vaagned hjælesro
 Med Legemsstyrke.

Vær, Sjæl! da hjærteglad,
 Lad Sorgen fare!
 Dit Legems Blomsterblad
 Vil Gud bevare,

Mig og i Dag bestjærme og bespiise,
 Alt godt mig føre til,
 Naar godt jeg gjøre vil
 Og Herren prise.

Han bedst min Tarv og Trang,
 Mit Hjærte kjender,
 Tilmed al Lykkens Gang
 Er i hans Hænder;
 Ja, hvad mig tjener bedst i hver en Maade,
 Den gode forudsjer;
 Min Sjæl! hvad vil du mer?
 Lad Fader raade!

Min Gud! saa raad da du
 For mig og mine,
 Og styr vor Fod og Hu
 Paa Veje dine!
 Lad os i Dyd og Duellighed stige,
 Og lad os hver en Dag
 Saa bedre Syn og Smag
 Paa Himmerige!

253.

Din Kirke, gode Gud!
 Hvor Ordet lyder,
 Det store Tulebud,
 Som Hjærtet fryder,
 Ophold du den hos os til Verdens Ende!
 Og mag det naadig saa,
 At vi til Jesus gaa,
 Dit Raad at kjende!

Lad Kongen glæde sig
 Ved godt at mægte!
 Hvad saa han onsker sig,
 Du ej ham nægte!

Lad vore med hans Nar hans Held og Lykke!
 Befæst med Almagts Haand,
 Med Kjarlighedens Baand
 Hans Gyldensmykke!

Lad Marken yndig staa
 I Flor og Grode!
 Lad Netten Fremgang faa
 Og Naaden møde!

Lad Livets Sol opgaa i Morgenrøde!
 Lad klart os se derved!
 Lad for den sande Fred
 Bort Hjærte gløde!

Naar vore Dage brat
 Sig fra os snige,
 Lad Verden os god Nat
 Med Glæde sige,

Som de, der veed, vi har i Himlen hjemme!
 Trods Dødens Skræk og Brod
 Giv du, for Suk og Graad,
 Os Englestemme!

254.

Den lyse Dag forgangen er,
 Og Natten os overhænger;
 Bliv hos os, Herre Jesus kjær!
 Til dig vi saa højlig trænger.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Det sande Himmelslys er du,
 Det tro vi og bekjende,
 Gaf ned da i vort Hjærte nu,
 Som Solen dit Lys at tænde!
 Glæde os Gud i Himmerig!

Til Arbejd skabt er lyse Dag,
 Og Frygten er født i Mørke,
 Men Natten er skabt til Ro og Mag,
 Til Legem og Sjæl at styrke.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Vi os befale Gud i Vold,
 Naar vi vore Djele lukke,
 Gud, vær vor Vægter, Mur og Skjold!
 Da skal vore Fjender bukke.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Du høre skal vor Morgensang,
 Din Godhed vil vi bekjende
 Hver Dag paa Jord, og saa en Gang
 I Himmerig uden Ende.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Guds Søn er kommen til os ned,
 Han fødtes ved Nattetide,
 Saa kom til os paa ny Guds Fred,
 I Troen derpaa vi lide.
 Glæde os Gud i Himmerig!

255.

Den lyse Dag forgangen er,
 Den blanke Sol forsvundet,
 Og Natten med sin Skygge-Hær
 Hun har nu Sejer bundet.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Den sorte Nat af Mørkets Et
 Er alle Synders Amme,
 Hun skjuler med sin Raabe let,
 Hvad Dagen gjør til Skamme.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Hun i de bedste jager Skraaf
 Og ler, naar Barnet græder,
 Men Thyv og Morder gjør hun kjæf,
 Hver ryggesløs hun glæder.
 Glæde os Gud i Himmerig!

I al den ganste Kristenhed
 Vi tro dog og bekjende:
 Vi har en Sol, som ej gaar ned,
 En Dag, som ej faar Ende.
 Glæde os Gud i Himmerig!

For os det store Uds oprandt,
 Hvorom Profeter tale,
 Som gjennemstraaler uden Tant
 Selv Dødens Skygge-Dale.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Thi give vi os Gud i Vold,
 I Jesu Navn at hvile,
 Han er vort klippefaste Skjold
 Mod alle Fjenders Pile.

Glæde os Gud i Himmerig!

Han er vort Skjold mod Nattens Gru,
 Han er vort Lys i Mørke,
 Og Sejer ingen vandt endnu,
 Som med ham prøved Styrke.

Glæde os Gud i Himmerig!

Saa far kun vel, du travle Dag!
 Naar trætte Lemmer værke,
 Sin Trang til Nattens Ro og Mag
 Enhver hos sig kan mærke.

Glæde os Gud i Himmerig!

Til Lys vi har Guds egen Son,
 Til Bagt hans Engle=Skare,
 Et Skjold os er vor Aften=Bon
 Imod al Frygt og Fare.

Glæde os Gud i Himmerig!

Gud, lad os kun i allen Stund
 Foragte Nattens Raabe
 Og elske ret af Hjærtens Grund
 Det Lys, hvorpaa vi haabe!

Glæde os Gud i Himmerig!

Da hvile vi i Fred og Ro,
 Sa, smilende vi sove,
 Og vaagne hver en Morgen fro,
 Vor Gud i Sang at love.

Glæde os Gud i Himmerig!

Selv Dødens Søvn skal worde blid,
 Og Gravens Nat oplæres;
 Thi vi faa Dag til evig Tid,
 Naar Herren aabenbares.

Glæde os Gud i Himmerig!

256.

Sov sødt, Barnlille!
 Sig rolig og stille!
 Saa sødelig sov,
 Som Fuglen i Skov,
 Som Blomsterne blunde i Enge!
 Gud Fader har sagt:
 Staar, Engle, paa Vagt,
 Hvor mine de smaa er i Senge!

Med Fingrene grande
 Slaa Kors for din Pande!
 Med Gudsbarnets Krost
 Slaa Kors for dit Bryst!
 Saa skal ingen Djævel dig skade;
 Ved Korset i Ro
 Livs-Blomsterne gro
 Og dufte med Paradis-Blade.

Dit Hoved du bukke!
 Din Sjæl sig neddukke,
 For aldrig at dø,
 I Livskilde-Sø,
 Hvor Rosen paa Rand ikke falmer!
 Ved Daaben opgror
 Af Paradis-Jord
 De dejlige Evigheds-Palmer.

Læg Hænderne sammen!
 Da lægger sig Amen
 Til Frelserens Bøn,
 Som stiger i Løn
 Og lyder, hvor Englene kvæde;
 I Himmerigs Kor
 Det lille Gudsord
 Omfavne Guds Engle med Glæde.

Guds-Englene sjunge:
 Paa Jordklimpens Tunge
 Et Ord af Guds Søn
 Er blevet til Bøn,
 Svang hid sig paa Aandedræts-Binger;
 Gud Fader i Løn!
 Sig Ja til den Bøn!
 I Jesu Navn yndig den klinger.

Da alle de kjøbte,
 I Jesu Navn døbte,
 Som Striden har stridt,
 Som Døden har lidt,
 Gik ind til den evige Hvile,
 Istemme saa lydt
 Halleluja nyt,
 At Englene lytte og smile.

Da drypper som Duggen
 Der Manna paa Buggen
 Til Barnet paa Bord
 Fra Englenes Bord,
 Du finder med Smil det i Morgen,
 Og klarøjet brat
 Du siger god Nat
 Til Tvivlen og Frygten og Sorgen.

Sov sødt, Barnlille!
 Lig rolig og stille
 Og nyn paa det Navn
 Med Haanden i Favn,
 Al Jorden til Salighed givet!
 Nyn: Jesus er min,
 Saa favr og saa fin,
 Min Jesus er Lyset og Livet!

257.

Over mig din Engel vaage,
 Skaber god, i Liv og Død!
 Mine trætte Djenlaage
 Bederkvæg med Sønnen fød!
 Stryg mit Dje med din Haand
 Til i alt at se din Aand!
 Salv mit Dje, saa det klares,
 Som i .Kjød du aabenbares!

Mens jeg vaager, mens jeg sover,
 Sæt hos mig det alt i Værk,
 Som dig, til at undres over,
 Viser i vor Svaghed stærk!
 Gjør af Støv et Lands-Palads,
 Fast som Guld og klart som Glas!
 Gjør, at op til Solglans spulmer
 Gnisten, som i Aften ulmer!

Da skal Djet evig funkle,
 Tungen kvæde, som den maa:
 Klarest du er i det dunkle,
 Størst og stærkest i det jmaa,

Faderligst mod dem, som klart
 Skammed deres Et og Art,
 Gladest over dem, som, døde,
 Anden Gang du maatte føde.

Det er Sangen af de døbte,
 Som fik Liv ved Kristi Død,
 Sangen af de dyrefjøbte,
 For hvem han sit Blod udgød,
 Sangen af det faldne Kjon,
 Som af Guds forlorne Søn,
 Sangen af de stummes Tunge,
 Som Guds Aand har lært at sjuunge.

258.

Søde Gud! din Engle=Skare
 Alle dine smaa bevare!
 Ja, forlad os, Fader milde,
 Hvad vi gjorde, som var ilde!
 Hjælp os, saa vi vorde fromme,
 Saa vi i din Himmel komme,
 Smile sødt i Engle=Favn!
 Hør du os i Jesu Navn!

Alderdommen.

259.

For dig, vor Herre, som Dage kun
 Mariusender er at regne,
 Et Ljeblik er den liden Stund,
 Vi aande i Stovets Egne.

Som Blomsten falmer hver Rosenkind,
 Som Græs faldes Kæmper gjæve,
 De vises kunstige Hjærnespind
 Medsejes som Spindelbæve.

Halvfjerdstindsthye er Stovets Aar,
 De stolteste Strid og Møje,
 Om firfindsthye en Kæmpe naar,
 Des mer han kun har at døje.

Se ned, vor Herre, og hør vort Raad!
 Du lære os det af Naade:
 At tænke paa vore Dages Tal
 Og lade din Visdom raade!

O, giv os dog efter Striden Fred,
 Og Trøst efter Suk og Klage!
 Med Glæden i Kvæld din Misfundhed
 Lad krone de korte Dage!

Ja, styrk din Tjener med Kraftens Aand,
 Og Bornene hans tillige!
 Lad Bærket lykkes ved deres Haand,
 Lad blomstre med os dit Rige!

Os overstraale din Herlighed
 Som Solen ved Middagstide!
 Og lys over os i Graven Fred
 Med Solebjærgs-Skjar det blide!

260.

Alderdom paa denne Jord
 Er det gamle Sorgens Ord;
 Thi med den i allen Stad
 Frygt og Svaghed følges ad.

Gud, vor Fader god og from,
 Aldrig dog i Alderdom
 Vil slaa Haanden af de smaa,
 Som har ham at stole paa.

Deres Frygt og deres Skræk
 Han som Røgen puster væk,
 Og i deres Afmagt Gud
 Just sin Almagt folder ud.

Vore Nar i Skokketal
 Raaber højt, at dø vi skal;
 Men Guds Aand ved Herrens Ord
 Trøster os med Livets Ord.

Aanden siger: han opstod,
 Som dig kjøbte med sit Blod;
 Herren selv han siger: hør!
 Lev med mig, som aldrig dør!

Er vi gamle da og graa,
 Dobbelt visse vi er paa:
 Snart os Gud i Jesu Navn
 Samler til sin Fader-Tavn.

Døden vel fra Buggen af
 Støvet følger til sin Grav;
 Men Guds Aand fra Graven ud
 Støvet fører hjem til Gud.

261.

Min Gud! kom din Tjener, den gamle, i Hu!
 Det lakker ad Enden, forlad ham ej nu!

Til dig jeg raaber,
 Du levende Gud!
 Paa dig jeg haaber,
 Du trofaste Gud!

I vor Herres Jesu velsignede Navn.

Seer du, hvor ved Støvet min Sjæl hænger fast!
 Forsmagte den maatte, om Støvtraaden brast.

Til dig jeg raaber,
 Du levende Gud!
 Paa dig jeg haaber,
 Du trofaste Gud!

I vor Herres Jesu velsignede Navn.

Vil du, da til Trods for al Verden du kan
 Forklare i Anden det lille Støvgran.

Til dig jeg raaber,
 Du levende Gud!
 Paa dig jeg haaber,
 Du trofaste Gud!

I vor Herres Jesu velsignede Navn.

Se, saa løser op du for Sjælen i Fred,
 Det Støv følger med, som den fast hænger ved.

Til dig jeg raaber,
 Du levende Gud!
 Paa dig jeg haaber,
 Du trofaste Gud!

I vor Herres Jesu velsignede Navn.

Jeg tror, du i Grunden alene er god,
 Lad Englene se, du din Skabning forstod!

Til dig jeg raaber,

Du levende Gud!

Paa dig jeg haaber,

Du trofaste Gud!

I vor Herres Jesu velsignede Navn.

Bonhør! blæs paa Støvet igjen dog en Gang,
 Saa Englene høre dets yndige Klang!

Til dig jeg raaber,

Du levende Gud!

Paa dig jeg haaber,

Du trofaste Gud!

I vor Herres Jesu velsignede Navn.

Hold Ord! du har sagt, du med Aand og med Ord
 Fornyer den gamle, brøstfældige Ford.

Til dig jeg raaber,

Du levende Gud!

Paa dig jeg haaber,

Du trofaste Gud!

I vor Herres Jesu velsignede Navn.

262.

Herre! med dit Skaberværk
 Du mit Hjærte har forlystet,
 Og din Kæmpearm fuld stærk
 Glædet har min Sjæl og trøstet;
 Almagts Storbærk er din Daad,
 Visdoms Dyb er dine Raad.

Godt det gjør at prise dig,
 Om dit store Navn at sjunge;
 Naade din og Sandhed mig
 Ligge Nat og Dag paa Tunge,
 Bryde ud i Salmesang,
 Smelte hen i Harpeklang!

Taab en ved det ej,
 Vanvid kun det ej kan skjønne:
 Staffet Dans paa Syndens Vej
 Gaar igjennem Enge grønne,
 Uret visner og forgaar,
 Ewig, Herre! du bestaar.

Dine Fjender med et Slag
 Som en Avnehob adspredes,
 Men dit gamle Bønnelag
 Som din Himmels Lys udbredes,
 Alderdommen rosenlig
 Rødmer skjönt, i Pagt med dig.

Staar din Ven i Enlighed
 Mellem grumme Fjender mange,
 Kan, naar selv du gjør ham vred,
 Som Enhjørninger han stange,
 Og trods stolte Fjenders Bral
 Ser hans Dje deres Fald.

Over deres sjunkne Grav,
 Der er dig og dine gramme,
 Som det bruser over Hav,
 Naar din Himmel staar i Flamme,
 Til din Pris og dines Fryd
 Sandhed skal faa Drenlyd.

Den retfærdige for dig
 Skal som Palmen Blomster sætte,
 Staa som Ceder=Stammen rig
 Mellem Hjærteskud fuld tætte;
 Dine Drivhus=Planter stolt
 Gro i Friland vinterkoldt.

Dine Oldinger ej dø,
 Lovfald ej har dine Ege,
 Gamle Tunger under D,
 Gamle Hjerter for dig lege;
 Thi dit Skjold har ingen Plet,
 Og din Vej er evig ret.

263.

Kølig falder Aftenduggen,
 Natte=Frost den varðler om;
 Paa sin Hølsot bar fra Buggen
 Dagen til sin Alderdom;
 Sært vemodig Aftensangen
 Lyder, selv i Gladhjems=Bangen.

Liv og Død her under Solen
 Rigner Gud ved Græs og Hø;
 Vi faa vel paa Rønge=Stolen
 Som paa Bænke=Halmen dø;
 Alle Rosens=Læber blegne,
 Alle Sangens Roser segne.

Paa hvert Ny her følger Næde,
 Paa al Latter følger Graad,
 Sorgen lurker bag hver Glæde,
 Døden træder paa hver Daad,
 Verdens=Glansen i sin Styrke
 Bender Nyg for Mulin og Morke.

Men hvor Liv og Lys har hjemme:
 I Gud Faders Favn og Skjød,
 Kjærlighed kan aldrig glemme
 Livets Fare, Lysets Nød,
 Daglig spaar os Morgenrøden:
 Udvej dog der er fra Døden.

Evighedens Morgenrøde,
 Ordet, som blev Kjød og Blod,
 Kristus, som paa Korset døde,
 Jesus, som af Grav opstod,
 Hos ham er den Udvej fundet,
 Han har Døden overvundet.

Hvedekornet fra Guds Eden
 Fandt i Orkens Sand sin Død,
 Men dog end i Nørreleden
 Hvedens Frugt er Livets Brød;
 Dødens Tralle ved Guds-Bordet
 Frit sig mætte paa Livs=Ordet.

Livs=Vintræet fra Guds=Haven
 Bar en Drue himmelsød,
 Spildt paa Korset og i Graven
 Syntes Saften purpurrød,
 Men i Herrens Mindeskæger
 Evig dog den vederkvæger.

Derfor Ny vi har i Næde,
 Lys i Mørke hos Guds Søn,
 Og, trods Døden, Liv og Glæde:
 Evigheden født i Løn;
 Tiden, som til Grav os bærer,
 Kun vor Sorg og Død fortærer.

Thi hos ham, som for os døde,
 Og hvis Ord er Liv og Aand:
 Evighedens Morgenrøde,
 Herren ved Guds højre Haand,
 Vi staar op med Straale-Kransen,
 Kjød og Ben har Sole-Blansen.

Død og Grav.

264.

I Dødens Stund tænk først og sidst,
 Nedslagne Sjæl, paa Jesus Krist!
 Naar Hjærtet kommer ham i Hu,
 Det føler ej til Dødens Gru.

I Maras Brønd det bedste Vand
 Endnu ved Træ forsødes kan:
 Ved Korsets Træ i Kristi Død
 Bli'r Malurt-Kalken honningsød.

Paa Kvisten skjon af Bøsse-Rod,
 Der voxer for al Vaande Bod,
 Og der, i Ly af Livets Træ,
 Trods Dødens Storme, findes Læ.

Der Mand ej dør, men kun hans Kval,
 For Grav sig aabner Himlens Sal,
 Han dør kun bort fra Verdens Riv
 Og fødes til et evigt Liv.

Ej mistet er den Hjærtens=Ven,
 Som skal med Glæde ses igjen;
 Han ej forsvinder, som gaar frem
 Fra Taage=Land til Lysets Hjem.

Skal bittert vi da græde her,
 Mens højlig de sig fryde der,
 Som over Verdens vilde Hav
 Vor Frelser Vor til Himlen gav!

Skal her vi bære Sorgen fort
 For dem, der alt ved Himlens Port
 Bførtes Klappen hvid og ren,
 Ombytted Kors med Palme=Gren!

Nej, Drotten over Død og Grav
 De frommes Taarer tørrer af,
 Som med sin egen Straale=Haand,
 Med Trøsten i den Hellig=Land.

Som gylbue Straaler gaa fra Sol,
 De sjunge da for Lammets Stol
 Et „Være være Gud!“ med Fryd
 Til tusende Guld=Harpers Lyd.

Mens Strænge=Leg og Gammens=Kvad
 Dpfylde Kristi Hovedstad,
 For salige, som bo der i,
 Nu Taarer fler ej fælde vi!

Skilsmisfen tung vi glemme nu,
 Og komme Samlingen i Hu,
 Hvor ej der findes Sorg og Nød,
 Hvor ej skal nævnes Synd og Død!

For Døden faa vi alle Bod,
 Naar tro vi kan, at Krist opstod,
 Da trindt os her vi se i Spejl
 For Frelser bryde Gravens Segl.

Saa Morgen=Solen, død i Kvæld,
 Forgylder herlig Sky og Fjæld;
 Saa visner Eng i Efteraar,
 Men grønnes blomstrende i Vaar.

Saa falder Lov, men springer ud
 Af Kvist igjen, paa Herrens Bud;
 Og frugtbart vorder intet Frø,
 For det sig finder i at dø.

Saa er og Palme=Fuglens Raar:
 Naar den har fyldt sin Alders Aar,
 Den i sin Rede smelter hen,
 Men staar guldkammet op igjen.

Dprejser Herren og fornyr
 Saa alt, hvad ej Oplosning styr,
 Da er for os en afgjort Sag
 Opstandelsen paa Domme=Dag.

Gaf ej i Rette med din Gud!
 Han tog kun, hvad han laante ud,
 Og fød er Hvilen i hans Favn.
 Højlovet være Herrens Navn!

265.

Som Dug paa slagne Enge,
 Saa falder Livets Ord
 Paa Kristnes Sottesenge,
 I Sky da Haabet grov,
 Og Trøsten over Døden
 Deraf er Forstegrøden,
 Forsvundet er derved
 Al Dødens Bitterhed.

Som Sol gaar ned bag Lunden
 I Havet lyseblaat,
 I Sommer=Aftenstunden,
 Mens Fugle kvadre smaat,
 Saa gaar den Sjæl til Hvile,
 I Færd med sodt at smile,
 Som foler, i sit Ord
 Hos os vor Herre bor.

Som let vort Legem gyser
 I Sommer=Morgengry,
 Mens Morgenstjærnen lyser
 Og lover Dag paa ny,
 Mens Sommer=Dagen gryer
 I hvide Morgen=Skyer,
 Saa er, med Livets Lys,
 Vort sidste Kulde=Gys.

266.

Døden er den sidste Fjende,
 Vi med Gud skal overvinde,
 Gud med os skal træde paa;
 O, min Sjæl, gid kun du vidste
 Tonen, som det Ord „den sidste“
 Skal i Himlen synges paa!

Døden selv maa vist nok grue
 For den sidste Banetue,
 For sit eget Banesaar;
 Det maa alt paa Dødens Side,
 Som kun lystes ved at stride,
 Synger kun om Banesaar.

Men vor Frelser, som os givet
 Har sig selv, og dermed Livet,
 Nu og i al Ewighed,
 Ham det fryder, at Døds-Striden
 Er den sidste, saa vi siden
 Fred har i al Ewighed.

I Guds Engle, som kan Tonen
 Paa den Sang, som er Livskronen:
 Ewigheds Halleluja!
 Hjælper os til at begynde
 Paa den sidste Sang at nyne:
 Ewigheds Halleluja!

267.

Døden er den sidste Fjende,
 Vi skal alle drages med,
 Sejer vi kan aldrig vinde,
 Gaar ej Jesus i vort Sted:
 Han, som bar vor Synd og Skam,
 Det uskyldige Guds Lam,
 Livets Fyrste, som har vundet,
 Os gjenløst og Fjenden bundet.

Hver Gang nu en Kristne strider
 Kæft med Livets Avindsmand,
 Og naar Kristne Døden lider,
 Smilende paa Gravens Rand,
 Stille da vor Tanke staar
 Midt i Kedrons Urtegaard,
 Hvor Guds Søn, vor Ven i Nøden,
 Udvej aabned os fra Døden.

268.

En liden Stund
 I Rosens Lund
 Vi rødme kun og blegne,
 Af Blomstens Art
 Og med en Fart
 Nedsunket snart
 Er alt i disse Egne.

En liden Stund
 Skal Dødens Blund
 Dog kun for Kristne vare;
 Saa-Kornets Art:
 Af Muldet snart
 Op med en Fart,
 Skal i vort Kjøb sig klare.

En liden Stund
 I Verden kun,
 Og evig hos sin Fader:
 Det er hans Art,
 Som kommer snart
 Med Lynets Fart
 Og Himlen os oplader.

En liden Stund
 I Rosens Lund,
 Og evig i Guds-Haven;
 Saa Høsten her
 Og Vaaren der
 Er dog nok værd
 En Vinternat i Graven.

En liden Stund,
 Et stille Blund,
 En liflig Morgengrøde,
 Dermed til Ro
 Os synge fro
 De Engle to,
 Som sang, da Jesus døde:

En liden Stund
 Sov du nu kun!
 Vi fra din Seng ej vige;
 I Morgengry
 Foruden Skj
 Guds Sol den ny
 Dig hilser i hans Rige.

269.

Is er kun et Baand paa Vandet,
 Som det ene, saa det andet,
 Død er kun et Baand paa Livet,
 Over den er Sejer givet;
 Som naar Isen smelter hen,
 Vandet strømmer rast igjen,
 Saa, naar Døden er forbi,
 Frejdig atter leve vi,
 Herren være priset!
 Som i Paradiset.

Er i Hjærtet Vinter-Kulde,
 Da er Sjæl lagt under Mulde;
 Hjærte-Kulde dog her neden
 Er kun Baand paa Kjærligheden,
 Og, som Havets, ligervis
 Toes op kan Hjærtets Is,
 Og naar Kulden er forbi,
 Atter elske, leve vi,
 Herren være priset!
 Som i Paradiset.

270.

Alt som i en Sommer=Nat
 Efter Regn og Torden
 Blomsterne i Enge brat
 Myhre op af Jorden,
 Saa skal Kristne, trods al Død,
 Myhre op af Jordens Skjød,
 Fuglevis i Skyen møde
 Himlens rette Morgenrøde,
 Som Bølgmørket gjennembrød.

Naar en Herrens Dag paa Jord
 Lands=Vasunen lyder,
 Findes og i Kirken Spor
 Af de samme Dyder:
 Dødnings fra Hjærtegrav,
 Rejst ved Herrens Kjæp og Stav,
 Myhre frem paa Tunger røde
 Flybe Herren glad i Møde,
 Smelte Sky til Tonehav.

271.

Som Himlen vil, sin Rejse=Værd
 Med Ringhed eller Glimmer
 I denne Verden har enhver,
 Det sandes maa dog immer:
 Naar Døden har fra Vognen spændt
 I Gravens Orme=Stræde,
 Da sidde der, med Rejsen endt,
 Vi lige lavt i Sæde.

O derfor, naar min Rejse-Vogn
 I Verden aflægs bliver,
 Og i de dødes Drme=Sogn
 Man mig et Ben=Hus giver,
 Min trætte Sjæl, o Jesus, lad
 Da gjæste dig med Glæde!
 Og løft mit Stov fra Drme=Stad
 Op til dit Herre=Sæde!

272.

Hvem der smile kan ad Døden,
 Ham har Himlen smilet til,
 Og som Sol i Aftenrøden
 Sukker han sit Dje mild;
 Over Kristen=Toj i Daaben
 Han iføres Purpur=Raaben.

273.

Følge med enhver, som græder
 For en Ven i Skyggers Land!
 Følge med enhver, som træder
 Bævende paa Gravens Rand!
 Hver, i hvem det Ord har gjæret:
 Havde Herren hos os været,
 Var vor Broder ikke død!

Vejen gaar, hvor Taarer trille,
 Herren selv han græder med,
 Vejen gaar til Gravens Stille,
 Til Guds=Vennens Lejested;

Gammel nu han er der nede,
 Stinker ej blot allerede,
 Men er snart i Støv oploft.

Herrens kjæreste Veninder
 Var hans Søstre, begge to,
 Deres Taare stridig rinder,
 Skjont de har den faste Tro,
 At „Opstandelsen og Livet“
 Er han selv, som os har givet
 Haab om Liv trods Dødens Brod.

Alt som Aar er Timer lange,
 Naar de bryde Vennelag,
 Og af Aar, hvo veed, hvor mange
 End vi har til Dømmesdag!
 Derfor Taare=Strømmen rinder
 Stridig hos de omme Kvinder,
 Skjont de tro paa Livets Ord.

Babtaften! rul over Tue!
 Siger han, som alting veed,
 Kan I tro, saa skal I skue
 Alt i Dag Guds Herlighed:
 Se, hvordan Guds Ord for Dje
 Mand og Støv kan sammenføje
 Til Guds=Billeder paa Jord.

Til Gravliggeren han taler
 Som en Mand og som en Gud:
 Sajarus! jeg dig befaler:
 Rejs dig op og kom her ud!
 Brat da vaagner han Ihsøjet,
 Ryster af sig Jordetojet,
 Synger: Død! hvor er din Brod!

274.

Vasarus var vor Herres Ven,
 Mens han med Vandringsstaven
 Gik som en anden Ungersvend
 Fra Buggen og til Graven.

Vasarus laa i Jordens Skjød
 Nu alt i fire Dage,
 Eglugten ud af Graven brød,
 Ej Livshaab var tilbage.

Søstrene hans med Sorg i Sind
 Var Marta og Marie,
 Taarerne, som dem randt paa Kind,
 Ej kunde hverandre bie.

Hver Gang de nævned Jesu Navn,
 End mer de maatte græde:
 Grunden jo var til Sorg og Savn,
 At han var ej til Stede.

Skikkede de dog strax ej Bud
 Til ham om Hjælp i Nøden,
 Svared ej han, som kom fra Gud:
 Den Got er ej til Døden!

Himmelen er saa højt fra Jord,
 Den naar ej Kæmper ranke,
 Saa er Guds Veje og Guds Ord
 For vort Begreb og Tanke.

Herren nu stod ved Byens Port,
 Hvor Søstrene de bode;
 Verden det kaldte Under stort:
 Endnu paa ham de trode.

Død var han ej, brød Marta ud,
 Hvis her du havde været;
 Alt, jeg dog veed, du fik af Gud,
 Som du i Ven begjæred.

Broderen din staar op igjen,
 Var Herrens Svar til hende.
 Uden al Tvivl, men langt, min Ven,
 Der er til Verdens Ende.

Liv og Opstandelse er jeg,
 Om du kan tro det sære;
 Levende Folk, som tro paa mig,
 For Død i Fred skal være.

Herre, jeg tror, var Martas Svar,
 Du er Guds Søn i Loven,
 Ham, vi faa længe ventet har,
 Med Salvelse fra oven.

Herren til Graven gik nu hen
 Med Marta og Marie,
 Fældte og Taarer for sin Ven,
 Det er ej at fortie.

Det er en Trost for hver, som tror,
 At Jesus, om om Hjærte,
 Græder med os for hjært i Jord
 Og deler selv vor Smerte.

Vasarus laa fra Byen fort
 Bag Sten i Klippehule,
 Herren han bød: tag Stenen bort!
 Den skal min Ven ej skjule.

Marta hun siger: Herre! nej,
 Den Lugt er ej at taale;
 Herren han svarer: tror du ej,
 Guds Herlighed kan straale?

Herren han bad til Fader sin
 Med højt opløstet Dje:
 Fader! jeg veed, til Bønnen min
 Vil Dre mildt du bøje;

Lydelig dog det siges maa
 For deres Skyld, som vente,
 Saa deres Hjærte kan forstaa,
 I Sandhed du mig sendte!

Herren med Livets Kongebud
 Nu rysted Dødens Rige:
 Vasarus! raabte han, kom ud!
 Hvo kan det eftersigte?

Vasarus rejste sig paa Hug,
 Stod op med lidt Umage,
 Svæbt som et Løg med Svededug,
 Smaa Skridt han maatte tage.

Herren da sagde: løser ham,
 Saa frit han sig kan røre!
 Herren til Fre, Død til Skam
 Det lod sig let udføre.

Det var en Fryd i Betanien,
 Et Gilde med Glans de gjorde,
 Herren holdt Madver med sin Ven,
 Og Marta hun gif for Borde.

Siden gif atten Hundred Aar,
 Om Paasken som om Julen
 Israel har de samme Kaar
 Som Lasarus i Hulen.

Herren dog kalder vist igjen:
 Kom ud! kom frem for Dagen!
 Atter opstaar da Herrens Ven
 Trods Død og Fordelagen.

275.

Græd kun, Marta! græd, Marie!
 Græder alle trindt om Grav!
 Taarer ej hinanden bie,
 Blandes til et Taare-Hav!
 Thi, o se, et stort Guds Under:
 Her, hvor Stovets Frænde blunder,
 Her, hvor Død er Syndens Lon,
 Græder Guds enbaarne Son!

Sorte Død, nu tør jeg hade,
 Bände dig af Hjærtens Grund,
 Du, som kun gjør Djævlæ glade,
 Er kun fød i Rov-Dyrs Mund;
 Thi Guds Son i Sørge-Klæder,
 Jesus selv, ved Graven græder,
 Saa, skjønt Død er Syndens Sold,
 Han forbander Dødens Bold.

Han, som kan til Helved række
 Med almægtig Frelser=Haand,
 Han, som kan sin Ven opvække,
 Kan indblæse Liv og Aand,
 Han dog i den Sorge=Skare
 Kan sig selv for Graad ej bare;
 Deraf jeg for vist det veed:
 Død er Livets Fyrste led.

Græder derfor kun, I kjære,
 Medens I med Sorg i Sind
 Venne=Vig til Graven bære,
 Svøbt i Jorde=Klæder ind!
 Lad kun Hjærtet frit sig vaande
 Under Tab af Liv og Aande,
 Hulke ud: I Maande=Bryst
 Intet ligt er Livets Lyft!

Bander kun den Død, som lurer
 Paa os ved hvert Fode=Fjed
 Og i Fængslet os indmurer,
 Hvor kun Mulm og Stank har Fred!
 Hader kun den gamle Slange,
 Som i Paradisets Bange
 Saade med sin Tale sød
 Giftig Synd, hvis Høst er Død!

Græder kun, men sørger ikke
 Som en Hedning uden Haab!
 Alle maa den Kalk vi drikke,
 Alle døbes med den Daab;
 Men en Ven vi har i Nøden,
 Saa vor Sot er ej til Døden:
 Vres skal vor bedste Ven,
 Guds enbaarne Søn, ved den.

Naar det lyder over Graven:
 „Du af Jorden skal opstaa!“
 Da er Herrens Røst i Haven
 Trøst for dem, som tro derpaa:
 „Seg, Opstandelsen og Livet,
 Mine Del i mig har givet;
 Dove kan de Dd og Eg,
 Spille saa med Døden Gjæk.“

Ja, Opstandelsen og Livet
 Siger om sin Menighed:
 „Seg mit Legem dem har givet,
 De hensove skal i Fred,
 Og, hvor hult end Knokler rangle,
 De hos mig skal intet mangle,
 Thi, hvad æfekt lagdes ned,
 Rejser sig i Herlighed!“

Derfor, Kristne! lad os sjunge
 Glade, om vi græde end,
 Prise højt med Fryd paa Tunge
 Safari og vores Ven,
 Ham, der fældte som en Mand
 Taarer med paa Gravens Rand,
 Ham, der raabte som en Gud
 Til den døde: kom her ud!

Ja vor Sang skal dig ophøje
 Nu og i al Evighed,
 Frelser med det vaade Dje,
 Som uskyldig Døden led,
 For at vi, dens fødte Tralle,
 Skulde ej saa haardt undgjalde,
 Men nu, Loven er opfyldt,
 Med dig leve uskyldt!

276.

Alt sige Verden ret Farvel,
 I Livets Gry og Livets Kvæld
 Er lige tungt at nemme;
 Det lærtes aldrig her paa Jord,
 Var, Jesus! ej du i dit Ord
 Hos os, som du er hjemme.

Hvor tit hos dig end Trost jeg fandt,
 Naar Hjærtet skjaly, og Graaden randt,
 Og Verdens Bølger bruste,
 Ved Støvet hænger dog min Sjæl,
 Og Slangen bider i min Hæl,
 Skjønt du dens Hoved knuste.

O Jesus, Herre, Broder sød!
 Du kjender bedst den bitre Død,
 Du har den overvundet;
 Vor Skabning grant og kjender du,
 Veed godt, vi alle ser med Gru
 Vort Timeglas udrundet.

O, kom du, som en Gang, jeg veed,
 Du i din Faders Herlighed
 Skal klart dig aabenbare:
 Var det i Gry, var det i Kvæld,
 Seg skyndte mig, med kort Farvel,
 I Sky til dig at fare.

Men kommer Døden førend du,
 Kom da i Ven, og kom i Hu,
 Hvor mørkt der er i Graven!
 Dmstraal mig, saa jeg glemmer den!
 Salv Djet paa din syge Ven,
 Saa jeg kan se Guds-Haven!

Kom i den sidste Nattevagt,
 I en af mine kjæres Dragt,
 Og sæt dig ved min Side!
 Og tal med mig, som Ven med Ven,
 Om, hvor vi snart skal ses igjen
 Og glemme al vor Rvide!

Kom, som du vil! jeg veed det vist,
 Du selv har sagt, at her og hist
 Du kjendes vil paa Røsten:
 Den Røst, hvorved, trods Verdens Varm,
 Os Hjærtet brænde kan i Varm
 Og smelte hen i Trøsten.

O lad mig i min sidste Stund
 Det høre af din egen Mund,
 Som Aand og Liv kan tale:
 Hvor rart der er i Himmerig,
 Og at du Stol har sat til mig
 I dine lyse Sale!

Før Døden med sin Istap-Haand
 Gjør Skjel imellem Støv og Aand,
 Bortvifter Hjærtets Varme,
 Indslumre skal jeg da med Lyst,
 Som Varnet ved sin Moders Bryst,
 I dine Frelser-Arme.

277.

Som Markens Blomst henvisner fage
 Alt, hvad af jordisk Rod oprandt,
 Dg talte snart er Stovets Dage,
 Selv hvor med Aand det Gud forbandt;
 Kun hvad der kom fra oven ned,
 Kan blomstre i al Ewighed.

O, ve da hver, som daarlig bygger
 Sit Haab paa Stovets Blomster=Tid
 Dg gribe vil i Jordens Skjgger,
 Hvad kun i Aanden kommer hid!
 O Daare=Drom om Ewighed
 For, hvad ej kom fra oven ned!

Men vel enhver, som Haabet grunder
 Paa, hvad kun Engles Dine saae,
 Hver Sjæl, som til det høje stunder,
 Dg Verdens Glimmer tør forsmaa!
 Til dem kom det fra oven ned,
 Som blomstrer i al Ewighed.

O, vel da dig, hvis Stov vi bæere
 Til Sove=Ramret under Jord,
 Omringet af de mange fjære,
 Som trøstes ved det Sandheds=Ord:
 At hvad der kom fra oven ned,
 Skal blomstre i al Ewighed!

Ja, Ordet, som skal evig blive,
 Fordi af Jord det ej oprandt,
 Det holdt med Kraft din Sjæl i Live,
 Saa Døden ej den overbandt;
 Til dig kom det fra oven ned,
 Som blomstrer i al Ewighed.

For dig var Jordens Hæder Møje,
 For dig var Verdens Glimmer Tant,
 For dig var Lys kun fra det høje,
 Og Herrens Ord kun evig sandt;
 Med det, som kom fra oven ned,
 Du blomstrer i al Evighed.

Saa hvil da i dit Sove-Kammer,
 Du Støv af ham, som lever hist,
 Hvor Himmel=Lystet evig flammer,
 Og evig troner Jesus Krist!
 Der han, som kom fra oven ned,
 Med sine bor i Herlighed.

En Gang skal ogsaa du, forklaret,
 Det skue grandt med Lys og Lyst,
 Som end ej Støv er aabenbaret,
 Men lever skjult i Kristnes Bryst:
 Hos ham, som kom fra oven ned,
 Har ogsaa Støvet Evighed.

278.

Her mødes alle Veje,
 Paa Gravens bratte Rand,
 Her er vort sidste Veje,
 I Skyggers mørke Land;
 Her synke alle Hænder,
 Her visner hver en Krans,
 Her samles Muldets Frænder,
 Her jordes Støvet Glans.

Af, naar da synke Hænder,
 Hvis Daad var G're værd,
 Hvor Levned's-Lobet ender
 Sig med en Torde-Færd:
 Af, da vi maa vel klage,
 Begræde Støvet's Raar,
 Om end den ædles Dage
 Forsølvede hans Haar.

Ja, blomstred for de døde
 Ej Haab paa Gravens Rand,
 Og straaled Morgenrøde
 Ej did fra Livets Land,
 Da maatte lydt vi græde,
 Hver Gang vi skulde saa,
 Som nu, til Jorden stede
 En Vedling af de faa.

Men han, til hvem alt spæde
 Vi bares i vor Daab,
 Forbød vor Samfund's-Rjæde
 At forge uden Haab;
 Hvor, til Gud Faders G're,
 Vor Frelser højt opfoer,
 Der skal hans Tjener være
 Med ham en Herre stor.

O derfor gjennem Taaren
 Udbryder Glædes-Smil,
 Hvor Støvet kun paa Baaren
 Nedsank for Dødens Pil,
 Da han holdt op at græde,
 Som var vor Frelser tro,
 Gif til sin Herres Glæde,
 At smage Guddoms No.

Lad da kun Jorden dølge,
 Hvad ej var rent og let
 Til Manden did at følge,
 Hvor Naade gaar for Ret!
 En Gang, naar det mon kime
 Til Pinse højt i Kor,
 Da slaar og Naadens Time
 For Støvet under Jord.

Han, som vor Skabning kjender
 Og kommer Støv i Hu,
 De gamle Almagts-Hænder
 Uspækket har endnu;
 Opfyldte vil saa trolig
 Han sit det gode Ord,
 Fornyt til Mandes-Bolig
 Med Glans den sjunkne Jord.

Saa smile da høvert Dje,
 Selv gjennem Taare-Sky,
 Som skimter i det høje
 Det store Morgen-Gry!
 Saa folde frontt sig Hænder,
 I Jesu Kristi Navn,
 For Støvet's Vej sig ender
 I Herlighedens Favn!

279.

Med Straale-Krans om Tinde
 Forklaret Jesus stod;
 Det varmer os her inde,
 Ved dybest Hjerterod.

Thi naar han aabenbares
 I Stovets Egn paa nh,
 Skal vi med ham forklares,
 Ham møde højt i Sky.

Han stod paa Tabors Høje,
 Den Guds og Davids Søn,
 Som Solen var hans Dje,
 Som Lys hans Klædning skjøn.

Med Venner fra Guds Bolig
 Vor Frelser skifted Ord
 Om Kors og Død fortrolig,
 Om Seng i sorten Jord.

O hør mig, Drot, du kjære!
 Udbrod da Peder glad,
 Her er saa godt at være,
 Ej mer vi skilles ad!

Vi sidder i det lave,
 Vor Frelser over Sol,
 Vi sidder mellem Grave,
 Han paa Guds Kongestol.

Dog godt her er at være,
 Det volder Herrens Ord,
 Som Manden, til hans Ere,
 Os trøster med paa Jord.

Som Venner i Guds Bolig
 Med ham vi skifter Ord
 Om Kors og Død fortrolig,
 Om Seng i sorten Jord.

Vort Kors er uden Jammer,
 Vor Død er uden Brod,
 Vor Grav et Sovestammer,
 Vor Herres Liv vor Tod.

Hans Aand er i vor Kjæde,
 Hans Ord er i vor Mund,
 Ham selv vi ser med Glæde
 Nu om en liden Stund.

Til Jesu Kristi Ære
 Det tone højt i Sky:
 O, her er godt at være
 I Herrens Kirkeky!

280.

Med Sorgen og Klagen hold Maade!
 Du mindes den hellige Daab
 Og Himmerigs Bord af Guds Naade!
 Tilegn dig Guds Herligheds Haab!

Hvi gjemmer du Stovet i Kiste,
 Hvi rister du Navnet i Sten,
 Naar ikke i Troen du vidste,
 At vaagne skal slumrende Ven!

Lad Legemet kun sig udhvile
 Og fattes med Synet al Sans!
 Det skal dog opvaagne og smile,
 Skal skinne og skues i Glans.

Saa Kornet utallige Gange
 Har fundet sin Død under Muld,
 Opstod dog i bølgede Bange
 Og skinned i Solen som Gulb.

Saa lagdes din Frelser i Dvale,
 Men veed du ej, hvor han er nu!
 Han troner i Himmerigs Sale
 Og husker, ved Støv hænger du.

O, glem ej, at Hytten, som hælder,
 Som raver og synker i Grus,
 Sin Brøst vel med Kette undgjælder,
 Men bygtes dog til et Guds-Hus!

Guds Ord, det gaar aldrig af Minde,
 Det høstes og troedes der,
 Og tit har de leget der inde,
 Smaa=Englene, Gud haver kjær.

Naar under rødmissede Skyer
 Der stødes i Himlens Basun,
 For Grav-Folket Morgenen gryer,
 Sig rejser Guds faldne Pavlun.

Lykkeligste af alle Dage,
 O Muld, naar af dig myhre frem
 Guds Billeder alle faa fage,
 Guds-Børnene alle gaar hjem!

281.

Med Sorgen og Klagen hold Maade!
 Lad Guds Ord dig trøste og raade!
 Lad Doden ej Sejeren vinde!
 Thi Livet er Herrens Veninde.

Er Livet alt lifligt her neden,
 I Aanden med Herren et Eden,
 Hvor kan vi da nogen Tid glemme:
 Langt bedre hos Herren der hjemme!

Der er ikke Vinter og Mørke,
 Der er ingen Heder og Dyrke,
 Der er ingen Afmagt og Velde,
 Der er ingen Taarer at fælde.

Der er ingen Skyld at bekæmpe,
 Der er ingen Sorger at dæmpe,
 Der er ingen syge og døde,
 Der er ikke Tomhed og Døde.

Der, under det yndigste Vælde,
 Hvor Foraar og Høst sammensmelte,
 Der alting ved Livet sig fryder,
 Der altid kun Lovsungen lyder.

Der glemmes al Angest og Pine,
 Hvor Herren er alting for sine;
 Af Lys og af Fred og af Glæde
 Er evig omlejret hans Sæde.

O Jesus! o hør, hvad vi bede!
 Bær kraftelig med os her nede,
 Saa levende staar os for Dje
 Dit Hus paa de evige Høje!

Din Aand i vor Afmagt os styrke!
 Dit Lys gjennembryde vort Mørke!
 Din Kjærlighed, sød som dit Minde,
 Bor Sorg og vor Død overvinde!

Lad, trods alle Skyerne forte,
 Os aabne se Himmels Porte!
 Lad, selv midt i Taarernes Dale,
 Guds Herligheds Haab os hufvale!

282.

De Toner ej klage saa saare!
 De Taarer ej rinde saa stride!
 Mens Legemet ligger paa Baare,
 Er Sjælen hos Englene blide.

Hvad hviste der Englene hulde?
 Hvad er det, som Herren mon love?
 De fromme, som bo under Mulde,
 De er ikke døde, de sove.

Det Korn, som i Jorden nedlægges,
 Ej Vinterens Sne skal forøde,
 Ved Vaarsolens Komme det vækkes
 Til Høstens velsignede Grode.

De smuldbrende Lemmer, som hvile
 I Gravene øde og tomme,
 Til dem skal en Evighed smile
 I Kredsen af Englene fromme.

Saa tag da, o Grav, under Lagen
 Det trætte, som blunder, i Gjemme!
 Naar Natten maa vige for Dagen,
 Skal Herren sit Billed ej glemme.

Da Jorderigs Grundvolde hæve,
 Af Himmel-Basunen opkaldte,
 Nyttabte fra Graven sig hæve
 Forklarede Herrens udvalgte.

283.

„Intet Liv, hvor Stjærner tindre,
 Intet Liv bag Solens Glans,
 Land og Liv da endnu mindre,
 Ej for Fred og Glæde Sans;
 Livets Træ i Foraarstiden
 Bisnet er for længe siden!

„End paa Jorden i det lave
 Døsig rinder Livets Flod
 Mellem mange grønne Grave,
 Hvori Døden fæsted Rod;
 Op af dem, omkring Vigstenen,
 Brat sig slynger Misteltenen!

„Verdens vise Runer riste
 Paa den store Havtaften
 Over Livets Røst den sidste,
 Rjar ad Liv, til Stumhed sen;
 Hos den hvile skal i Graven
 Mejselen med Runestaven!

„Intet Liv og ingen Aande,
 Intet Rhn paa Englesang,
 Ingen fagre Liljevaande
 Smile mer i Blomstervang;
 Kun med Hvirvelvinden danse
 Engens visne Blomsterkranse.“

Livet som et Rov omsider
 Sprang i Flint paa Troldevis;
 Livet, som sig selv bestrider,
 Har i Sten sit Paradis;
 Hvor ej mer det sig kan røre,
 Vel sig selv det maa tilhøre.

Gud ske Lov! trods al sin Pralen,
 Det er dog en Feberdrøm;
 Engle myhre i Højsalen,
 Barm end flyder Livets Strøm,
 Smelter løulig under Mulde
 Gravens Is og Dødens Kulde.

Og naar snart Vasunen lyder
 Med en Overengels Røst,
 Livet sig i Lyset fryder,
 Aander ud en evig Trøst;
 Da den Trolb, som Døden volder,
 Døden, kun sig selv beholder.

284.

Død og Pine i Daarers Mund
 Lyder som Dansetriller,
 Indtil naar i en bange Stund
 Benraden dertil spiller;
 Da forgaar baade Vid og Sans,
 Blege gaa de i Dødningdans,
 Som trodsed paa Kinder røde.

„Død og Pine“ i Kristnes Mund
 Taler med Jordstjælvs-Tunge,
 Indtil naar i en salig Stund
 Englene for dem sjunge:
 Jesu Pine og Jesu Død
 Raader Bod paa al Verdens Nød
 For dem, som med ham vil leve.

Er, min Sjæl! du af Verden træt,
 Himmelsk da lyder Sangen:
 Kort er Pinen, og Døden let,
 Herlig er Dvergangen;
 Livet trues ej der af Død,
 Aanden hviler i Hjærtets Skjød,
 Og Klarhed er uden Kulde.

285.

For Verden Sjæl og Salighed
 Har lidt kun at betyde,
 Med Liv kun i en Hverdags-Ed
 De høres der at lyde;
 Men dog er Sjæl og Salighed
 Det største, der til Støv kom ned,
 Det bedste i Guds Rige.

Derfor, min Sjæl! bevis, at du
 Veed af dig selv at sige!
 Gaf i dig selv og kom i Hu,
 Dit Hjem er Mandens Rige!
 Din Gru er Død, din Lærv er Fred,
 Dit Liv, din Lyst er Salighed,
 Er Himmeriges Glæde!

Mit Hverdags-Suf, min Søndags-Sang
 Lad blive Verdens-Eden!
 Forstand og Smag da faar en Gang
 Min Sjæl paa Saligheden;
 Og Verden med dens Sorg og Nød
 Og med dens dybe Afgrund: Død,
 Evindeligt forglemmes.

286.

Naar jeg betænker den Tid og Stund,
 Jeg skal fra Verden fare,
 Min Sjæl sig fryder saa mangelund,
 Som Fugl ved Dag hin klare;
 Med Nød og Trang
 Og Klagesang
 Det da forbi skal være;
 Til Hvilen fød
 I Abrams Skjød
 Guds Engle mig heubære.

Jeg veed, min Herre, Jesus Krist,
 I Guddoms-Ære lever,
 Han vækker mig af Døde vist,
 Mig op af Graven hæver;

Med Kjød og Ben
 Jeg uden Men
 Opstaar som Sol hin klare,
 Guds Ansigt blidt
 Skal Dje mit
 Beskue aabenbare.

Vi er af Adams faldne Kjøen,
 Vi lægges maa i Jorde,
 Men Døden led for os Guds Søn,
 Dermed han Fjldest gjorde;
 Den Hyrde mild
 Han satte til
 Sit eget Liv for Hjorden;
 Hans Blod saa rødt
 Gjør, at jeg sødt
 Med Gud forliget er vorden.

Ja, Slangen fik sit Banesaar
 Af Kvindens Sæd den rene,
 Den grumme Død, den Fjende haard,
 Min Frelser tvang alene;
 Al Helveds Magt
 Er odelagt,
 I Fred skal den mig lade;
 Den bitre Død
 Og Helveds Glød
 Kan Sjælen mer ej skade.

Eja, min Sjæl! vær kjærlig og bold!
 Glæd dig i Krist, din Herre!
 Den Død, som for var Syndens Sold,
 En Binding nu skal være;

En Afgrund før,
 Er nu en Dør,
 En Gang til Glædens Sale,
 Hvor, langt fra Død,
 Guds Hvile sed
 Mig evig skal hufvæle.

Spørg derfor ej, hvor du skal hen,
 Naar Verden du maa vige!
 Dig favner trygt en fuldtro Ven,
 Hans Læber ej besvige;
 For dig Guds Søn
 Gik selv i Ven,
 For dig og alle sine,
 Saa vi skal bo
 Hos ham i No,
 Hvor der er ingen Pine.

Et Sovestue er nu min Grav,
 Der skal mit Legem hvile,
 Men herliggjort staa op der af
 Og til sin Frelser ile;
 Gaf, hvil, min Aand,
 Dig i Guds Haand!
 Lad Stormen over fare!
 Luf Døren til!
 Gud kan og vil
 Det skjulte aabenbare.

Gja! saa dør jeg gladelig,
 Jeg frygter ingen Vaade,
 Mit Liv er Kristus visseelig,
 Min Død er mig til Vaade;

Dor end jeg her,
 Jeg lever der,
 Hvor Livet ret begynder,
 Og Engle-Kor
 Med Glæde stor
 Guds Salighed forkynder.

287.

Vor Herre Jesus, Gud og Mand,
 Som holdt for mig til Døden Stand,
 Til Korsfæts Død med Spe og Spot,
 Og gjorde dermed alting godt!
 Hør for din Pines Skyld min Bøn,
 Og vær mig huld i Lys og Løn!

En Gang jeg i den sidste Nød
 Skal drages med den bitre Død,
 Til Djet brister under Bryn,
 Og mig forgaar al Sans og Syn,
 Til stum slet intet jeg forstaar,
 Og bristefærdigt Hjærtet slaar.

Naar Mennesker ej hjælpe kan,
 O vær da hos mig, Gud og Mand!
 Vær du mit Syn, vær du min Sans!
 Vær du mit Lys med Himmelglans!
 Forstæk mig Dødens bitre Kval!
 Gjør Vejen kort til Glædens Sal!

De onde Aander fra mig driv!
 Vær du min Aand, vær du mit Liv!
 Og naar du løser Stovets Baand,
 Tag Sjælen, Herre, i din Haand,
 Til Hvile fød! mit Stov i Nag
 Sig hvile og til Dommhedag!

Dg lad mig da med Fryd opstaa!
 Tal selv min Sag, naar Dom skal gaa!
 Paa Synden min ej mere tænk!
 I Naade evigt Liv mig skjænk!
 Ja, kom i Hu din gode Pagt
 Dg gjør det alt, som du har sagt!

Til evig Tid lad fryde mig
 Dit: sandelig, jeg siger dig,
 Hvo paa mig tror, som skrevet staar,
 Med ham i Kette ej jeg gaar,
 Den bitre Død han smager ej,
 Men trodser den paa Livets Vej!

Om af min Bens der noget dør,
 Min Kæmpehaand af Dødens Klor
 Det brister ud, til evig frit
 At færdes rundt i Rige mit,
 At smage Liv og aande Fryd
 Med mig ved Sejersfangens Lyd!

Halleluja! vor Frelser god,
 Som mild for os udgød dit Blod!
 Din Naades Ord du gaar ej fra,
 Dit Løfte er et trofast Ja,
 Thi Ja og Amen er i dig
 Gud Faders Ord evindeligt.

288.

Nu hjærtelig mig længes
 Alt efter Liv og Fred,
 Hvor Livet mer ej trænges,
 Men Freden varer ved,

Hvor alle Storme stilles,
 Som os omtumle her,
 Hvor de ej mer adskilles,
 Som har hinanden kjær.

Den Længsel i mit Hjærte
 Dog under Korsets Tegn
 Har mere Fryd end Smerte
 I Kjærlighedens Egn;
 Thi naar jeg længes efter
 De Liv, som mig har kjær,
 Da faar min Længsel Kræfter
 Til dem at komme nær.

Er vi paa Jorden begge
 Af Hav og Land adskilt,
 Da vore Længsler strække
 Sig mod hinanden mildt,
 Til de hinanden skimte
 Som Vandre=Stjærner to
 Og synes, som de glimte,
 At synge: „gaf til No!“

Er en af os hjemgangen
 Til Hjærtets Fædreland,
 At bo i Gladhjems=Vangen
 Bag Dodens vilde Strand,
 Dog lige nær vi ere
 I Længslers Mødestund,
 Naar „Med hinanden være“
 Er sagt af Hjærtens Grund.

Gud Faders Son den kjære,
 Som evig holder Ord
 Og vil i Sandhed være
 Hos Vennerne paa Jord,

Til alle længselsfulde
 Han kommer Dag og Nat,
 I Varme og i Kulde,
 Som sagt, han kommer brat.

Dg med vor Herre kommer
 Kun for et Suk, en Bøn,
 Vort Hjertes Vaar og Sommer
 Med Vennerne i Løn,
 Saa alle vore kjære
 Vi tage kan i Favn,
 Som vilde sammen være
 Med os i Jesu Navn.

Saa gaa med Længsler milde
 Vi Støvets Sneglegang,
 Til sikkert, om end silde,
 At række Gladhjems Bang,
 Hvor glemt er al vor Møje,
 Dg samlet al vor Lyst,
 Dg soleklart vort Dje,
 Dg Frydefang vor Røst.

289.

Mig hjærtelig nu længes
 Alt efter Hvilen sød,
 Thi lykkelig jeg trænges,
 Bedrovet til min Død;
 At vandre er jeg rede
 Fra Verden med en Fart
 Til Himmeriges Glæde,
 Kom, Jesus, kom nu snart!

Har du mig, Frelser blide!
 Fra Synd og Død gjenløst
 Og fra al Helveds Rvide,
 Derfor dit Blod udøst:
 Hvi skulde jeg da grue
 For Dødens Bitterhed!
 Maa jeg din Frelse skue,
 Jeg dør med Barne-Fred.

Er end mig sødt i Live
 Og surt i Dødens Strid,
 Til Taals vil jeg mig give,
 Til Herren slaa min Lid;
 Skal end jeg lidet græde,
 Jeg smile skal igjen,
 Thi der er salig Glæde,
 Hvor Sjælen farer hen.

Mit Legem under Mulde
 Vel gnaver Ormetand;
 Det gjør dog godt til fulde
 Min kjære Frelsermand,
 Opstanden fra de døde
 Bed et Vidunder stort:
 Som gyldne Morgenrøde
 Jeg skinner herliggjort.

Med Rigdom, Magt og Ære
 Mig Verden friste vil
 Til her dens Træl at være,
 Det er dog Gjøglespil;
 Jeg vil nu alt foragte,
 Som dog kun varer kort,
 Og Glæden eftertragte,
 Som aldrig viger bort.

Med Suk Farvel vi sige
 Til Frænde, Slægt og Ven,
 At samles i Guds Rige
 Det trøster dog igjen;
 Hvor Himlens Klokker kime
 Med evig liflig Klang,
 Skal i en salig Time
 Vi lære Engle=Sang.

Det er en bitter Smerte,
 Naar vi i dette Liv
 Med sønderknuftet Hjærte
 Forlade Born og Viv;
 Men vil Guds Ord vi høre
 Og deri søge Trøst,
 Da lyder for vort Øre
 Det dog med Engle=Røst:

Du forrigfulde Enke!
 Mistrøst dig dog ej saa!
 Den Gud vil dig betænke,
 Som hører Ravne smaa;
 Han er jo Enkers Værge
 Og faderløses Ven,
 Og Troen flytter Bjærge,
 Hold du kun fast ved den!

Befaler eders kjære
 Kun Himlens Gud i Vold!
 Da gjør han for sin Ære
 Vidunder mangefold;
 Hvorfor vil I da grue?
 Alt om en liden Stund
 Skal I hinanden skue
 Paa Fædrelandets Grund.

Til dig, min Frelser, vende
 Sig derfor al min Hu!
 En sød og salig Ende
 Til dine giver du;
 Dem, du har kjøbt her nede,
 Guds Englehær med Lyst
 I Himmerig indlede
 Og lægge ved dit Bryst.

Med Døden maa jeg kæmpe,
 Stat hi, du Helt saa bold!
 Med Haab al Frygt du dæmpe!
 Hold for mig Troens Skjold!
 Vaan Sjælen dine Binger
 Og skriv, hvad du har sagt,
 Med Kjærlighedens Finger:
 Vær glad! det er fuldbragt!

290.

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende!
 Se, Tiden meget hastig gaar,
 Hvor let og snart kan det sig hælde,
 At jeg mit Vandre-Budskab faar!
 O Gud, gjør da for Kristi Blod
 Min Afstedstime sød og god!

Vær mig at tælle mine Dage
 Og viselig at bruge dem,
 Saa kun, hvad dig kan vel behage,
 Jeg pønser paa og fører frem!
 Og gjør, min Gud, for Kristi Blod,
 Min Afstedstime sød og god!

Din Søn med Naadens Ord mig kaldte,
 Og han har lovet i min Daab
 Mig Lod og Del med de udvalgte
 I Jesu Tro, det er mit Haab;
 O Gud, gjør da for Kristi Blod
 Min Afstedstime sød og god!

Din Søn for mig sit Blod det røde,
 Det hellige, udgød paa Jord,
 Gav mig til Pant og Sjælesøde
 Sit Kjød og Blod ved Naadens Bord;
 Min Gud, gjør da for Kristi Blod
 Min Afstedstime sød og god!

O, lad mit Endeligt ej komme,
 Før Anden vidner fast i mig,
 At jeg med alle dine fromme
 Har Arvelod i Himmerig!
 Min Gud, da gjør for Kristi Blod
 Du Afstedstimen sød og god.

291.

Her vil ties, her vil bies,
 Her vil bies, mit svage Sind!
 Høsttiden endtes, her maa da ventes,
 Her maa da ventes paa Foraarsvind.
 Her vil ties, her vil bies,
 Her vil bies, mit svage Sind!

Trange Tider langsom skrider,
 Langsom skrider, det har den Art:
 Dagene længes, Vinteren strænges,
 Vinteren strænges, og det er svart.
 Trange Tider langsom skrider,
 Langsom skrider, det har den Art.

Kom, min Datter! sige et Ord,
 Sige et Ord dig Gærdet ind:
 Om du der inde Forsværg kan finde,
 Forsværg kan finde med Gud om Gud!
 Kom, min Datter, sige et Ord,
 Sige et Ord dig Gærdet ind!

Kom, min Datter! led dig ind,
 Led dig ind med Ophæd!
 Se, se et Skænder nokken skænder,
 Næsten skænder, som give mig glad!
 Kom, min Datter, led dig ind,
 Led dig ind med Ophæd!

Eje, lode Forsværgede,
 Forsværgede af bliden Bær!
 Led der fra Gærd, led mig fra Gærd!
 Led mig fra Gærd! det harst forgyde.
 Eje, lode Forsværgede,
 Forsværgede af bliden Bær!

Det, kunde du udgrunde,
 Du udgrunde, høst nu det ind!
 Høstet den høstet, Flængernes høstet,
 Flængernes høstet, ja mer det høst!
 Det, kunde du udgrunde,
 Du udgrunde, høst nu det ind!

Sommer indet, Gærdet indet,
 Gærdet indet og høstet høstet;
 Til os de Sommer Englede Sommer,
 Englede Sommer af Himmelst det.
 Sommer indet, Gærdet indet,
 Gærdet indet og høstet høstet.

Jesus kjære!
 Til din Ære
 Nynner jeg da og min Sang;
 Er end Køsten
 Fugls i Høsten,
 Fattig kun paa Frydeklang:
 Kjærlighed paa alle Savn
 Raader Bod i Jesu Navn.

293.

Den nærmer sig, den Time forudsat,
 Da al min Sorg jeg sige skal god Nat,
 Den „lille Flok“ jeg hyde skal Farvel;
 Frygt ej for den, som kun slaar Kjød ihjel!

Betsignet være skal min Udgangs-Dag,
 Da faar til Gulv jeg, hvad nu er mit Tag,
 Og hvad jeg her kun saae som trykt i Ver,
 Lyslevende i al sin Glaus jeg ser.

O du, mit Lys og Liv i Dødens Nat,
 Min Ven i Nød, som ingen har forladt!
 Min Jesus! du er trofast da som før
 Og lukker op mig Templets skjønne Dør.

Du er min Skat, min Perle og min Pris,
 Det rette Livets Træ i Paradis;
 Naar dig jeg har, da har i eet og alt
 Jeg, hvad Gud Fader selv har „Fyllden“ kaldt.

D vær da min, og virk i mig saa vidt,
 Som dit i Kjærlighed kan blive mit,
 Saa i dit fidsste Kys paa denne Jord
 Jeg smager evig Sødmen af „Guds Ord“!

294.

Hvor er det godt at lande
 I Himmeriges Havn,
 Fra Verdens vilde Strande
 Med velbeholden Stavn,
 Med Bøen blid
 I Naadens Tid,
 Alt som et Skib i Skoves Favn!
 Hvor er det godt at lande
 I Himmeriges Havn,
 Fra Gravens Rand
 I Livets Land,
 Med Fred i Jesu Kristi Navn!
 Hvor er det godt at lande
 I Himmeriges Havn!

Hvor er det sødt at smage,
 Hvad Herrens Hus formaar,
 Sin Føde der at tage
 Til Liv, som ej forgaar,
 Med saligt Haab
 Ved Tro og Daab,
 Med Kjærlighedens Ild og Kaar!
 Hvor er det sødt at smage,
 Hvad Herrens Hus formaar
 Med Livets Brød
 Og Orue fød

I Evighedens milde Vaar!
 Hvor er det sødt at smage,
 Hvad Herrens Hus formaar!

Hvor er det stort at prange
 Med Edens Rosenkrans,
 Hvor Helgene fuld mange
 En Krone faar til Mands,
 Hvor under Sang
 Og Harpeklang
 Med Stjærner Sole gaar i Dans!
 Hvor er det stort at prange
 Med Edens Rosenkrans
 Ved Herrens Bord
 I Englekor,
 I Himmellysets Straaleglans!
 Hvor er det stort at prange
 Med Edens Rosenkrans!

295.

Med Bemod og med Andagt træde
 Vi trindt omkring den aabne Grav,
 En trofast Ven, vort Haab, vor Glæde,
 Har her nedlagt sin Vandringsstav;
 Vi ære, Gud! dit skjulte Raad,
 Men Sorgen ser du i vor Graad.

O, naar vor Vandring ret besindes,
 I Verdens Arm og Trylleri
 Vi trænge vist til tit at mindes:
 Alt timeligt er brat forbi,
 Som Pilegrimmes er vor Færd,
 Bort rette Hjemt er ikke her.

Men er det, Gud! dit Raad, at ene
 Vi vandre skal den tunge Vej,
 Da dobbelt Kraft du os forlene
 Og Trøsten, som udtømmes ej:
 At hisset vi skal ses igjen
 Og evig glædes, Ven med Ven!

Og fremfor alt, naar denne Bolig
 Rødslynke skal i Grav og Grus,
 Vor Hedenfart da være rolig,
 Som Hjemgang til vor Faders Hus,
 Hvor vi kun til at frydes ved
 Skal mindes vor Ublændighed!

296.

Som Skyggen svinder Livet bort,
 Glat er den Sti, vi træde,
 Vor Ungdoms favre Baar er kort,
 Ustadig al vor Glæde;
 Alt spirer, blomstrer og forgaar,
 Syv Gange ti er Støvets Aar,
 Tit færre, sjælden flere!

Men han, som selv til Himmels foer,
 Hvis Løfter ej kan svige,
 Et evigt Liv med Guddoms Ord
 Os loved i sit Rige;
 Der modnes alt til evigt Gavn,
 Som spired her i Jesu Navn,
 Der blomstrer evig Glæde.

O saligt Haab at frydes ved
 I hver en Livets Alder!
 O salig Trøst med Himlens Fred,
 Naar Herren os bortfalder!
 Med Sjæl og Legem vi for vift
 I Salighed skal leve hist
 Ved Herren Jesus Kristus!

297.

Saa samles vi til vore Fædre,
 Vel den, som fare kan i Fred!
 Kan nogen Vandring være bedre
 End den til Himlens Herlighed!
 Hvo tør da ønske hid igjen
 Dem, som i Fred er faret hen!

Nej, vi dem ønske ej tilbage,
 Som Engle har ledsaget hjem!
 Os Venner Døden kan fratage,
 Men ej det Haab at møde dem,
 Hvor ingen Død os skiller ad,
 Hvor Ven med Ven er evig glad.

O, lad os da, mens Tiden skrider,
 Ej glemme, den udrinder brat,
 Men vandre saa, at vi omsider,
 Med kjærligt Minde efterladt,
 Maa komme, hvor i salig Ro
 De bedste Venner evig bo!

298.

Vær mig, o Stov, at visne glad
 Dg tænke: trods det gule Blad,
 Et bedre Foraar kommer,
 Da Livets Træ skal herligt staa
 Dg sine dybe Rødder slaa
 I Evighedens Sommer!

Vær mig, o lille Trækfugl, du,
 At svinge mig med frejdig Hu
 Til ubekjendte Strande!
 Mens alt er Vinter her og Is,
 Da skal et evigt Paradis
 Mig hisjet aabent stande.

Vær mig, du lette Sommerfugl,
 At Liv udvikles kan i Skjul,
 Til det sig brat opsvinger!
 Mit Støv, naar det hos Orme bor,
 Skal vente da, i sorten Jord,
 Paa gyldne Purpurbinger.

Vær mig, min Frelser, Jesus Krist!
 At smile, som du smiled hist,
 I Sky, højt over Sorgen,
 Da trindt det klang fra Engle=Kor:
 Langfredags Bitterhed var stor,
 Men sød er Paaste=Morgen!

299.

De, som med Taarer saa,
 Med Frydefang skal høste;
 Hvor milde Taarer staa,
 Alt her de Sjælen trøste;
 Gud tæller Stjærner smaa,
 De Taarer ligesaa.

Her Livets Lys fuld tit
 Udsluffes brat og fage,
 Thi rinde Taarer stridt
 Om Nætter og om Dage;
 Vi bo, fra Strand til Strand,
 I Dødens Skyggers Land.

Men under Hjærtetuf,
 Ved Sngeseng og Baare,
 Er dog som Himlens Dug
 For os den milde Taare,
 Trods Tjungen Feberglød
 En Løstebrik fuld sød.

Vel dem, som fælde den
 Ved Sngeseng og Kiste,
 Saa Venner sove hen
 Med Olien den sidste!
 Af Taare-Sæden hold
 De høste mange Fold.

Thi af hver Taare klar,
 Hvormed en Sjæl bedugges,
 Et Lys sit Udspring har,
 Som ej med Tiden sluffes:
 Et Lys fra Livets Land,
 Fuld klart paa Gravens Rand.

Du, som har Bod for Savn,
 Som læger, hvor du faarer!
 Giv os i Jesu Navn
 En Strøm af disse Taarer,
 Et Aftenrødes-Bælb
 Til Lys i Livets Kvæld!

300.

Det Livsens Ord vi bygge paa:
 Trods Orme, Bind og Bove
 Af Muld skal Dødninger opstaa
 Og Frelseren højlove,
 Naar Luren droner saa i Sky,
 At Stjærner falde, Bjærge fly.

Naar Herren under Hovedguld
 Fra Himlen aabenbares,
 For i sit hele Helgen-Kuld
 Paa Jorden at forklares,
 Alt hvad med ham var eet i Aand,
 Opstaar i Lysets Klædebon.

Saa pris, min Sjæl! den Herres Navn,
 Som endte Dødens Dage,
 Som kom fra Graven, os til Gavn,
 Med Lys og Liv tilbage,
 Som med sit Ord, før vi det veed,
 Opvækker Støv til Herlighed!

Indhold og Kilder.

(Ved „Festsalmer“ forstaaes i efterfølgende Fortegnelse det i Vartov Kirke brugte Tillæg, og det tilføjede Dplag er det, hvor vedkommende Salme først er trykt. „Fenger“ er P. A. Fengers Tillæg til Evangelisk-kristelig Salmebog, hvor Udgaven i Reglen ikke er tilføjet, da der kun er ubetydelig Forskjel paa de forskjellige Udgaver; „Nørdam“ er P. Nørdams Lyngbytillæg; Fengers Inle, Paaste- og Pinsehæfte ere de af J. B. og N. Th. Fenger i 1845—46 udgivne Hæfter til de tre store Højtider; „Prøvehæftet“ er det af Kjøbenhavns gejstlige Konvents Salmekomite i 1845 udgivne Hæfte: „Kirkesalmer til Prøve“; „Brandt og Helveg“ = „Den danske Salmedigtning, samlet og ordnet af G. J. Brandt og L. Helveg 1846—47“. Hensigten med denne og de i de 3 første Bind af N. F. S. Grundtvigs „Salmer og aandelige Sange“ tilføjede Fortegnelser over „Indhold og Kilder“ er dels den at oplyse, hvad der tidligere er trykt og da, hvor det først er trykt, og hvad der her findes trykt for første Gang, dels, navnlig med Hensyn til det tidligere trykte, baade at vise, saa vidt dette lader sig gjøre i en saadan Fortegnelse, hvilke af Grundtvigs Salmer der ere mere umiddelbart paavirkede af ældre danske Salmer, og tillige naar og hvor vidt de ældre af Grundtvigs Salmier ere gaaede over i de almindeligst brugte Tillæg, for saa vidt Grundtvig selv har haft Indflydelse paa disses Skikkelse. Hvor der umiddelbart efter Nummeret paa en utrykt Salme er tilføjet en *, betegner dette, at Grundtvig ikke selv paa sine ældre Dage har faaet Ljflighed til at billige eller gjeennemgaa en saadan Salme; alle de andre utrykte har Udgiveren foretæst for ham og erholdt hans Billigelse af.)

Nr.

- 1.* Hidtil utrykt.
- 2.* Hidtil utrykt.
3. Hidtil utrykt.
- 4.* Hidtil utrykt.
5. Hidtil utrykt. Begyndelsen har Lighed med Sangværk I, Nr. 56, men ellers ere de helt forskjellige.
6. „Herrens Røst“. Kirkelig Samler VI. Bind 1860 S. 73 Af B. 1, 2, 4, 6 og 7 er med Vædring dannet Nr. 872 i Festsalmer 8. Dplag 1864 (i 11. Dplag Nr. 6) med samme Begyndelse.
7. Festsalmer Nr. 909, 8. Dplag 1864 (11. Dpl. Nr. 9). Udtoget, men meget frit, af „Den levende Røst“, Mindeblade fra Vennemødet 1863; Udtoget er efter 2den Udgave.

Nr.

8. „Tro og Tvivl i Paradis“. Hidtil utrykt.
9. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 908 (11. Dpl. Nr. 8).
10. „Kristus“. Udtog af Krønnike = Rim 2. Udgave 1842, S. 67. Optaget her, med Grundtvigs Billigelse, efter Ole Vig's „Rim og Sange for det norske Folk“ 1834 S. 312.
11. Hidtil utrykt.
- 12.* Hidtil utrykt.
- 13.* Hidtil utrykt. Oven over staar med Grundtvigs egen Haand skrevet: 815; skulde det maasse være et paatænkt Slutningsvers til Nr. 815 i de ældre Udgaver af Festsalmerne, „Meenesket trode det Guds Ord,“ hvortil Versemaalet passer?
14. Optaget her efter Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 897 (11. Dplag Nr. 14), hvor der findes adskillige vigtige Ændringer i denne Salme, der ellers væsentlig er Udtog af Sangværk 1. Nr. 60, efter Romerbrevets 10de Kap.
15. Først trykt i Dansk Kirketidende 1863 Nr. 44; med ubetydelige Ændringer i Festsalmer 9. Dplag 1868 Nr. 929 (11. Dplag Nr. 15), hvorefter nærværende Skikkelse er tagen.
16. „Den hellige Grav“. Hidtil utrykt.
17. „Den husvilde“. Budstikken 1856. Nr. 12. Optagen derefter i Dansk Kirketidende 1856 Nr. 28.
18. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 868 (11. Dplag Nr. 21).
19. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 869 (11. Dplag Nr. 22). Baade denne og Nr. 48 i nærværende Bind: „Samme Herre, Tro og Daab“ bør sammenlignes med Kirkelig Samler VIII. Bind 1862 S. 4 med Overskrift: „Kirken som Herrens Hus“, af hvis 3 sidste Vers nærværende Salme er en videre Udførelse.
20. Hidtil utrykt.
- 21.* „Den kristelige Daabspagt“. Hidtil utrykt.
22. „Daabspagten“. Hidtil utrykt.
23. Hidtil utrykt.
24. „Daabspagten“. Kirkelig Samler VIII. B. i 1862 S. 1. Noget Lighed med Sangværk 1. Nr. 44.
- 25.* „Hvile“. Hidtil utrykt.
26. Fønger Nr. 1121 (dog først fra 4. Dplag 1864). Har ikke lidt Lighed med Sangværk 1. Nr. 113 under samme Begyndelse; Festsalmer 6. Dplag 1854 Nr. 746 (11. Dplag Nr. 299) er blot Udtog af Sangværk 1. Nr. 113.
27. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 882 (11. Dplag Nr. 20), der er lidt omarbejdet efter Kirkelig Samler VIII. B. 1862 S. 5. En anden med samme Begyndelse i „Kirkeåret“ Nr. 337 efter Festsalmer 7. Dplag 1856 Nr. 809 (11. Dplag Nr. 117).

Nr.

28. „Selv=Fornægtelsen“. Hidtil utrykt.
29. Hidtil utrykt.
30. „Sandhed“. Hidtil utrykt.
- 31.* Hidtil utrykt.
32. Festsalmer 7. Dplag 1856 Nr. 827 (11. Dplag Nr. 17). Gjennemgaaende forffjellig fra den med samme Begyndelse i Sangværk I. Nr. 205 efter Arvid Pederfens i Brandt og Helveg Nr. 28 (jfr. Esaias 53de Kap.).
33. Hidtil utrykt.
34. „Himmeltigen“. Kalle, en Gave i Sang til det forenede Belgjørenheds=Selskabs Basar 1866 ved Fr. Barfod, S. 77.
35. Rørdam Nr. 775. Noget anderledes i Festsalmerne 8. Dplag 1864 Nr. 892 (11. Dplag Nr. 282). Jfr. Brorsøns „Vor Tro er den Forvisning paa“, se Arlands Udgave af Brorsøns Salmer S. 122 (efter Joh. Herm. Schrader: Der Glaub' ist eine Zuversicht).
36. „Livets Ord“. Hidtil utrykt.
37. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 881 (11. Dplag Nr. 18). Med nogen Tilslutning til 1ste Vers af: „Vi troer paa den sande Gud“, se Nr. 46.
38. „Det evige Livsord“. Hidtil utrykt.
- 39.* „Den apostoliske Trosbekjendelse“. Hidtil utrykt.
- 40.* „Paaskefang“. Hidtil utrykt.
41. Festsalmer 2. Dplag 1851 Nr. 658. Sammenlign den følgende.
42. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 658 (11. Dplag Nr. 13). Helt gjennemført Omarbejdelse af den foregaaende, lige fra B. 2 af. Begge have Sangværk I. Nr. 35 til Grundlag, hvor Versemaalet dog er anderledes.
43. Hidtil utrykt.
44. „Trosbekjendelsen“. Hidtil utrykt.
45. „Den apostoliske Trosbekjendelse“. Hidtil utrykt.
46. „Trosbekjendelsen“. Kirkelig Samler VIII. Bind 1862 S. 2. Jfr. Nr. 37.
47. „Kristendommens Grundvoild“. Hidtil utrykt.
48. I denne Skikkelse først i Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 870 (Nr. 23 i 11. Dplag). I Kirkelig Samler VIII. Bind 1862 S. 4 findes en med samme Begyndelse, hvormed denne og Nr. 19 kan jævnføres.
49. „Forjænsøjet“. Hidtil utrykt.
- 50.* Hidtil utrykt. Paa Grundtvigs Haandskrift betegnet som „den 36te Davids=Salme efterligner“ (skal være den 37te).
51. „Den 65de Davids=Salme efterlignet“. Hidtil utrykt.
52. „Den 67de Davids=Salme efterlignet“. Hidtil utrykt.
53. Den 96de Davids=Salme. Af Prædikenen „Herren kommer“ 1814.

Nr.

54. „Den 107de Davids=Salme eiterlignet“. Hidtil utrykt.
55. Kort Begreb af Verdens Krønike, betragtet i Sammenhæng. 1814 S. 309, efter 1 Samuel 1. 2.
56. Sammesteds som Nr. 55, Side 350.
57. Sammesteds Side 351, efter 63de Davids=Salme.
58. Sammesteds S. 360, efter 27de Davids=Salme. Dgfaa trykt i: „Hvem er den falske Profet?“ 1814.
59. Af Sangværk II. 1ste Udgave 1839 Nr. 5, efter 136te Davids=Salme.
60. „Engle=Wise“. Dansk Kirketidende 1858 Nr. 22—23.
61. „Enligheden“. Dansk Kirketidende 1849 5. Bind Nr. 8.
62. „Tid og Rum“. Følge, en Gave i Sang til Basaren for Vesterbros Kirke 1870 S. 83.
63. Hidtil utrykt.
64. „Guds Faderlighed“. Hidtil utrykt.
65. Hidtil utrykt.
66. Hidtil utrykt.
67. Hidtil utrykt.
68. „Jesus=Navnet“. Hidtil utrykt.
69. Hidtil utrykt.
70. Hidtil utrykt.
71. Hidtil utrykt.
72. Hidtil utrykt.
73. Hidtil utrykt.
74. Hidtil utrykt.
75. Hidtil utrykt.
76. Hidtil utrykt.
77. Hidtil utrykt.
78. Hidtil utrykt.
79. Hidtil utrykt.
80. Hidtil utrykt.
81. Hidtil utrykt.
82. Hidtil utrykt.
83. Hidtil utrykt.
84. Hidtil utrykt.
85. Hidtil utrykt.
86. Hidtil utrykt.
87. Hidtil utrykt.
88. Hidtil utrykt.
89. Hidtil utrykt.
90. Hidtil utrykt.
91. Hidtil utrykt.
92. Hidtil utrykt.

Nr.

93. Hidtil utrykt.
94. Hidtil utrykt.
- 95.* „Daaben og Nadveren“. Hidtil utrykt.
- 96.* „Daaben og Nadveren“. Hidtil utrykt.
97. Hidtil utrykt.
98. Efter evangelisk-kristelig Salmebog Nr. 390; omarbejdet af Grundtvig til Prøvehæftet Nr. 9.
99. Prøvehæftet Nr. 4. Siden gaaet over i Festsalmer 2. Dplag 1851 Nr. 659 (11. Dplag Nr. 28), fra 8. Dplag 1864 med en lille Ændring. Denne Salmes oprindelige Skikkelse se Sangværket I. Nr. 76; i 2. og 3. Udgave af Sangværket nærmere denne Skikkelse.
100. Festsalmer 6. Dplag 1854 Nr. 706 (11. Dplag Nr. 27); jfr. allerede 5. Dplag Nr. 706. En Del Lighed med Sangværk I. Nr. 7, men mange Ændringer og nyt Slutningsvers.
101. „Troen og Daaben“. Kirkelig Samler VIII. 1862, S. 6. Jfr. den følgende.
102. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 883 (11. Dplag Nr. 26). Dannet efter den foregaaende.
103. Prøvehæftet Nr. 5; optaget derfra i Festsalmer 3. Dplag 1852 Nr. 695 (11. Dplag Nr. 29).
104. Prøvehæftet Nr. 1. Efter Kingo; se Fenger: Kingos Salmer Nr. 99.
105. Nordam Nr. 728. Efter Evangelisk-kristelig Salmebog Nr. 392.
106. Prøvehæftet Nr. 7. Efter Brorsons: „O, hvad er det en Herrestand“; se Arlaud: Brorsons Salmer og aandelige Sange Nr. 143.
107. Prøvehæftet Nr. 6; efter Kingo; se Fenger: Kingos Salmer Nr. 174.
- 108.* Hidtil utrykt. En anden med samme Begyndelse i Sangværk I. Nr. 53.
109. Hidtil utrykt.
110. Festsalmer 6. Dplag 1854 Nr. 754 med et Par smaa Ændringer i 10. Dplag (11. Dplag Nr. 253). Udtog og Omarbejdelse af Sangværk I. Nr. 73.
111. Fenger Nr. 1065; omarbejdet efter Sangværk I. Nr. 399.
- 112.* Hidtil utrykt. Omarbejdelse efter den gamle: „Kristus, vor Herre og Skaber kjær“ i Brandt og Helveg I. Nr. 355; jfr. „Kingo's Salmebog“ Nr. 212.
- 113.* Hidtil utrykt. Omarbejdelse efter den gamle med samme Begyndelse i Brandt og Helveg I. Nr. 365; jfr. „Kingo's Salmebog“ Nr. 50.
- 114.* Hidtil utrykt.
- 115.* Hidtil utrykt.

Nr.

- 116.* „Herrens Børnelærdom“. Hidtil utrykt.
- 117.* „Herrens Bøn“. Hidtil utrykt.
118. Hidtil utrykt.
119. Hidtil utrykt.
- 120.* „Kristi Kors“. Hidtil utrykt.
121. Oprindelig i Fjengernes Julehæfte Nr. 28. Heraf et Udtog optaget i Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 891, der atter er ændret i 9. Dplag, hvorefter nærværende Skikkelse er trykt (11. Dplag Nr. 31). Jfr. Nr. 256.
- 122.* „Herrens Betsignelse“. Hidtil utrykt.
123. „Guds Fred“. Trykt første Gang i „Bed Biskop N. F. S. Grundtvigs Fordefærd d. 11. Septbr. 1872“ Nr. 9, fra hvilken her er et Par smaa Udvigelser, der ere optagne efter Grundtvigs eget Manuskript.
124. Hjorts Salmer 3. Udgave 1843 Nr. 23.
- 125.* „Syndesaldet“. Hidtil utrykt.
126. Kong Harald og Ansgar 1826 S. 39, hvoraf dette Udtog danuer en selvstændig Salme i Fjenger 7. Dplag 1873 Nr. 1126.
127. „Stokmesteren i Filippi“. Hagens Historiske Salmer og Rim 1832 Nr. 56.
128. Hidtil utrykt.
129. „Pilegrimmene“. Iduna, Nyaaarsgave for 1811 S. 128.
- 130—31. Gammel Salme i Brandt og Helveg I. Nr. 368. Omarbejdet af Grundtvig til Fjengernes Paastehæfte Nr. 16; derefter dels til Nordsams Lyngbytillæg Nr. 680, dels til Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 866 (11. Dplag Nr. 285); det er disse to forskellige Skikkelser, der her ere medtagne.
132. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 731 (11. Dplag Nr. 296). Efter H. C. Ethens: „Herre Jesu Krist“, i Brandt og Helveg I. Nr. 247. Jfr. Sangværk I. Nr. 109.
133. Prøvehæftet Nr. 16; efter Søren Jonassons med samme Begyndelse i Brandt og Helveg I. Nr. 499 (Oversættelse af Heermanns: „Ich arme Sünder komm all hier“). Ogsaa omarbejdet af Grundtvig til Fjengers Tillæg Nr. 1066.
134. Nordsam Nr. 731. Efter Brorssons: „Kom, Hjærte, tag dit Reguebræt“ se Arlaud: Brorssons Salmer S. 18.
135. Nordsam Nr. 734. Efter Brorssons: Ak, vidste du, som gaar i Syndens Løule; se Arlaud: Brorssons Salmer S. 114.
136. Af P. Nordsams Festsalmer til Brug i Mern Nr. 715. Efter Tyge Røthes: „Varig Kamp vort Liv maa være“, i Brandt og Helveg II. Nr. 807.
137. Prøvehæftet Nr. 17. Efter Evangelist-kristelig Salmebog Nr. 278.

- Nr.
138. Prøvehæftet Nr. 18. Efter Evangelist-kristelig Salmebog Nr. 271.
139. Rørdam Nr. 726. Efter Ringo: „Nu bør ej Synden mere“ (Fønger: Ringos Salmer Nr. 112). Sfr. Kirkeaaet Nr. 173, hvor de to sidste Vers af denne udgjøre en egen Salme.
140. Prøvehæftet Nr. 48. Efter Brorsons med samme Begyndelse i Arlands: Brorsons Salmer S. 157.
141. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 702 (11. Dplag Nr. 11).
142. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 704 (11. Dplag Nr. 250). Fra 6. Dplag af nogle smaa Endringer.
143. Danst Kirketidende 1857 Nr. 15 med Overskrift „Mennesket“; efter den 8. Davids-Salme.
144. For Ide og Virkelighed 1870, I. S. 34.
145. Hidtil utrykt.
146. „Menneske-Gaaden“. Danst Kirketidende 1856 Nr. 35.
- 147.* Hidtil utrykt.
148. „Det gamle og det ny Menneske“. Danst Kirketidende 1856. Nr. 23.
149. Hidtil utrykt.
150. „Perlen“. Danst Kirketidende 1856. Nr. 20.
151. „Ydmygheden“. Hidtil utrykt.
- 152.* Hidtil utrykt.
- 153.* Hidtil utrykt.
- 154.* Hidtil utrykt.
- 155.* Hidtil utrykt.
- 156.* Hidtil utrykt.
157. Særskilt trykt i Salmer ved Konfirmation paa Løborg 1843. Optaget i Festsalmer 9. Dplag 1868 Nr. 639 (11. Dplag Nr. 33). Af B. 1. 3. 6. 7 er i Føngernes Paastehæfte Nr. 45 dannet en egen Salme. B. 1. 3. 7 er en egen Salme i Festsalmer 8. Dplag. B. 3. 7 danner i Prøvehæftet en egen Salme (Nr. 12), som derfra er gaaet over i Festsalmer 1. Dplag Nr. 639 og Fønger Nr. 1058.
158. Rørdam Nr. 727. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 888 (11. Dplag Nr. 327). Efter den gamle „Lov, Pris og Tak og Ære“ i Evangelist-kristelig Salmebog Nr. 556, af B. C. Boye.
159. Prøvehæftet Nr. 11. Festsalmer 2. Dplag 1851 Nr. 660 (11. Dplag Nr. 32). En anden med samme Begyndelse i Kirkeaaet Nr. 201.
160. Prøvehæftet Nr. 14. Efter Evangelist-kristelig Salmebog Nr. 534, af Nordahl Brun, med Begyndelse: Lad denne Dag, o Gud, vor Gud.
161. Prøvehæftet Nr. 15. Efter Ingemanns med samme Begyndelse.
162. Nordist Kirketidende 1833 Nr. 1.

Nr.

163. Festsalmer 2. Dplag 1851 Nr. 664 (11. Dplag Nr. 38). Efter Bertel Pedersens: Frygt, mit Barn, den sande Gud, sidste Vers.
164. Festsalmer 2. Dplag 1851 Nr. 662 (11. Dplag Nr. 41). En anden i Prøvehæftet Nr. 23, der dog i de Vers, hvori den er forskjellig fra nærværende, omtrent er lig Sangværk I. Nr. 100.
165. Prøvehæftet Nr. 29. Efter Mallings Oversættelse fra Tyft; jfr. Evangelist-kristelig Salmebog Nr. 393.
166. Prøvehæftet Nr. 24. Efter P. S. Hygom, lempelig ændret; jfr. Brandt og Helveg II. Nr. 669.
167. Prøvehæftet Nr. 28. Efter Ingemanns med samme Begyndelse.
168. Hidtil utrykt.
169. Hidtil utrykt. Denne og den foregaaende udgjorde oprindelig een Salme, som af Gr. selv er delt i to.
- 170.* Hidtil utrykt.
171. Prøvehæftet Nr. 25. Efter Luthers: „Gott sey gelobet und gebenedeyt“; jfr. den gamle Oversættelse i Brandt og Helveg I. Nr. 22.
- 172.* Hidtil utrykt.
173. Trykt efter Grundtvigs Død i Dansk Kirketidende 1873 Nr. 1.
- 174.* Hidtil utrykt. Er en Fordanskning af Bernhards: Jesu dulcis memoria (jfr. Brandt og Helveg I. 394), der ogsaa ligger til Grund for de to følgende.
175. Prøvehæftet Nr. 26. Jfr. den foregaaende.
176. Festsalmer 1. Dplag 1850 Nr. 632 og forøget med flere Vers i 8. Dplag 1864 (11. Dplag Nr. 39).
177. Prøvehæftet Nr. 22. Efter Ringo (jfr. Fenger: Ringos Salmer Nr. 124).
178. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 709 (11. Dplag Nr. 43).
179. Prøvehæftet Nr. 27. Efter Ringo. (jfr. Fenger: Ringos Salmer Nr. 120).
- 180.* Hidtil utrykt.
181. „Den hellige almindelige Kirke“. Hidtil utrykt.
182. Kalle, en Gave i Sang til det forenede Belgjorenheds-Selskabs Basar 1866 ved Fr. Barfod S. 73, med Overskrift: „Guds-Huset“. De fleste af Versene allerede trykte i Boisens bibelske Sange I. Udgave 1853 Nr. 109, men ubeladt i de senere Udgaver.
183. Boisens bibelske Sange Nr. 111.
184. Dansk Kirketidende 1867 Nr. 3. Festsalmer 9. Dplag 1868 Nr. 935 (11. Dplag Nr. 244).
185. Festsalmer 10. Dplag 1870 Nr. 944 (11. Dplag Nr. 255).
186. „Himmerig paa Jorden“. Hidtil utrykt.
187. „Kristen-Folket“. Hidtil utrykt.
- 188.* „De kristnes Modersmaal“. Hidtil utrykt.

- Nr.
189. „Himmerig paa Jorden“. Hidtil utrykt.
- 190.* Hidtil utrykt.
- 191.* Hidtil utrykt.
192. Hidtil utrykt.
193. „Menigheden“. Hidtil utrykt.
- 194.* „Guds Rige“. Hidtil utrykt.
195. „Kirke=Staden“. Nordisk Kirketidende 1836 Nr. 44. Jfr. Saugværf I. Nr. 33.
196. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 737 (11. Dplag Nr. 247) med Ændring i 8. Dplag.
197. Festsalmer 1868 9. Dplag Nr. 934 (11. Dplag Nr. 243).
198. Sauge ved det danske Missionsfjelskabs Møder 1847. Festsalmer 1868 9. Dplag Nr. 927 (11. Dplag Nr. 263).
199. Ved Missionsfjelskabets Møde 1838. Optrykt i Nordisk Kirketidende 1838 Nr. 2. Noget Tilføitning til Kingos med samme Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 75).
- 200.* Hidtil utrykt. Omarbejdelse efter Hans Thomisjons: Den christelig Kirkes skone Maffin, se Brandt og Helveg I. Nr. 98 (jfr. sammesteds Nr. 553, af Kingo).
201. Prædikenen „Herren kommer“ 1814. Efter Kingos med samme Begyndelse (se Fenger: Kingos Salmer Nr. 107). En anden Omarbejdelse i Saugværf I. Nr. 28.
202. „Kristelig Frihed“. Kirkelig Samler 1860 VI. S. 79.
203. Festsalmer 1864 8. Dplag Nr. 874 (11. Dplag Nr. 270). Dannet efter den foregaaende.
204. „Luthers Kirkesang“. Dansk Kirketidende II. Bind (1846) Nr. 9—10. Efter Luthers: Sie ist mir lieb, die werthe Magd.
205. Hidtil utrykt.
206. Hidtil utrykt.
207. Rørdam Nr. 937 (trykt 1862). Optaget med lidt Ændring i Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 906 (11. Dplag Nr. 262).
- 208.* „Hjærte=Nyu“. Hidtil utrykt.
209. Hidtil utrykt.
210. „Tro, Haab og Kjærlighed“. Hidtil utrykt.
- 211.* „Tro, Haab og Kjærlighed“. Hidtil utrykt. B. 4. L. 8 har i Forfatterens Manuskript „Arvingens Lykke“, hvilket som formodet Skrivfejl er, efter Prof. S. Grundtvigs Forslag, ombyttet med „Arvingens Smykke“.
- 212.* Hidtil utrykt.
213. Hidtil utrykt.
214. „De levendes Land“. Hagens Historiske Salmer og Rim 1832 Nr. 67. Jfr. den følgende.

Nr.

215. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 740 (11. Dplag Nr. 258). Om-
arbejdelse af den foregaaende.
216. Festsalmer 7. Dplag 1856 Nr. 730 (11. Dplag Nr. 281). Jfr.
Saugværk I. Nr. 93.
- 217.* Hidtil utrykt.
- 218.* Hidtil utrykt. Med Overtskrift: „Sorg og Glæde“. Efter
Davids Salme 42—43.
219. Fenger Nr. 1086. Skrevet til den utrykte Samling: „Salmeblade
til Kirkebod“ 1843.
220. Fenger Nr. 1087. Ligeledes skrevet til „Salmeblade“ 1843.
221. Prøvehæftet Nr. 36.
222. Prøvehæftet Nr. 31.
223. Fenger Nr. 1093. Oprindelig skrevet til „Salmeblade til Kirkebod“
1843.
224. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 707 (11. Dplag Nr. 297). Om-
arbejdelse efter Ringo (Jfr. Fenger: Ringos Salmer Nr. 110).
225. Festsalmer 6. Dplag 1854 Nr. 750 (11. Dplag Nr. 249). Jfr. 5.
Dplag Nr. 706.
226. Prøvehæftet Nr. 33. Udtog og Omarbejdelse af Ingemauns:
„Med Fredens Ord til Sjæle“.
227. Særskilt trykt til Pastor P. A. Fengers Jubileum, afsunget i
Sludstrup Kirke d. 25. Juli 1852; optrykt i Budstikken 1852
S. 575.
228. Særskilt trykt i „Bryllups-Sange“ (29. Oktober 1847). Aftrykt i
Dansk Kirketidende III. Nr. 13. Festsalmer 8. Dplag 1864
Nr. 849 (11. Dplag Nr. 325).
229. Prøvehæftet Nr. 40, hvor dog kun første og sidste Vers findes; de
tre øvrige Vers hidtil utrykt.
230. Prøvehæftet Nr. 38. Efter Poul Gerhard.
231. Hidtil utrykt. Skrevet til „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
232. Særtryk i „Bryllups-Sange“ (29. Oktbr. 1847). Aftrykt i Dansk
Kirketidende III. Nr. 13, 1847. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr.
848 (11. Dplag Nr. 324).
233. Prøvehæftet Nr. 41. Efter Fru B. C. Boyes i Evangelisk-kristelig
Salmebog Nr. 520.
234. Særskilt trykt ved Præsten D. Seidelins og Jfr. Diehmanns
Bryllup d. 30. Maj 1823.
235. Sammesteds som Nr. 234.
236. Oprindelig i Særtryk ved P. A. Fengers og Hustrus Solobryllup
den 3. Juni 1855; aftrykt i Dansk Kirketidende 1855 Nr. 28.
Fenger Nr. 1082. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 847 (11. Dplag
Nr. 323). Sidste Vers hed oprindelig: „Det er en liflig Solobryll-“

Nr.

- Luvs = Fæst i Bjærgby mellem de skarpe Vinde, hvor lunt saa længe sad Herrens Præst i Børnekreds med sin Daamevinde; ja, det er Gammen" osv., hvilket først forandrede til at synges ved Solvbrud i Almindelighed: „Hvert Egtepar, som med Kjærlighed Solvbrud holder i Vennekjæde, det gjerne sander, som grant de veed, at Tvilling = Hjærtet har dobbelt Glæde; ja, det er Gammen" osv., og siden til nærværende Bryllupsjalm.
237. Provehæftet Nr. 43. Efter Evangelist = kristelig Salmebog Nr. 522.
238. Provehæftet Nr. 42. Efter Fru B. C. Boye; jfr. Evangelist = kristelig Salmebog Nr. 523.
239. Provehæftet Nr. 37. Festsalmer Nr. 666, 2. Dplag 1851 (11. Dplag Nr. 326). Efter den gamle af Hufs og Palladius; efter Davids 128. Salme.
240. Provehæftet Nr. 39. Efter Kingos med samme Begyndelse (jfr. Fenger: Kingos Salmer Nr. 145).
241. Særskilt trykt. Optrykt i Danstæren 1851 Nr. 12. Festsalmer Nr. 698, 3. Dplag 1851 (11. Dplag Nr. 329).
242. Særskilt trykt til Middagsfejsten 22. Oktober 1848. Optrykt i Bededags = Tale for Rigsdagen 1848. S. 3.
243. Dansk Kirketidende 1864. Nr. 28.
244. Særskilt trykt i „Kirke = Sange til Kroningsdagen“ 28. Juni 1840. Optrykt i „Skjaldeblik paa Danmarks Stjerne“ S. 67 og i Nordst Kirketidende 1840 Nr. 26—27.
245. Fr. Hammerich: Udvalgte Salmer for danske Krigere 1848 Nr. 43. Dansk Kirketidende 1848 Nr. 52.
246. Fr. Hammerich: Udvalgte Salmer for danske Krigere 1848 Nr. 37. Dansk Kirketidende 1848 Nr. 52.
- 247.* „Morgen = Salme“; Hidtil utrykt. Jfr. N. M. Alborgs i Brandt og Helveg I. Nr. 329.
248. Særskilt trykt tilligemed de to følgende som Morgensange i Maribos Skole 1829. Optrykt i Dansk Kirketidende 1853 Nr. 8.
249. Særskilt trykt og optrykt sammen med den foregaaende.
250. Særskilt trykt og optrykt sammen med de to foregaaende.
251. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 732 (11. Dplag Nr. 317).
252. Hjorts Salmer 3. Udgave 1843 Nr. 208. Efter Kingos med samme Begyndelse (jfr. Fenger: Kingos Salmer Nr. 187).
253. Hjorts Salmer 3. Udgave 1843. Nr. 244. Efter den samme af Kingo som foregaaende.
254. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 733, med en lille Ændring i 8. Dplag (11. Dplag Nr. 318). Efter H. C. Ethens med samme Begyndelse i Brandt og Helveg I. Nr. 246.
- 255.* „Aften = Salme“. Hidtil utrykt.

Nr.

256. Fjengernes Bulehæfte Nr. 28, hvoraſ et Udtog paa tre Vers blev optaget i Feſtſalmer 8. Dplag 1864 Nr. 891, der i nærværende Bind er optaget ſom Nr. 121. Af nærværende Skikkelse er B. 3 ikke for trykt.
257. Hidtil utrykt.
258. Af „Karen Bjorns Minde“ i Kvædſinger 1815 S. 399, med en lille Ændring af Forfatteren.
259. Fjenger Nr. 707. Feſtſalmer 8. Dplag 1864, Nr. 899 (11. Dplag Nr. 304). Udtaget af Sangværk II. 1841 Nr. 27 med Ændring og Tillæg. Den 90. Davids=Salme ligger til Grund.
260. Danſk Kirketidende 1857 Nr. 35.
261. „Hjærtetuk efter Davidsſharpen“. Hidtil utrykt.
262. „Lovſang“. Danſk Kirketidende 1849 Nr. 12. Efter den 92. Davids=Salme; jfr. Sangværk I. Nr. 62.
263. „Kriſtelig Aftenſang i Alderdommen“. Danſk Kirketidende 1861. Nr. 29.
264. Nordiſk Kirketidende 1837 Nr. 19. Efter det iſlandske.
265. Feſtſalmer 1864, 8. Dplag Nr. 877 (11. Dplag Nr. 309). Oprindelig i Kirkelig Samler VI. 1860 S. 83, dog med et helt andet Slutningsvers.
266. Danſk Kirketidende 1851 Nr. 36. Feſtſalmer 9. Dplag 1861 Nr. 918 (11. Dplag Nr. 313).
- 267.* Hidtil utrykt.
- 268.* Hidtil utrykt.
269. Hidtil utrykt.
- 270.* Hidtil utrykt.
- 271.* Hidtil utrykt. Samarbejdelse efter Kingos: 3 Jeſu himmelføde Navn (jfr. Fjenger: Kingos Salmer Nr. 213).
272. Fjenger Nr. 1102. Udtog af Krønike=Klomet om Konſtantin den ſtore.
- 273.* Hidtil utrykt.
- 274.* „Vaſarua“. Hidtil utrykt.
- 275.* Hidtil utrykt.
276. Prøvehæftet Nr. 53. Feſtſalmer 2. Dplag 1851 Nr. 670 (11. Dplag Nr. 306). Allerede til „Salmeblade“ 1843.
277. Særſt trykt ved Paſtor N. Fjengers Forbejærd 25. Febr. 1825. Oprtrykt i „Ved en Kriſtens Grav“ 1831. Ændret lidt i Prøvehæftet Nr. 62, hvorefter det her er aftrykt. De 3 forſte Vers danne i Feſtſalmer 2. Dplag 1851 Nr. 672 en egen Salme (11. Dplag Nr. 307).
278. Særſt trykt ved Grosſerer Jens Harboes Grav 14. Septbr. 1824. Oprtaget i en noget andet Skikkelse i Prøvehæftet Nr. 61 og atter lidt anderledes i Fjenger Nr. 1103. Her efter Særtrykket.

Nr.

279. Festsalmer 5. Dplag 1853 Nr. 717 (11. Dplag Nr. 178). Udtog og Samarbejdelse af Sangværk I. Nr. 26: „Hos Herren paa det høje“.
280. Festsalmer 8. Dplag 1864 Nr. 905 (11. Dplag Nr. 311). Efter den gamle med samme Begyndelse af P. Hegelunds Oversættelse fra den latinske *„jam moesta quiesce qverela“* (jfr. Brandt og Helveg I. Nr. 228; jfr. Nr. 382). I en anden Skikkelse i Prøvehæftet Nr. 44.
281. Ved Sørgehejtiden for Kong Kristian den ottende 26. Febr. 1848.
282. Prøvehæftet Nr. 63. Forløber den latinske, som ligger til Grund for Nr. 280: *„jam moesta quiesce qverela“*; se Brandt og Helveg I. Nr. 228 og 382.
283. Dansk Kirketidende 1869 Nr. 17 med Overkrift: „Livet og Døden“.
- 284.* „Død og Pine“. Hidtil utrykt.
- 285.* „Min Sjæl og Salighed“. Hidtil utrykt.
286. Prøvehæftet Nr. 46. Efter den gamle med samme Begyndelse, tillagt Niels Pedersen, jfr. Brandt og Helveg I. Nr. 391.
287. Prøvehæftet Nr. 47. Efter P. Ebers: „Herr Jesu Christ, wahr Mensch und Gott“, allerede oversat af Ratholm; jfr. Brandt og Helveg I. Nr. 81.
288. Budstikken 1858 S. 270.
- 289.* Hidtil utrykt. Efter Christoph. Knolls: „Herzlich thut mich verlaugen.“ Allerede tidligere paa Dansk, se Brandt og Helveg I. Nr. 399.
290. Prøvehæftet Nr. 49. Efter Fr. Rostgaards Oversættelse (Brandt og Helveg II. Nr. 655) af: „Wer weiß, wie nahe mir mein Ende“ af Emilie Juliane af Schwarzburg-Rudolphstadt.
291. Prøvehæftet Nr. 60. Efter Brorsons (Arland: Brorsons Salmer S. 295), med et nyt Slutningsvers og en Del mindre Ændringer; jfr. Festsalmer 2. Dplag 1851 Nr. 671 (11. Dplag Nr. 289).
292. Festsalmer 6. Dplag 1854 Nr. 749 (11. Dplag Nr. 293); jfr. Rørdam Nr. 754, allerede i sammes Mern=Festsalmer 1851 Nr. 691. Efter Brorson (Arland: Brorsons Salmer S. 301).
293. Rørdams Mern=Festsalmer 1851 Nr. 665 og sammes Lyngby=tillæg Nr. 682; efter Brorsons: „Den Tid gaar au, som Jesus selv har sat“ jfr. Arland: Brorsons Salmer S. 248).
294. Rørdams Mern=Festsalmer 1851 Nr. 690 og sammes Lyngby=tillæg Nr. 753. Efter Brorsons: „Hvad er det godt at lande“ (Arland: Brorsons Salmer S. 303).

Nr.

295. Prøvehæftet Nr. 52. Efter Rahbeks med samme Begyndelse i Evangelist=kristelig Salmebog Nr. 423.
296. Prøvehæftet Nr. 50. Efter Thaarups med samme Begyndelse i Evangelist=kristelig Salmebog Nr. 403.
297. Prøvehæftet Nr. 51. Efter Cl. Frimanns i Evangelist=kristelig Salmebog Nr. 422.
298. Festsalmer 3. Dplag 1851 Nr. 693 (11. Dplag Nr. 308). Efter Thlenschläger.
- 299.* Hidtil utrykt.
300. Fenger Nr. 1089. Udtog af Digtet: „Bed min Moders Grav“ i „Nordiske Smaadigte“ 1837 S. 265.

Register

til

Kristenlivet i Salmesang.

	Nr.
Anden i Ordet dalet ned	50.
Andens Rige alt er Guds.	194.
Af diendes og spædes Mund	103.
Af Guds Naade ere vi	208.
Af Højheden oprandt paa Jord	155.
Af os selv er intet godt	28.
Al den gaunste Kristenhed	32.
Alderdom paa denne Jord	260.
Aldrig, Herre, du forglemme	128.
Alene det døde	149.
Alfader, du, hvis Navn i Nord	242.
Alterlyset i Herrens Hus	228.
Alt, hvad dig lyst, hvad du tænker	97.
Alt som i en Sommernat	270.
Anden Grundvold ingen lægge	47.
At komme, Jesus! dig i Hu	174.
At sige Verden ret Farvel	276.
Beredt er nu til Nadver stor	167.
Billed sig Gud har gjort af Støv	142.
Daabens Pagt med Haand og Mund	20.
Dejligt er Synet og lifligt, hvor Brødrene bygge.	221.
De knælede med Ja mod Ja	238.
De kristne er en lille Flok	183.
Den lyse Dag forgangen er, den blanke Sol forsvundet	255.
Den lyse Dag forgangen er, og Natten os overhænger	254.
Den Menneſte-Søn, som født af Gud	83.
Den nærmer sig, den Time forudsat	293.
Der er en Bøn paa Jorden	117.

	Nr.
Der er en Himmel=Stige	34.
Der er et Navn paa Zorderig	227.
Der er et Dje	49.
Der flyver en Fugl over Skov og Sø	209.
Der lober en Flod i Paradis	95.
Der sidder en Dronning paa Gylbenstrin	188.
Der staar et Hus paa Zorderig	182.
De, som med Taarer saa	299.
Det er fuldbragt, du har det hørt	161.
Det er saa lifligt at tænke paa	206.
Det er saa yndigt at følges ad for to, som gjerne vil sammen være	236.
Det er saa yndigt at følges ad, hvor banet Vejen er paa det jævne	207.
Det er Satans Ydmyghed	151.
Det Livsens Ord vi bygge paa	300.
De Toner ej Klage saa saare	282.
Det Pagten var med Abraham	18.
Det Troens Ord, som vi bekjende	45.
Det Vandbad i Ordet	111.
Dig, alles Fader, Livets Gud	237.
Din Kirke, gode Gud	253.
Dit Nadver=Bord	178.
Du er vor Skat, o Jesus sød	173.
Du ledte frem, Algodheds Gud	233.
Du, som os beføl at føre	156.
Døden er den sidste Fjende, vi med Gud skal overvinde	266.
Døden er den sidste Fjende, vi skal alle drages med	267.
Død og Pine i Daarers Mund	284.
Død som en Konge, begravet med Ære	79.
Gj af denne Verden er mit Rige	186.
Gj Harens Tal gjør sejerrig	245.
Ene i den vide Verden	61.
Ene om Raadet er ene om Sorgen	229.
Enhver, som tror og bliver døbt	104.
En lid'u Stund	268.
Er i Guds-Haanden	211.
Er vor Tunge ej af Kjød	93.
Et treenigt Vidnesbyrd	23.
Evigt Liv, som Gud kun ejer	94.
Faderen saa højt i Løn	126.
Fader og Søn og Helligaand, evige er deres Navne	43.

	Nr.
Fader, Søn og Helligaand! Menigheden Haand i Haand	98.
Fadervor er et Palmetræ	118.
For dig, vor Herre, som Dage kun	259.
Fortvivlet ej, vemodig kun	125.
For Verden Sjæl og Salighed	285.
Fra de døde Tredje-Dagen	82.
Fred med dig! og Fred med eder	122.
Fristeren, som gaar omkring	31.
Fuglen har Rede, og Ræven har Grav	17.
Fællesskab om mit og dit	89.
Fødes maatte af en Kvinde	73.
Født af Manden og af Kvinden	70.
Følge med, enhver, som græder	273.
Følg med os i Dag til Paradis	8.
Glæderig og underfuld	230.
Græd kun, Marta! græd Marie	275.
Gud! Danmark, luft med Vølgen blåa	246.
Gud! du er Gud for mig	57.
Gud Fader elsked Verden saa	21.
Gud i det høje	52.
Gud med Almagts Ord og Tanter	67.
Guds Engle de fare hid og did	60.
Guds Fred er mer end Englevagt	123.
Guds Godhed vil vi prise	244.
Guds-Husets Dør er i vor Daab	100.
Gud skabte alt, hvad han gav Navne	145.
Gud ske Lov for Daabens Pagt	19.
Guds Kirke! hvor du mig er kjær	204.
Guds Menighed lignes	193.
Guds Menighed paa denne Jord	197.
Guds Menigheds det skjonne Navn	200.
Guds Rige kommer ej med Brant	184.
Guds Riges Dør sig aabne skal	24.
Gud! vær mig naadig	56.
Haabet og Livet, de elskede to	212.
Halleluja med Vre	158.
Han, som Fugle giver Føden	66.
Har Haand du lagt paa Herrens Blod	153.
Hele den hellige Menighed	12.
Her ej ties, her indvies	220.

	Nr.
Her er Guds Hus og Himlens Port	225.
Herlig var Guds Gave	124.
Her mødes alle Veje	278.
Herre, du, vor Herre stor	147.
Herre! hvor skal vi gaa hen	164.
Herre Jesus! naar det lyder	68.
Herre! med dit Skaberværk.	262.
Herren god, som uden Grænser	162.
Herren siger: er I trøtte	25.
Herrens Lærdom favr og fin	115.
Herrens Røst er over Vandet efter Davids Salmesang	108.
Herrens Røst var over Vandet, Herrens Røst med Aand og Liv	6.
Her vil ties, her vil bies	291.
Himmelfaren til vor Glæde.	84.
Hjærte, du, som græd i Nat	40.
Hjærtet i Herren sig hoppende fryder	55.
Huset, som Gud har byggt	232.
Hvad er det, som vore Sjæle	9.
Hvad er Sandhed hist og her.	30.
Hvem der smile kan ad Døden	272.
Hvem gaar mellem Træ og Bark	168.
Hvem vil have ham til Fader	64.
Hvor dejlig skal Guds Kirke staa	201.
Hvor dog i al Verden, hvor	189.
Hvor ej sit Hus Gud bygge vil.	219.
Hvor er det godt at lande	294.
Hvor er Kirken, Gudsords-Huset	190.
Hvor er nu vor Herres Grav	16.
Hvor skal jeg Guds Billed finde.	1.
Hvo som troer i sit Hjærte.	39.
Hvo veed, hvor nær mig er min Ende	290.
Højhedens Gud, som kom her ned	51.
Hører du Røsten	7.
Hører, Verdens Zer, hører.	199.
I Begyndelsen var Ordet.	5.
I Daaben lukkes op den Dør.	101.
I Daaben lukkes op den Dør.	102.
I Dag paa apostolisk Bis	222.
I Dødens Stund tænkt først og sidst	264.
I Herrens gjenløste fra Hjendens Haand	54.
I Jesu Navn skal al vor Gjærning ste.	154.

	Nr.
Ingen er saa stor en Synder	138.
Tutet Liv, hvor Stjærner tindre	283.
Is er kun et Baand paa Vandet	269.
I Østen ligger en gammel By	129.
Jeg arme Synder træde maa	133.
Jeg er det Hus paa Klippetind	181.
Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar	140.
Jeg glæder mig, o Jesus! ved min Daab	107.
Jeg, i denne Verdens Sprog	10.
Jeg takker dig ret hjærtelig	247.
Jeg veed en Blomst saa favr og fin	231.
Jesus! at du blev min Broder	217.
Jesus, din søde Forening at smage	166.
Jesus fra Nazaret, Sødernes Drot	78.
Jesus! hvor er du dog henne	41.
Jesus! hvor er du dog henne	42.
Jesus Kristus er opstanden	81.
Jesus Kristus, Guddoms=Manden	109.
Jesus Kristus, Gud og Mand	72.
Jesus Kristus, vor Forgænger	92.
Jorderigs Slægter i Klynge	53.
Kirkelig Frihed, for saa vidt	202.
Kirken er Guds=Menigheden	88.
Kirke=Ordet og Kirke=Sproget	4.
Kjærlighed det er, som troner	234.
Kjærligheds Gaade	213.
Kommer hid kun med de smaa	99.
Komme skal vor Drot igjen	85.
Kom, Sjæl! og tag dit Regnebræt	134.
Korsjets Ord, for Verden Tant	119.
Korsjets Tegn og Korsjets Ord	120.
Kristelig Frihed i Guds Mand	203.
Kristen=Troens første Led	65.
Kristus=Mavnet er Liv=Baandet	69.
Kun een Gang kom Moses med Kristus i Strid	152.
Kølig falder Aftenduggen	263.
Lad os, som fik Forældres Navn	105.
Lad Pagtens Dag, o milde Gud	160.
Lammets Blod og Livets Brød	169.

	Nr.
Kajanus var vor Herres Ven	274.
Legem eet, men Lemmer mange	223.
Lykkelig, hvo som frygter Gud	239.
Vær mig, o Skov, at visne glad	298.
Vøst dig, Sjæl, paa Hjets Vinger	248.
Voguens Fader, Mørkets Drot	22.
Voguens Fader vi forjage	159.
Medkristne paa den hele Jord	187.
Med Sorgen og Klagen hold Maade, du mindes den hellige Daab	280.
Med Sorgen og Klagen hold Maade, lad Guds Ord dig trøste og raade	281.
Med Straale=Krans om Tinde	279.
Med Demod og med Andagt træde	295.
Med vor Herre ved hans Bord	172.
Meget kan, som Staal og Sten	2.
Mesteren viis fra Englehjem	116.
Midt iblandt os er Guds Rige	196.
Mig hjærtelig nu længes	289.
Min Gud! kom din Tjener, den gamle, i Hu	261.
Min Mund og mit Hjærte	26.
Mit Lys og min Frelse det er Jehova	58.
Morgen=Haven atter gol	250.
Morgenstund har Guld i Mund	251.
Mæt min Sjæl, o Jesus sød	163.
Naar du Frelseren tildobes	96.
Naar jeg betænker den Tid og Stund	286.
Naar mit Dje	292.
Naar vi ser paa Himmel=Dybet	143.
Natten skrider, Dagen gryr	127.
Nu hjærtelig mig længes	288.
Nu rinder Solen op	252.
Nu Synden aldrig mere	139.
O dejlige Land	214.
O Gud! du ser mig, og du veed	165.
O Herre! din er Manden	226.
O Herre Krist	132.
O Jesus! for din Pine, Korsfæstelse og Død	130.
O Jesus! for din Pine, og for din uskyldige Død	131.
O Jesus! paa din Alterfød	177.
O Jesus! søde Jesus, dig	179.

	Nr.
D kjære Sjæl, luk op din Mund	224.
D Kristelighed	215.
Dpladt har Gud os Himlens Dør	114.
Ordet af Herrens egen Mund.	13.
Ord om Mand i Støvets Mund	3.
Over mig din Engel vaage	257.
D vidste du, som gaar i Syndens Rænke	135.
D Ægtestand	240.
Paa Handedrættets Binger	170.
„Pint“, deri sig indbefatter	76.
Pint for os, for vore Synder	75.
Pint, forsfæstet, død og jordet	77.
Priser Herren, for han er god	59.
Saa samles vi til vore Fædre	297.
Salig prise vi den Kvinde	74.
Samme Herre, Tro og Daab	48.
Sandhed, Liv og Lys tillige	29.
Seer jeg op til Sol og Maane	144.
Skabe lad os af Muld en Mand	148.
Skabt er baade Jord og Himmel	141.
Som Dug paa slagne Enge	265.
Som Egen stærk og Bøgen blid	235.
Som en Hjort med Torst befangen	218.
Som Himlen vil, sin Rejse=Færd	271.
Som Maanen skinner af Solens Glans	185.
Som Markens Blomst henvisner fage	277.
Som Skyggen spinder Livet bort	296.
Sov sødt, Barnlille	121.
Sov sødt, Barnlille	256.
Stadig Kamp bort Liv maa være	136.
Stene om mig raabe skal	195.
Svag er jeg, men Gud er god	137.
Syndesaldet knytter Ruunden	90.
Syns=Forladelse af Naade.	91.
Synge maa jeg Morgensangen	205.
Synger højt, saa det kan høres	198.
Syng med os, baade Mark og Skov	241.
Søde Gud! din Engle=Skare	258.

	Nr.
Taf, vor Frelser, alle Dage	180.
Til Dødningshem vor Drot nedfoer	80.
Til klart Guds Nafnu vi skal se	216.
Tjene kan ingen Herrer to	27.
Trods Længselens Smerte	14.
Troer du paa den Helligaand	87.
Uden Ord er Daaben Vand	11.
Udfrittes du, hvoraf vi veed	15.
Udrundne er de gamle Dage	249.
Underlig gaar paa Jord det til	146.
Utallige Blomster paa Jorderig gro	210.
Ved den Helligaand undfangen	71.
Velkommen, Morgenrøde	157.
Vender du, som Gud har kaldt	38.
Verden siger i en Sum	62.
Verdens=Niger, som over Muld	192.
Vi Kristne paa Gud Fader tror	44.
Vil nogen vide, hvor Kirken staar	191.
Vinde og tabe er Kjøbmands=Brug	150.
Vi traadte ind ved Daabens Pagt	106.
Vi troer alle paa den samme Gud	33.
Vi troer, at den Helligaand	86.
Vi troer paa den sande Gud	46.
Vor Fader, vor Skaber, vor Gud	63.
Vor Gud han er den sande Gud	37.
Vor Herre Jesus, Gud og Mand	287.
Vor Herre Jesus Krist, Guds Søn	113.
Vor Herre! lad Lyse dit Nafnu blidt	243.
Vor Herres Jesu Mindesfest	175.
Vor Herres Jesu Mindesfest	176.
Vor Skaber=Mand og Herre hjar	112.
Vort Løsen er vor Tro og Daab	110.
Vor Tro er den Forvisning god	35.
Var du højslovet og velsignet	171.
Dufter, lille, du at leve	36.

Fælles-Register

til

N. F. S. Grundtvigs

Salmer og aandelige Sange,

I—IV. Bind.

(Romertallet betegner Bindet, det andet Tal Nummeret i det paagjældende Bind).

Anden i Ordet dalet ned	IV.	50.
Anden opgav Enkesønnen	II.	79.
Andens Rige alt er Guds	IV.	194.
Andens Verden i det lave.	III.	369.
And over Ander, kom ned fra det høje	I.	388.
Aarene tolv var Jesus fyldt	III.	101.
Aaret, som i Dag oprinder	III.	74.
Abraham sad i Mamre-Lund	II.	11.
Adam, Menneſte, i et Spejl	III.	320.
Af diendes og spædes Mund	IV.	103.
Af Guds Naade ere vi	IV.	208.
Af Guds Naade er vi alt	III.	121.
Af Højheden oprandt paa Jord	IV.	155.
Af Højheden oprunden er en Morgenrøde.	I.	116.
Af Højheden oprunden er en Stjerne	III.	72.
Af Lyst til Vidſkab uden Mage	II.	50.
Af Midnattens Skjød	III.	40.
Af os ſelv er intet godt	IV.	28.
Aften rød gjør Morgen ſød	I.	313.
Al den ganſke Kriſtenhed	I.	205.
Al den ganſke Kriſtenhed	IV.	32.
Alderdom paa denne Jord	IV.	260.
Adrig, Herre, du forglemme	IV.	128.

Alene det døde	IV.	149.
Aljader, du, hvis Navn i Nord	IV.	242.
Alle Kristne Fødselsdag	I.	204.
Alle mine Kilder skal være hos dig	III.	129.
Alles Kne en Gang sig bøje	III.	155.
Alle Ting er underlige	I.	179.
Alle Ting er underlige	III.	148.
Alle Vegne nu paa Jord	III.	55.
Almindelig er Kristi Kirke	I.	397.
Alterhjet i Herrens Hus	IV.	228.
Alt, hvad dig lystet, hvad du tænker	IV.	97.
Alt, hvad Fornuften overgaar	I.	174.
Alt, hvad som Fuglevinger fik	III.	1.
Alt paa den vilde Hede	II.	70.
Alt sammen godt har Jesus gjort	III.	313.
Alt som i en Sommernat	IV.	270.
Alt staar i Guds Faderhaand	III.	19.
Al Verdens Synd er souet ud	I.	296.
Al Verden under Død og Dom	I.	248.
Amen, Jesus! du skal raade	III.	23.
Anden Gang opstod i Anden	I.	308.
Anden Grundvold ingen lægge	IV.	47.
Ansagar han laa paa Sotteseng	II.	111.
Apostlerne sad i Jerusalem	II.	92.
Arme Synder, hvor du findes	III.	304.
At komme, Jesus, dig i Hu	IV.	174.
At sige Verden ret Farvel	IV.	276.
Barnelevets savre Dage	III.	63.
Barnet er født i Betlehem	III.	60.
Beredt er nu til Nadver stor	IV.	167.
Betlehem Efrata	I.	149.
Betlehem i Juda Egne	I.	153.
Billed sig Gud har gjort af Stov	IV.	142.
Bisper og Præster, som ayled ved Daaben	I.	333.
Bjærgen, hvis Top skal ret i Sky	III.	395.
Bladet fra Munden	I.	71.
Blev Jorden atter tom og ode	III.	251.
Bliv Barn igjen paa Jesu Ord	III.	130.
Blomst kan visne, før Sol nedgaar	II.	77.
Blomstre som en Rosengaard	I.	132.
Blomstre som en Rosengaard	III.	257.

Bort, I falske Verdens Lyster	III.	162.
Bort, Verden, af mit Sind og Dje	I.	320.
Bort, Verden, med din Glæde	I.	258.
Brudgom taler til Bruden sin	II.	73.
Bryd ud, min Sjæl, med Tak og sig	I.	98.
Bælgmærkt er Dødens Hus og Hjem.	III.	277.
Bøj dig for din Konge, Sjæl	I.	195.
Børnelærdoms Parter fem	I.	88.
Daabens Pagt med Haand og Mund	IV.	20.
Dagene stækkes og mørkne i Nord	I.	203.
Dag med Vre, Dag med Ynde	I.	344.
Dag uden Mage	I.	239.
Da Hnæs blev brændt paa Vaalet	II.	120.
Da Moses ned ad Bjerget steg	II.	31.
Da mørkest det saae i Verden ud	II.	118.
Daniel i Lovertulen.	I.	307.
Da nyt der kom fra Himlen	III.	78.
Da Sol gik ned i Bante	II.	30.
Dauids falskberdig Hytte	I.	186.
Dejlig er den Himmel blaa	II.	61.
Dejlig er den Himmel blaa	III.	93.
Dejlig frugtbart er Guds Rige	III.	116.
Dejligt er Synet og listigt, hvor Brødrene bygge	IV.	221.
De knælede med Ja mod Ja	IV.	238.
De kristne er en lille Flok	IV.	183.
Den bitre Død dig trangte	I.	271.
Den første Dag paa Jord	I.	135.
Den gode Strid den føres her	III.	378.
Den Helt, som knuste Dødens Magt.	I.	321.
Den Idræt Gud er takkelig	III.	259.
Den kristne Kirkes skønne Navn	I.	6.
Den Lust, hvori vi gaa	II.	5.
Den lyse Dag forgangen er, den blanke Sol	IV.	255.
Den lyse Dag forgangen er, og Natten	IV.	254.
Den Mand, som for sin Brud forlod	III.	360.
Den Menneske=Son, som født af Gud	IV.	83.
Denne er Dagen, som Herren har gjort	I.	134.
Den nærmer sig, den Time forudsat.	IV.	293.
Den Rigdom, som ikke maa svige	III.	333.
Den ruude Himlens Stjærnetælt	III.	96.
Den signede Dag med Fryd vi ser	I.	16.

Den signede Dag med Fryd vi ser	III.	262.
Den yndigste Rose er funden	I.	181.
Den yndigste Rose er funden	III.	52.
Der er en Bøn paa Jorden	IV.	117.
Der er en Himmelfsteige	IV.	34.
Der er en Skrift, som læses kan	III.	315.
Der er en Vej.	III.	299.
Der er et himmelft Gjæstebud	III.	142.
Der er et Navn paa Jorderig	IV.	227.
Der er et Dje	IV.	49.
Der er saa bredt et Land bag Rhin	II.	109.
Der flyver en Fugl over Skov og Sø	IV.	209.
Der gif en Hyrde og vogted Faar	II.	23.
Der knejser et Træ paa Norges Fjæld	I.	194.
Der kom et Bud fra Himmerig	II.	12.
Der kom tre svare Hungersaar	II.	51.
Der laa en Stad paa Marken	II.	36.
Der ligger en Stad i det tyrkiske Land	I.	2.
Der ligger en Stad i det tyrkiske Land	II.	100.
Der ligger en D i Vesterhav	II.	106.
Der ligger et Land vel lavt i Nord	II.	129.
Der løber en Flod i Paradis	IV.	95.
Der sad en Drot ved Evfrats Rand	II.	103.
Der sad en Fister saa tankefuld	II.	74.
Der sad en Svend i Blaamænds Land	II.	97.
Der sad en Svend i det sorte Hul	II.	18.
Der sad en Svend i Munketur	II.	128.
Der sidder en Dronning paa Gyldestrin	IV.	188.
Der skinner en Sol i Paradis	III.	364.
Der staar et Hus paa Jorderig	IV.	182.
Der stander et Træ i vor Guds Paradis	I.	102.
Der stod en Gran saa raut og skøn	II.	124.
Der toner et Kvad over Tidens Hav	II.	22.
Der troned en Kejser i Englehjem	II.	112.
Der vandred en Yngling saa tankefuld	II.	72.
Der var en gammel Hyrde	II.	104.
Der var en gammel Præste=Søn	II.	54.
Der var en Kæmpe over Kæmper alle	II.	43.
Der var en Kæmpe stor og stærk	I.	51.
Der var paa Jord en Guds Engel saa fin	II.	68.
De, som med Taarer saa	IV.	299.
Det er et Under paa Verdens D	III.	123.

Det er fuldbragt, du har det hørt	IV.	161.
Det er fuldbragt, til Himmels foer	I.	323.
Det er min Trost, min Skat, min Vre	III.	343.
Det er saa lifligt at tænke paa	IV.	206.
Det er saa yndigt at følges ad for to	IV.	236.
Det er saa yndigt at følges ad, hvor	IV.	207.
Det er Sataus Ydmyghed	IV.	151.
Det hellige Kors, vor Herre han bar	I.	269.
Det kimer lydt til Kirkefest	III.	363.
Det kimer nu til Julefest	I.	193.
Det lakker nu ad Aften brat	I.	127.
Det lifligt er for os at gaa	III.	198.
Det liflig klang i Engle-Kor	III.	49.
Det Livsens Ord vi bygge paa	IV.	300.
De Toner ej klage saa jaare	IV.	282.
Det Ord, som bestaar	I.	29.
Det Pagten var med Abraham	IV.	18.
Det tordned over Land og So	III.	353.
Det Troens Ord, som vi bekjende	IV.	45.
Det Vandbad i Ordet	IV.	111.
Det var den første Paaske dag	III.	200.
Det var i gamle Dage	II.	116.
Det var i Hvede-Høstens Tid	II.	37.
Det var i vore Dage	II.	130.
Det var saa stille ved Midjenat	II.	46.
De tvende store Bud	III.	351.
Dig, alles Fader, Livets Gud	IV.	237.
Dig rummer ej Himle	I.	57.
Dig vandre vi saa gjerne med	III.	199.
Din Aand, o Gud, har ført dit Ord	I.	69.
Din Kirke, gode Gud	IV.	253.
Din Kirke-Mark, o Gud	I.	66.
Dit Nadver-Bord	IV.	178.
Drag ind ad disse Porte	I.	380.
Drag, Jesus, mig	I.	319.
Du er vor Skat, o Jesus fød	IV.	173.
Du gode Gud, saa vidt jeg veed	III.	376.
Du ledte frem, Algodheds Gud	IV.	233.
Du sande Gud, hor du min Bon	II.	98.
Du, som den store Pinse dag	III.	248.
Du, som gaar ud fra den levende Gud	I.	360.
Du, som i Paaske-Dagningen	I.	305.

Du, som os beføl at jøre	IV.	156.
Du Tøjle paa Folerne vilde	I.	122.
Du Vejen er til Salighed	III.	205.
Dybt fornødres skal enhver	III.	345.
Tæfker Gud nu Bord i Orken	I.	96.
Dobbider! hvor er din Brod	III.	174.
Død! din Brod er end at finde	III.	179.
Døden er den sidste Fjende, vi med	IV.	266.
Døden er den sidste Fjende, vi skal	IV.	267.
Døduinggud er ej vor Drot	I.	303.
Død og Pine i Daarers Mund	IV.	284.
Død som en Konge, begravet med Ære	IV.	79.
Eftergav jeg dig al din Gjæld	III.	374.
Ej af denne Verden er mit Rige	IV.	186.
Ej af sig selv er Sandheds Aand	III.	221.
Ej Hus, ej Land	III.	5.
Ej Harens Tal gjør sejerrig	IV.	245.
Ej paa Sand, men paa en Klippe	III.	195.
Ej uddør den godes Æt	II.	7.
Elf din Gud, som dig har givet	III.	350.
Ene i den vide Verden	IV.	61.
Ene om Raadet er ene om Sorgen	IV.	229.
Engelen som Lynet	I.	221.
Engelen, som til Betlehem	III.	88.
Engel, hvor jeg har dig kjær	I.	311.
Engle=Herolde, hør du dem	I.	159.
Engle i Skare	I.	338.
Enhver, som tror og bliver døbt	I.	49.
Enhver, som tror og bliver døbt	IV.	104.
En liden Strud	IV.	268.
Enlighed er ej det bedste	I.	351.
En Sæde=Aand gif ud at faa	I.	146.
En sød og liflig Klang	I.	167.
En Søndag=Morgen Kvinder tre	III.	185.
En Vædelsten er rosenrød	I.	270.
Er Aand kun Lust, er Ord kun Lyd	I.	54.
Er det muligt, er det sandt	I.	25.
Er du skriftklog paa Guds Rige	I.	70.
Er fra Jorden Himmerige	III.	92.
Er Gud for mig, da træde	III.	133.
Er i Guds=Haauden	IV.	211.

Er Maden mer for dig end Livet	III.	326.
Er som Jaar vi uden Hyrde	I.	396.
Er vor Tungge ej af Rjod	IV.	93.
Ejeb var en Skytte vild	II.	14.
Est du modfalden, hjare Ven	III.	332.
Et Barn blev født i Betlehem	III.	54.
Et Barn er født i Betlehem	I.	163.
Et Barn er født i Betlehem	II.	59.
Et Drømme-Syn for Hedninger	I.	198.
Et helligt Liv, en salig Død	III.	64.
Et lidet Barn saa lysteligt	I.	165.
Et lidet Barn saa lysteligt	III.	47.
Et Paradis var Gofen	II.	24.
Et treenigt Vidnesbyrd	IV.	23.
Evige Fader, som vældig regerer	III.	275.
Evigt Liv, som Gud kun ejer	IV.	94.
Faderen saa højt i Vøn	IV.	126.
Fader og Søn og Helligaand	IV.	43.
Fader, Søn og Helligaand, Menigheden	IV.	98.
Fader, Søn og Helligaand, tør	I.	85.
Fadervor er et Palmetræ	IV.	118.
Fadervor er Herrens Bøn, givet	III.	225.
Fadervor er Herrens Bøn, passer	I.	92.
Fader vor i Himmerig	I.	90.
Farao sidder i Hojeloftsfaal	II.	26.
Farlig er Falske-Blakkens Tid	III.	384.
Fat du kun Mod, med Synd forladt	III.	357.
Fat Mod, du Jord, vær friff og glad	I.	329.
Fjenden stod op, mens Folket sov	III.	119.
Foragter ej de ringe Dage	I.	131.
For al den Del, som Gud har gjort	I.	17.
For alle slagtet er Guds Lam	I.	256.
For at domme Verdens Dommer	I.	214.
For, den soleklare Gud	I.	215.
For den store Gattigdom	I.	246.
For dig, vor Herre, som Dage kun	IV.	259.
Fordum alt var tomt og øde	I.	359.
Fordum sønneløs og gold	I.	335.
Fortvivlet ej, vemodig kun	IV.	125.
Forndsigelsen	I.	150.
Forventningsfulde Sjæle	I.	375.

For Verden Sjæl og Salighed	IV.	285.
Fra Afgubers Altre slog Røgen i Sky	II.	10.
Fra de døde Tredje=Dagen	IV.	82.
Fra Himlen Herrens Aand nedfoer	I.	389.
Fra Himlen højt kom jeg nu her med nyt	I.	160.
Fra Himlen højt kom jeg nu her, mit Budskab	III.	57.
Fra Himlen kom den Helligaand	III.	243.
Fra Himlen kom den Helligaand	III.	244.
Fra Himlen kom en Engel klar	I.	162.
Fra Solens Bugge til Solens Grav	I.	154.
Fred med dig! og Fred med eder	IV.	122.
Fred og Glæde	III.	13.
Fred til Bod for bittert Savn	III.	16.
Frelseren i Betanien	III.	153.
Frelseren i sin Moders By	II.	71.
Frelser! under aaben Sky	I.	353.
Frihed bedre er end Guld	III.	298.
Frisk op, du Kristen=Menighed	III.	70.
Fristeren, som gaar omkring	IV.	31.
Fryd dig, du Kristi Brud	I.	82.
Fryd dig ved Guds Behag	I.	176.
Frydelig Himmel og Jord	I.	222.
Frygter ikke, Mod inddrikke	III.	208.
Frygter ikke, thi Fryd jeg bringer	I.	199.
Frygt kun ikke, tro kun du	III.	379.
Frygt, mit Barn, den sande Gud	I.	43.
Fuglen har Rede, og Røven har Grav	IV.	17.
Fællesskabet i Guds Rige	III.	365.
Fællesskab om mit og dit	IV.	89.
Fødes maatte af en Kvinde	IV.	73.
Født af Aanden og af Kvinden	IV.	70.
Følge med, enhver, som græder	IV.	273.
Følger med til Urtegaarden	I.	247.
Følg med os i Dag til Paradis	IV.	8.
Gaf under Jesu Kors at staa	I.	274.
Gaf under Jesu Kors at staa	III.	169.
Gamle Surdej, ud af Huset	I.	238.
Gid Jesu Glæde i os bo	III.	10.
Giv Himlen nu din Stemme	I.	65.
Giv mig, Gud, en Salme=Luuge	I.	62.
Gjentyd, du ny Jerusalem	I.	233.

Gjerrighed er Helveds Lyde	III.	287.
Gjør det dig ondt, at god er jeg	III.	122.
Gjør Døren høj, gjør Porten vid	III.	27.
Gjør som Guds Søn nu Sten til Brød	III.	136.
Glædelig Fæst, glædelig Fæst	I.	202.
Glæden hun er født i Dag	I.	164.
Glæderig og underfuld	IV.	230.
Glæder og Sorger følges ad	III.	211.
Glødende Tunger kom til Jord	III.	264.
Godt og ondt i Lys og Mørke	III.	115.
Golgata! en Gru det er	III.	168.
Græd kun, Marta! græd Marie	IV.	275.
Gud! Danmark, luft med Bølgen blaa	IV.	246.
Gud! din Sag er solesklar	III.	117.
Guddommelige Tvillinger	I.	304.
Guddommelige Ydmyghed	III.	308.
Gud! du er Gud for mig	IV.	57.
Gud! du fra dine de herlige Højeloftsjale	III.	339.
Gud Fader elsked Verden ⁷ saa	IV.	21.
Gud Fader god i Himmerig	III.	222.
Gud Fader og Søn og Helligaand	III.	69.
Gud Faders runde, milde Haand	I.	378.
Gud Faders Søn gif hjem til sit	I.	374.
Gud Fader udsendte sit Naadens Ord	I.	327.
Gud, for al Verdens Klogskab dulgt	III.	391.
Gud Helligaand, du Stat saa skjøn	III.	260.
Gud Helligaand! i Tro os lær	I.	86.
Gud Helligaand! o kom	I.	356.
Gud Helligaand! opfyld med Lyst	I.	112.
Gud Helligaand, vor Gjensøder	III.	253.
Gud Helligaand, vor Trøstermand	III.	246.
Gud Herren saa til Jorden ned	III.	293.
Gud, i det høje	IV.	52.
Gud, i dine Bingers Skygge	III.	18.
Gud ikke for Sabbatens Skyld	III.	347.
Gud med Almagts Ord og Tanker	IV.	67.
Gud med os, Immanuel	III.	349.
Gud naade mig stakkels gamle Mand	II.	20.
Gud planted en Have fra Ost til Vest	II.	3.
Guds Aafhyns Glans alene	III.	367.
Guds enbaarne vandred om	III.	380.
Guds Engel sidder paa Gravens Bred	I.	284.

Guds Engle de fare hid og did	IV.	60.
Guds Engle i Flok, synger liflig i Kor	III.	50.
Guds Engle sang i Stjerne=Tal	I.	200.
Guds Fred er mer end Englevagt	IV.	123.
Guds Fred, hvor I bygge	I.	Side 1.
Guds Godhed vil vi prise, de store	III.	77.
Guds Godhed vil vi prise, for dem	IV.	244.
Guds hellige Engle op og ned	III.	146.
Guds=Husets Dør er i vor Daab	IV.	100.
Guds Hus med Livets Ord	I.	381.
Gud skabte alt, hvad han gav Navne	IV.	145.
Gud ske Lov for Daabens Pagt	IV.	19.
Guds Kirke er vor Klippe=Borg	I.	3.
Guds Kirke er vor Klippe=Borg	II.	122.
Guds Kirke, hvor du mig er kjær	IV.	204.
Guds Menighed er en Eva ny	III.	358.
Guds Menighed i Syd og Nord	III.	2.
Guds Menighed lignes	IV.	193.
Guds Menighed paa denne Jord	IV.	197.
Guds Menigheds det skjønne Navn	IV.	200.
Guds Menighed, syng for vor Staber i Løn	III.	242.
Guds Naade=Sols Arvaagenhed	I.	67.
Guds Ord blev aldrig bundet	I.	80.
Guds Rige kommer ej med Bram	IV.	184.
Guds Rige lignes ved et Frø	III.	124.
Guds Riges Dør sig aabne skal	IV.	24.
Guds Søn, han kom fra Himlen ned	III.	359.
Guds Søn har selv os sagt, han kom	III.	35.
Guds Søn kom ned fra Himmerig	III.	294.
Guds Søn nedsteg i Jordans Flod	III.	127.
Guds Venner! vil til evig Tid	III.	4.
Gud taler, saa det sker, min Sjæl	III.	56.
Gud taler, saa det sker, ved Ordet	I.	81.
Gud! vi er i gode Hænder	III.	280.
Gud! vær mig naadig	IV.	56.
Gyldenaaret! hør det runger	I.	363.
Haabet og Livet, de elskede to	IV.	212.
Haab! som du er her til Stede	III.	196.
Halleluja for Lysets Drot	I.	254.
Halleluja med Ore	IV.	158.
Han, som Fugle giver Føden	IV.	66.

Han, som har hjulpet hidindtil	III.	327.
Han, som har sine elsket forst.	III.	157.
Han var ingen mægtig Mand	II.	126.
Har du hørt en Sandheds Stemme	III.	86.
Har Haand du lagt paa Herrens Plov.	IV.	153.
Har nogen Lyst at kjende	III.	75.
Har Sorg og Frygt mit Lys udsuget	I.	301.
Har vi toppet, maa vi dale	III.	209.
Hedenstafets Frelsermand	I.	157.
Hedenstafets Galilæer	I.	148.
Held den Mand, som frygter Gud	I.	151.
Hele den hellige Menighed	IV.	12.
Helgen her og Helgen hisfet	I.	364.
Helligaanden trindt paa Jord	III.	263.
Helligaand med Velbehag	I.	358.
Helligaand vor Sorg du slukke	I.	357.
Helten, som os hjalp af Nød.	I.	229.
Her ej ries, her indvies	IV.	220.
Her er Guds Hus og Himlens Dør	I.	7.
Her er Guds Hus og Himlens Port	IV.	225.
Her er saa stille, her er saa thst.	II.	117.
Her komme dine arme smaa	III.	53.
Hertilige Ting er talt om dig	I.	361.
Hertilig var Guds Gave	IV.	124.
Her mødes alle Veje	IV.	278.
Herodes! hvi saa rød og grim	III.	95.
Her og hisfet! det betyder	III.	366.
Herre! bøj til mig dit Zre	III.	216.
Herre, du, vor Herre stor	IV.	147.
Herre Gud! hvor agtes ringe	I.	144.
Herre! havde du ej gjort	III.	220.
Herre! hvor skal vi gaa hen	I.	100.
Herre! hvor skal vi gaa hen	IV.	164.
Herre Jesus! naar det lyder	IV.	68.
Herre! med dit Skaberværk	IV.	262.
Herren af Søvnne opvaagned, opsprang	I.	219.
Herren arbejder med endnu	III.	236.
Herren god, som uden Grænser	IV.	162.
Herren han har besøgt sit Folk	I.	23.
Herren han har besøgt sit Folk	II.	132.
Herren han laa om Bord og sov	III.	111.
Herren han sad paa Bjærgets Top	III.	372.

Herren han sad paa Brudebænk	III.	105.
Herren han sagde til Herre min	I.	32.
Herren Moder Eva loved	II.	58.
Herrens Apostler, med hvem til vort bedste	III.	370.
Herrens Dag paa Aandens Sprog	I.	138.
Herrens Hus var lagt i Støvet.	II.	55.
Herren siger: er I trætte	IV.	25.
Herren sig hæver	I.	298.
Herrens Lærdom favr og fin	IV.	115.
Herren, som raader i Himmerig.	II.	4.
Herrens Røst er over Vandet, efter	IV.	108.
Herrens Røst er over Vandet, Sjæle=Badet	I.	53.
Herrens Røst, som aldrig brister	III.	288.
Herrens Røst var over Vandet	IV.	6.
Herren strækker ud sin Arm	I.	368.
Herrens Beninder.	I.	223.
Herren taler, Der hører	II.	125.
Herre! vi elske dit Straale=Palads	I.	334.
Her vil ties, her vil bies	IV.	291.
Hil dig Frelser og Forsøner	I.	232.
Hil dig, vor Fane	I.	230.
Hil dig, vor Fane	II.	133.
Himlene, Herre! fortælle din Ære.	I.	120.
Himlene, Talsmand! fortælle din Ære.	I.	331.
Himlens Morgenrøde	III.	46.
Himmelfaren til vor Glæde	IV.	84.
Himmelfarten saae i Løn	I.	245.
Himmelske Brudgom! af, jeg var i Senge	I.	340.
Himmerig ligned ved Moer ti	III.	32.
Himmerigs Port en Gang fløj op.	II.	67.
Himmerigs Port en Gang fløj op.	III.	131.
Hjælp, Gud, at jeg nu kunde.	I.	268.
Hjærte, du, som gråd i Nat	IV.	40.
Hjærtelig ynktes Hjerden god	III.	297.
Hjærtet i Herren sig hoppende fryder	IV.	55.
Hjærtets Sult og Brynde=Tørst	III.	143.
Hos Fyrsterne sad tæt i Ring	II.	110.
Hos Gud, før Verdens Grund blev lagt	I.	325.
Hos Herren paa det høje	I.	26.
Hos vor faderlige Gud	III.	224.
Huset, som Gud har bygt	IV.	232.
Hvad er det for en Naaben	III.	110.

Hvad er det for en Snæffe.	III.	109
Hvad er det, som vore Sjæle.	IV.	9.
Hvad er det, vi skue	II.	1.
Hvad er Guld og Magt og Ære	III.	386.
Hvad er Sandhed hist og her.	IV.	30.
Hvad forklarer Rigets Gaade.	I.	84.
Hvad har i Orken I vel set	III.	36.
Hvad har Kirken her tilbage	I.	34.
Hvad maa mit Hjærte sige	I.	183.
Hvad nytter den Raaben.	I.	79.
Hvad skal den unyttige Tjener med Pundet	I.	341.
Hvad skal vi nu med Lovens Aag.	III.	68.
Hvem der smile kan ad Døden	IV.	272.
Hvem er det, I korsfæster	III.	172.
Hvem gaar mellem Træ og Bark	IV.	168.
Hvem monne det være, der ganger saa hvast	II.	114.
Hvem ser jeg hist som Lammet gaa	I.	276.
Hvem vil have ham til Fader	IV.	64.
Hvem vil med til Himmerige.	III.	276.
Hver en Profet til Folket sit	III.	139.
Hver Gang Søndag=Morgen gryer	III.	182.
Hvi er dine Klæder saa røde	I.	227.
Hvi græmmer, Hjærte, du dig saa	III.	335.
Hvilende paa mig er Guds Aand	I.	330.
Hvi vil du dig saa klage.	III.	381.
Hvo en Tomme kun vil sætte	III.	307.
Hvo ifkun lader Herren raade	III.	90.
Hvo kan tro, som har ej hørt	I.	42.
Hvor Abraham i Hyrdehjem	II.	94.
Hvor dejlig skal Guds Kirke staa	I.	28.
Hvor dejlig skal Guds Kirke staa	IV.	201.
Hvor dog i al Verden, hvor	IV.	189.
Hvor ej sit Hus Gud bygge vil.	IV.	219.
Hvor er det godt at lande	IV.	294.
Hvor er dog din Naade	I.	10.
Hvor er dog Paaske sød og blid	I.	291.
Hvor er Gud=Faders Højrehaand	III.	237.
Hvor er Ilden.	III.	250.
Hvor er Kirken, Gudsords=Huset	IV.	190.
Hvor er Lammet, Offerlammet	III.	159.
Hvor er nu de gamle Stier	I.	282.
Hvor er nu Edens Have	III.	271.

Hvor er nu vor Herres Grav	IV.	16.
Hvor i en Ort skal kjøbes Brød	III.	144.
Hvor i Verden findes Trost	III.	219.
Hvor skal jeg Guds Billed finde	IV.	1.
Hvor stor er dog den Glæde	III.	98.
Hvo som troer i sit Hjerte	IV.	39.
Hvo veed, hvor nær mig er min Ende	IV.	290.
Hyggelig, rolig	I.	61.
Hyrden er een, og saa hans Hjord	III.	207.
Hyrder, som paa Marker her	I.	103.
Hytter og Borge de synke i Grus	III.	377.
Højere end Hus og Hal	I.	124.
Højhedens Gud, som kom her ned	IV.	51.
Højtids=Dagen, Højtids=Gangen	I.	240.
Højt ubi Gudernes hvælvede Sal	I.	191.
Hører du Røsten	IV.	7.
Hører I, som græde	I.	292.
Hører I, Tyrannen byder	I.	188.
Hører I? vor Herre kalder	III.	282.
Hører Seer=Skjaldens Ord	II.	35.
Hører til, I høje Himle	I.	272.
Hører til, I høje Himle	III.	161.
Hører, Verdens Dø, hører	IV.	199.
Hørt det har jeg, han opstod	I.	300.
Hør vor Hellig=Aftens Bøn	I.	217.
I Afgrunds Svælg skal styrtes ned	III.	344.
I al sin Glans nu straaler Solen	III.	245.
I Begyndelsen var Ordet, var guddommeligt	IV.	5.
I Begyndelsen var Ordet, var hos	I.	56.
I Daaben lukkes op den Dør	IV.	101.
I Daaben lukkes op den Dør	IV.	102.
I Dag med Haand og Mund til Gæst	I.	371.
I Dag opstod den Herre Krist	I.	266.
I Dag opstod den Herre Krist	II.	86.
I Dag paa apostolisk Vis	IV.	222.
I Dag sulker Helved og klager	I.	218.
I de dybe Hjærtens Tid	II.	108.
I de gyldne Himmel=Sale	I.	206.
I denne søde Zule=Tid	I.	182.
I det andet Tempels Dage	II.	57.
I dine Helgenes straalende Skjæde	I.	339.

I dit Tempel møde vi	III.	6.
I Dommertiden i Betlehem	II.	45.
I Døden Jesus bluded	I.	287.
I Dødens Baand vor Frelser laa	I.	263.
I Dødens Stund tank først og sidst	IV.	264.
I eder selv paaminde	I.	143.
I Getjemane Lyft-Haven	III.	160.
I Graven laa den Herre Krist	I.	306.
I Gud Faders Himmerige	III.	283.
I Herrens gjenløste fra Gjendens Haand	IV.	54.
I Herrens Hus det toner	I.	121.
I Himlen høstes Gud Faders Røst	III.	43.
I Jesu Navn skal al vor Gjærning ske	I.	72.
I Jesu Navn skal al vor Gjærning ske	III.	80.
I Jesu Navn skal al vor Gjærning ske	IV.	154.
I Kvæld blev der banket paa Helvedes Port	I.	243.
I Kafaret der var saa smukt	II.	64.
I Kafaret, i trange Kaar	III.	100.
Ind i Haven Jesus gif	I.	262.
Indtoget i Jerusalem	III.	28.
Engen er saa stor en Synder	IV.	138.
Intet Liv, hvor Stjærner tindre	IV.	283.
Intet saa stort, han det jo kan	III.	312.
Is er kun et Baand paa Vandet	IV.	269.
I smukke Børn og fromme	III.	99.
I Sol og Maane skal times Tegn	III.	29.
Israels Hæder	II.	49.
I Verden mon være de Sygdomme to	I.	281.
I Bittenberg i Sagen-Land	I.	8.
I Bittenberg i Sagen-Land	II.	119.
I vor Herres Jesu Navn	I.	87.
I vor Kirke Himmel-Brevet	III.	314.
I Osten ligger en gammel By	IV.	129.
Jeg arme Synder træde maa	IV.	133.
Jeg dig tager paa dit Ord	III.	156.
Jeg drømte en Drom, som blev borte igjen	II.	53.
Jeg er det Hus paa Klippetind	IV.	181.
Jeg er saa underfuld en Magt	I.	1.
Jeg førte ret et Kongeliv	II.	107.
Jeg gaar i Fare, hvor jeg gaar	IV.	140.
Jeg gif i Marken og vogtede Faar	II.	47.

Jeg glæder mig, o Jesus! ved min Daab	IV.	107.
Jeg, i denne Verdens Sprog	IV.	10.
Jeg som et Barn mig glæde vil	I.	196.
Jeg takker dig ret hjærtelig	IV.	247.
Jeg tror det, min Gjenløser	III.	310.
Jeg var en Munk i Sagen=Land	II.	121.
Jeg veed en Blomst saa favr og fin	IV.	231.
Jeg veed et evigt Himmerig	I.	101.
Jeg veed et lille Himmerig	I.	137.
Jehova uedfoer fra det høje	II.	29.
Jeriko var en Stad saa fast	II.	39.
Jesus! at du blev min Broder	IV.	217.
Jesus, den Guds enbaarne, græd	III.	305.
Jesus, dine dybe Vunder	I.	261.
Jesus, din søde Føvening at smage	IV.	166.
Jesus, du min Glæde	III.	206.
Jesus, Dodens Overvinder	I.	48.
Jesus er Navnet mageløst	III.	81.
Jesus fra Nasaret, Todernes Drot	IV.	78.
Jesus, Frelser og Befrier	III.	82.
Jesus! gjor det for din Piiie	III.	164.
Jesus, himmelfaren	III.	233.
Jesus! hvor er du dog henne	I.	35.
Jesus! hvor er du dog heune	IV.	41.
Jesus! hvor er du dog henne	IV.	42.
Jesus, i din Dod er Livet	I.	280.
Jesus i Gaar og i Dag og i Morgen	III.	79.
Jesus Krist, du gav mig Livet	I.	99.
Jesus Kristus er opstanden	IV.	81.
Jesus Kristus, Frelser=Drotten	III.	83.
Jesus Kristus, Frelser=Manden	III.	84.
Jesus Kristus, Guddoms=Manden	IV.	109.
Jesus Kristus, Gud og Mand	IV.	72.
Jesus Kristus har afvendt	I.	384.
Jesus Kristus, Livets Drot	II.	84.
Jesus Kristus, vor Forgænger	IV.	92.
Jesus Krist! vi osre dig	I.	324.
Jesus! lad mig dog ej fattes	III.	163.
Jesus lever, Graven brast	I.	295.
Jesus, Moses og Elias i Sty=Telten	I.	141.
Jesus, Moses og Elias mødtes her	III.	394.
Jesus, som skal Verden domme	III.	165.

Jobs Taalmodighed var stor	III.	212.
Johannes var vor Herres Ven	II.	102.
Jordens Kreds var tom og øde	III.	31.
Jorderigs Slagter i Klynge	IV.	53.
Jord og Himmel at forbinde	III.	147.
Josva gif i Palmelunden	II.	38.
Josva med Arken Guds Folk baned Vej	II.	40.
Jule=Åften! du er skøn	III.	39.
Jule=Morgen vi har set	III.	45.
Julen har Englethd.	III.	48.
Kain plojed rast i Vaar	II.	6.
Kan gamle Folk gjensødes	I.	106.
Kejseren sidder og kraver Skat	III.	375.
Kimer, I Klokker! ja kimer før Dag i det dunkle	III.	44.
Kirkelig Frihed for saa vidt	IV.	202.
Kirken den er et gammelt Hus	I.	22.
Kirken er Guds=Menigheden	IV.	88.
Kirken er som Himmerige	I.	19.
Kirken er som Himmerige	III.	284.
Kirke=Ordet og Kirke=Sproget	IV.	4.
Kjender du Bordet	I.	95.
Kjender du Guds Retfærdighed	III.	295.
Kjærlighed det er, som troner	IV.	234.
Kjærlighed er Hjærte=Grunden	III.	114.
Kjærlighed er Lysets Kilde	III.	113.
Kjærlighed! hvor har du hjemme	III.	274.
Kjærligheds Gaade! hvo gav dig Stemme	IV.	213.
Kjærligheds Gaade i sin rige Ewighed	III.	266.
Kjærligheds Lov er det Tvillinge=Bud	III.	352.
Kjærligheds og Sandheds Aand	I.	348.
Kjød i Himlen, Aand paa Jord	III.	324.
Kjød skabte Gud saa vel som Aand	III.	203.
Klapper i Haand, alle Folkefærd	I.	225.
Klar op, du Sky paa Djenbryn	I.	390.
Klar op, mit Hjærte, Sjæl og Sind	I.	387.
Klar op, vort Hjærte, Sjæl og Sind	III.	261.
Klogere tit er Verdens Børn	III.	302.
Klynke og Klage	I.	104.
Kom, følg i Aanden med	II.	66.
Kom, følg i Aanden med	III.	34.
Kom, Gud Faders Aand fuld god	I.	385.

Kom, Gud Helligaand, kom brat	I.	347.
Kom, Helligaand, med Skaber=Magt.	I.	367.
Kom igjen nu, Jesus jøde	III.	87.
Kom, lader os bygge	I.	27.
Kom, lad os prise de herlige Mænd	II.	56.
Kom, lad os syngte vor Herre en Sang.	II.	28.
Kom, lad os tomme et Bæger paa ny	I.	220.
Kom med til Jordans Flod	I.	52.
Kommer hid kun med de smaa	I.	76.
Kommer hid kun med de smaa	IV.	99.
Kommer hid, vor Herres smaa	III.	306.
Kommer, Sjæle, dyrefjæbte	I.	244.
Komme skal vor Drot igjen	IV.	85.
Kom, Sandheds Aand, og Vidne giv	III.	12.
Kom, Sjæl! og tag dit Regnebræt.	IV.	134.
Kom, Skaber=Kraft, Gud Helligaand.	III.	254.
Kom, skab os ny, Gud Helligaand	III.	258.
Kom, skab os om, Gud Helligaand	I.	345.
Kong Balak han sendte sine ridende Bud	II.	33.
Kong Farao vaagned en Morgenstund	II.	19.
Kong Farao var en ugudelig Krop	II.	21.
Kong Kristus den første regerer endnu	I.	83.
Korsets hvide Sejers=Jæne	I.	312.
Korsets hvide Sejers=Jæne	III.	61.
Korsets Ord for Verden Tant	IV.	119.
Korsets Tegn og Korsets Ord	IV.	120.
Kors ved Kors paa Golgata	III.	167.
Kraften fra det høje.	III.	240.
Kristelig Frihed i Guds Aand	IV.	203.
Kristendom i Verdens Mund.	I.	39.
Kristen=Troens første Led	IV.	65.
Kristi Kirke! lydt du kvæde.	I.	350.
Kristi Kirkes Alderdom	I.	105.
Kristne alle sig fryde nu	I.	171.
Kristne med Skjel	I.	38.
Krist stod op af Døde i Paaaste-Morgenrøde.	III.	176.
Krist stod op af Døde, vi gaa ham i Møde.	I.	286.
Kristus er vores, med ham har vi alt	I.	37.
Kristus juld strag.	I.	285.
Kristus kom tilbage	I.	312.
Kristus=Navnet er Liv=Baadet	IV.	69.
Kristus, salvet med Guds Naade	III.	85.

Kristus, vor Drot, hvis Son er han	III.	355.
Kristus, vor Gjenløser blid	I.	260.
Kristus, vor Gjenløser blid	II.	85.
Kron=Prins i Himlen og Konge paa Jorden	I.	147.
Kun een Gang kom Moses med Kristus i Strid	IV.	152.
Kun faa var Paradisets Dage	I.	249.
Kvindesil! din Tro er stor	III.	137.
Kvinden paa sin Krykke	II.	76.
Kvinden saae, din Frugt var skøn	I.	337.
Kvindens Sød skal Slangen knuse	III.	135.
Kampen for Huset staar paa Bagt	III.	141.
Kampe=Skridt som ingen anden	I.	242.
Kølig falder Aftenduggen	IV.	263.
Lad det klinge sødt i Sky	I.	166.
Lad os, som fik Forældres Navn	IV.	105.
Lad Pagtens Dag, o milde Gud	IV.	160.
Lad vaje højt vort Konge=Flag	I.	228.
Lammets Blod og Livets Brød	IV.	169.
Lazarus laa paa Sotteseng	II.	81.
Lazarus var vor Herres Ven	IV.	274.
Legem eet, men Lemmer mange	IV.	223.
Let er min Byrde	III.	388.
Leve og se gode Dage	III.	291.
Libanons de høje Cedre	I.	328.
Lignelsesvis i Herrens Art	III.	281.
Lignelsesvis vor Herre sang	III.	318.
Lig=Stenen blev Høj=Sæde	III.	180.
Lilje gul, hvad vil du her	I.	297.
Lille Guds Barn, hvad skader dig	III.	334.
Livet er fra Himmerige	III.	292.
Livet her ret lignes ved	III.	112.
Liv og Død, den store Gaade	III.	383.
Liv og Død er Arve=Fjender	III.	191.
Livsfulg Paastedag	III.	189.
Lovet være du, Jesus Krist	I.	161.
Lov og Tak og evig Ære ofre vi dig	III.	21.
Lov og Tak og evig Ære ske dig	I.	318.
Lovsunger Herren, min Mund og mit Indre	I.	64.
Lovsng Herren, min Sjæl og Aand	III.	11.
Luf op dit Borge=Led	I.	172.
Luf Dine op, al Kristenhed	II.	89.

Luf Dine op, al Kristenhed	III.	197.
Luf Dine op, du Verdens Barn	III.	214.
Lysfalg, hvo som frygter Gud	IV.	239.
Lysfalg det Folk, som har Dre for Klang	III.	247.
Lys Morgen er oprunden	I.	299.
Lysset, Gud har sagt, er godt	III.	267.
Lysset og Livet er Tvillinger holde	I.	139.
Lyslevende fra Himmerig	III.	192.
Lær mig, o Skov, at visne glad	IV.	298.
Løft dig, Sjæl, paa Lysets Binger	IV.	248.
Løgnens Fader, Mørkets Drot	IV.	22.
Løgnens Fader vi forsfage, falsk er	IV.	159.
Løgnens Fader vi forsfage, lad kun	III.	201.
Mand af Muld! du er en Gaade	III.	151.
Manden af Muld, som er baaren og født af en Kvinde	III.	229.
Marie holdt sin Kirkegang	III.	65.
Marie hun sad paa Hø og Straa	II.	60.
Marie hun var en Somsfru stær	I.	173.
Marken, Herre, dig var fuld hjær	III.	217.
Med den enbaarnes Herlighed	III.	104.
Med Fred og Fryd jeg farer hen	III.	66.
Med Guds Søn, med Livets Drot	III.	238.
Med høj og festlig Jubel-Klang	I.	115.
Med Korset og Krumstaven	II.	113.
Medtristue paa den hele Jord	IV.	187.
Med os det har slet ingen Nød	I.	110.
Med sin Alabaster-Kruffe	I.	211.
Med Sorgen og Klagen hold Maade, du mindes	IV.	280.
Med Sorgen og Klagen hold Maade, lad Guds Ord	IV.	281.
Med Straale-Krans om Tinde	IV.	279.
Med Bemod og med Andagt træde	IV.	295.
Med vor Herre ved hans Bord	IV.	172.
Meget kan, som Staal og Sten	IV.	2.
Mellem Brødre kaldt den lille	II.	48.
Menneske=Volig	I.	224.
Menneske=Hænder ej Huse kan bygge	III.	346.
Menneske, kom vel i Hu	III.	348.
Menneske kun og Undersaat	III.	108.
Menneske maa man fødes til	III.	273.
Menneskens Søn og Troens Mand	I.	78.
Mennesket faldt i Nøver-Klor	III.	322.

Menneftet kom fra Fredens Hjem	III.	319.
Menneftet lever af Guds Ord	III.	107.
Menneftet trode det Guds Ord	III.	362.
Mens i Krybben spød du laa	I.	152.
Mesteren viis fra Englehjem	IV.	116.
Midianiten som en Tyrk.	II.	42.
Midt iblandt os er Guds Rige	IV.	196.
Mig hjærtelig nu længes	IV.	289.
Mig lystet nu at træde	III.	128.
Mig rinder i Hu et lystigt Ord	I.	36.
Mindes vi en fuldro Ven	I.	372.
Min Gud! kom din Tjener, den gamle, i Hu.	IV.	261.
Min Gud og Skaber eneraadig	III.	171.
Min Harpe jeg til Sang om Bjarget stemmer	I.	322.
Min Hovding foer til Himlen hjem	III.	235.
Min Jesus, lad mit Hjærte faa.	III.	22.
Min Mund og mit Hjærte	I.	113.
Min Mund og mit Hjærte	IV.	26.
Min Sjæl! hvi vil du græmme dig	III.	325.
Min Sjæl! hvorfor er du saa bange.	III.	170.
Min Sjæl og Aand! opsving du dig	I.	317.
Min Sjæl! vil du til Himmerig	III.	278.
Min Sol, min Lyst og Glæde	I.	180.
Mit Lys i Mørke, Jesus fød.	III.	296.
Mit Lys og min Frelse, det er Jehova	IV.	58.
Moderen sin enbaarne Søn	III.	342.
Moder-Hjærte! hvor du findes	III.	138.
Mon ikke her det mindste Fro	III.	125.
Morgen-Hanen atter gol.	IV.	250.
Morgenstund har Guld i Mund	IV.	251.
Moses var gammel, af Verdens Uro	II.	34.
Nat min Sjæl, o Jesus fød.	IV.	163.
Naaden hui er af Kongeblood	III.	285.
Naar du Frelseren tidobes	IV.	96.
Naar i den største Nød vi staa	III.	106.
Naar jeg betænker den Tid og Stund	IV.	286.
Naar mit Dje.	IV.	292.
Naar Nat udvælger	II.	8.
Naar vi ser paa Himmel=Dybet.	IV.	143.
Nabots Vingaard grænsed tæt	II.	52.
Naglet til et Kors paa Jorden	I.	277.

Nat i Tfen er ej saa laug	III.	42.
Natten skrider, Dagen gryr.	IV.	127.
Nasaret og Betlehem	I.	201.
Navnet over alle Navne	I.	251.
Nu bede vi den Helligaand.	I.	30.
Nu Bod vi fik for Synd og Død.	I.	189.
Nu bryder Satan ind paa os	III.	303.
Nu falmer Skoven trindt om Land	III.	338.
Nu fryde sig hver kristen Mand.	I	257.
Nu glæder eder, Adams Børn	I.	170.
Nu, Herre, lader du i Fred	III.	67.
Nu hjærtelig mig længes	IV.	288.
Nu kom det rette Paafe=Lam.	I.	264.
Nu kom her Bnd fra Engle=Kor	I.	175.
Nu kom her Bnd fra Engle=Kor	III.	145.
Nu lader os sjunge en Vise	I.	21.
Nu nærmer sig vor Pinse=Fest	I.	386.
Nu riuder Solen op	IV.	252.
Nu Synden aldrig mere.	IV.	139.
Nu syng for Herren Salmer ny	I.	377.
Nøgen, under Torne=Krone.	II.	95.
D, dejlige Land	IV.	214.
D, du Guds Lam	I.	259.
D Gud! din Vej at følge	III.	390.
D Gud! du ser mig, og du veed	IV.	165.
D Gud, min Gud, og Fader.	I.	207.
D Gud, som Tiden vender.	III.	73.
D Gud, vor Fader i Evighed	III.	272.
D, havde jeg Binger, og var jeg en Fugl	I.	11.
D, havde vor Herre	III.	215.
D, Held os, at vi kjende dig.	I.	279.
D Helligaand, som Pinse=Dag	I.	379.
D Helt, som undertvang al Død	I.	294.
D Herre! din er Manden	IV.	226.
D Herre Krist	IV.	132.
D himmelske Udsigt fra Kirke=Bjærg	I.	373.
D hjertenskjære Jesus Krist	I.	275.
D, hvor er Naade=Stolen	III.	270.
D, hør det, Thomas, og tro det dog	II.	90.
D, hør os, Herre, for din Død.	III.	389.
D, hør os, Jesus milde.	III.	24.

O Jesus! for din Pine, Korsfæstelse og Død	IV.	130.
O Jesus! for din Pine, og for din ustyrbige Død	IV.	131.
O Jesus Krist	I.	109.
O Jesus Krist, som Manddom ren	I.	169.
O Jesus! paa din Alterfod	IV.	177.
O Jesus, Præst i Evighed	I.	68.
O Jesus, søde Jesus, dig	IV.	179.
O Jesus, vor Forsoner	I.	190.
O, kjender du Daaben	I.	50.
O kjære Sjæl, luk op din Mund	IV.	224.
O kjæreste Sjæl, op at vaage	I.	290.
O, kommer hid dog til Guds Søn	III.	385.
O Kristelighed	IV.	215.
O, lad din Aand nu med os være	I.	369.
Om en Hedning vil jeg sjunge	II.	78.
O Menneske! vil du betænke	III.	330.
Om Helte mange i Karmels Land	II.	41.
Om Himmerigs Rige vi tales ved	III.	393.
Op ad Bjerg og ned i Dal	II.	15.
Op, alle Kristne, stemmer i	I.	192.
Op dog, Sion! jer du ej	II.	131.
Op, glædes alle, glædes nu	III.	37.
Op, Hjærte, op med frygig Tro	I.	178.
Ophold os, Herre, ved dit Ord	I.	128.
Op, I Kristne, rustet eder	III.	140.
Opladt har Gud os Himlens Dør	IV.	114.
Opløst din Røst, du gamle Kvinde	II.	127.
Op nu og lad os gaa herfra	III.	158.
Oprunden er vor Jubelfest	I.	18.
Op, Sjæl, bryd Sønnen af	I.	288.
Op, Sjæl, bryd Sønnen af	III.	190.
Opstandelse og evigt Liv	III.	392.
Optagen er i Herlighed	I.	226.
Op, thi Dagen nu frembryder	I.	181.
Op til Guds Hus vi gaa	III.	311.
Op til Jerusalem vi gaa	I.	208.
Ordet af Herrens egen Mund	IV.	13.
Ordet hos Gud, som har Aand til sit Dje	III.	252.
Ordet sig hviled	II.	2.
Ordet var fra Krilds Tid	I.	55.
Ord om Aand i Støvet's Mund	IV.	3.
O, saligt dog det Dine=Par	I.	236.

O store Gud! vi love dig	I.	14.
O Størværk skjønt af Herrens Haand	I.	383.
O jøde Gud! din Kjerlighed	I.	108.
Over Krybben Korset svæver	I.	283.
Over mig din Engel vaage.	IV.	257.
Over Vandet Herrens Kofte	III.	232.
O, vidste du, som gaar i Syndens Lænke.	IV.	135.
O Hgtestand	IV.	240.
Paa Mandedrøttets Binger	IV.	170.
Paa alle dine Veje	III.	91.
Paa Guds Naade	III.	14.
Paa Hedenskabets Grænser	II.	80.
Paa Jerusalem det ny.	I.	349.
Paa Jerusalem det ny.	III.	356.
Paaste=Lammet fra Urte=Gaarden	I.	235.
Paaste=Morgen Magdalene	II.	88.
Paaste=Morgen slukker Sorgen	III.	177.
Paaste=Sol med Pinse=Luer	I.	394.
Paaste vi holde	I.	234.
Paa Sletten ved Evfrat i Asialand	II.	9.
Paradisets Pøder smaa	III.	58.
Paradis=Gaard og Folke=Baug	I.	63.
„Pint“, deri sig iudbefatter	IV.	76.
Pint for os, for vore Synder	IV.	75.
Pint, korsfastet, død og jordet	IV.	77.
Priser Herren, for han er god	IV.	59.
Prægtig skinner Sol og Maane.	III.	30.
Purpur=Kraaben, tit opfarvet	II.	105.
Rejs dig, alle Drotters Drot	I.	253.
Rejs op dit Hoved, al Kristenhed	I.	400.
Retten's Spir det er nu brækket	III.	166.
Rodfastet staar din Kirke.	III.	371.
Ro er Hjærtets røde Gulb	III.	387.
Ruller, Engle, Steuen bort	I.	252.
Rørte jeg blot hans Klæders Som	III.	382.
Saa mange Toner, saa mange Tunger.	III.	249.
Saa samles vi til vore Fædre	IV.	297.
Saa vist som paa sit rette Sted	III.	227.
Saligede, som ej har set	III.	204.

Salighedens Morgenrøde	I.	265.
Salig prise vi den Kvinde	IV.	74.
Samme Herre, Tro og Daab	IV.	48.
Samson var Dral i Filisternes Land	II.	44.
Santlig her vi helligholde	I.	343.
Sanddru og fredegod	I.	158.
Sandhedens Mand er Vidne fast	III.	239.
Sandhed er den boide Kæmpe	III.	118.
Sandhed, Liv og Lys tillige	IV.	29.
Sankt Peder han ligger i Bolt og Jærn	II.	101.
Sara var død, i sin Enlighed	II.	13.
Se det Guds Lam med Verdens Synd	III.	38.
Se, for Døren staar din Moder	III.	150.
Se, hift der gaar en Vandringsmand	III.	317.
Se, hvor nu Jesus træder	II.	82.
Sejer-Kirkens Høvding bold	I.	365.
Sejerrig opstanden	I.	314.
Se nu, hvor Jesus træder	III.	154.
Ser du ham paa Fisserbaaden	II.	75.
Ser jeg op til Sol og Maane	IV.	144.
Ser til Fuglene i Luften	III.	328.
Se til den Fugl, som let	III.	336.
Sidder rolig i Jerusaleem	I.	332.
Sig fornædred Guders Gud	III.	149.
Sig kun et Ord	I.	77.
Simeon tog Guds lille Sen	II.	62.
Sin enbaarne Gud hengivet	I.	354.
Sin Bogn gjør han af Skyer blaa	III.	231.
Sjunger, alle Fugle, sjunger	I.	395.
Sjunger, alle Fugle, sjunger	III.	256.
Skabe lad os af Muld en Mand	IV.	148.
Stabt er baade Jord og Himmel	IV.	141.
Skulle som Sole skal Guds Børn	III.	396.
Skændige Judas! som fandt det uhyre	I.	212.
Smuler under Herrens Bord	I.	97.
Solen er hed i Østerled	II.	16.
Solen vel i sorte Klæder	I.	273.
Solsformørkelsen den fulde	III.	178.
Sol gaar ned i Vester-Hav	I.	140.
Som den gylde Sol frembryder	I.	289.
Som den gylde Sol frembryder	III.	187.
Som den gylde Sol oprinder	III.	181.

Som den gyldne Sol udbryder gennem	I.	4.
Som den gyldne Sol udbryder vældig	III.	186.
Som det led, saa skal det være	III.	62.
Som du dig venter godt af Gud	III.	289.
Som Dug paa slagne Enge	IV.	265.
Som efter Torden	III.	202.
Som Egen stærk og Bogen blid	IV.	235.
Som en Hjort med Tørst befangen	IV.	218.
Som Fisk i Hav og Fugl i Luft	III.	210.
Som Foraars=Solen mild og blid	I.	31.
Som Foraars=Solen morgenrød	II.	87.
Som han siger, saa I gøre	III.	103.
Som Himlen vil, sin Rejse=Færd	IV.	271.
Som Hjorten med Tørst befangen	I.	130.
Som Hjertet slaar i Gladens Stund	I.	59.
Som Højlofts=Sale	I.	114.
Som Hønen klutter mindelig	I.	58.
Som Maanen skinner af Solens Glans	IV.	185.
Som Markens Blomst henvisner sage	IV.	277.
Sommeren sætter nu Vinter i Bånd	III.	183.
Som Styggen svinder Livet bort	IV.	296.
Som Solen oprinder morgenrød	II.	27.
Som tørstige Hjort monne skrige	III.	218.
Som Truen sidder paa højen Hald	II.	17.
Sov sødt, Barnkille	IV.	121.
Sov sødt, Barnkille	IV.	256.
Springer vidt op nu paa Gavlen, I Evigheds Porte	III.	25.
Stadig Kamp vort Liv maa være	IV.	136.
Stat op, bliv klar, Sol er oprunden	I.	187.
Stat op i Gry, min Gud! stat op	I.	209.
Stene for mig raabe skal	I.	33.
Stene om mig raabe skal	IV.	195.
Stiftet Guds Son har paa Jorden et aandeligt Rige	III.	234.
Stille, stille, Sions Dotre smaa	I.	12.
Stjernen, som blev i Øster set	III.	97.
Stjærnernes Skaber og Himlens Drot	I.	156.
Stod med Krist vi op af Døde	III.	120.
Stol du nu paa dit Fadervor	III.	228.
Stol=Kongen over Himlens Hær	I.	117.
Stol=Kongen tænkte sit Blus paa de evige Høje	III.	241.
Sto=Konning i al Evighed	I.	241.
Stormægtige paa Jordens Vold	III.	76.

Svag er jeg, men Gud er god	IV.	137.
Svøbelse=Barn i Krybbe lagt	III.	59
Syndefaldet knytter Kanden	IV.	90.
Syndens Sold og Straf er Død	III.	269.
Syndernes Forladelse	I.	398.
Syndsforgældelse af Naade	IV.	91.
Syngesmaa jeg Morgenjaugen	IV.	205.
Synger, Himmel, Jord og Hav	I.	376.
Synger højt, saa det kan høres	IV.	198.
Syng, Guds Folk! med Hjærtens Glæde	I.	119.
Syng højt, min Sjæl, om Jesu Død	I.	250.
Syng med os, baade Mark og Skov	IV.	241.
Sæden fra Himlen er Guds Ord	III.	126.
Søde Gud! din Engle=Skare	IV.	258.
Søde Jesus! Davids Rod	I.	177.
Søde Jesus, Sulens Fyrste	II.	96.
Søde Jesus! vi er her, af din Mund	I.	126.
Søde Jesus! vi er her, i dit Hus	III.	9.
Søger ej Liv paa Dødens Grund	III.	194.
Søger først Guds Riges Fred	III.	331.
Søg Herren, hvor han er at finde	III.	213.
Søndag er vor Herres Dag, ej som Daarer mene	I.	136.
Søndag er vor Herres Dag, ikke dog som Daarer mene	III.	3.
Søndag=Morgen fra de døde	I.	133.
Sonnen af Guds Fader=Hjerte	I.	155.
Søn var Judas af de Dgle=Unger	I.	213.
Sorger ej for dem, der sove	I.	401.
Tag det sorte Kors fra Graven	I.	302.
Tag det sorte Kors fra Graven	III.	188.
Takker den Herre, som Sorgen omvendte	I.	355.
Takker Herren for Naade stor	III.	226.
Takker Herren god og mild	III.	20.
Takker Herren! thi han er god	III.	321.
Takker med Flid kun een af ti	III.	323.
Tak, vor Fader i det høje	III.	15.
Tak, vor Frelser, alle Dage	IV.	180.
Talsmand, som paa Forderige	I.	393.
Tegn skal der ske for Donnedag	III.	33.
Thomas Ringo er Salmisten	II.	123.
Ti, alt Kjød, for Mafsyn haas	I.	216.
Tidende ny til Verdens D	III.	152.

Tider skifte, atter kom	I.	346.
Til Fodninghjem vor Drot nedfoer	IV.	80.
Til Helvede vor Drot nedfoer	I.	47.
Til Helvede vor Drot nedfoer	III.	132.
Til Himmels foer den Grens Drot.	I.	267.
Til Himmels foer den Grens Drot.	II.	91.
Til Himmels foer, som Gud og Mand	I.	316.
Til klart Guds Nafn vi skal se	I.	93.
Til klart Guds Nafn vi skal se	IV.	216.
Til vor Forsamlings Pavlun.	I.	336.
Dimeligt Gods, det er Rigdom uden	III.	301.
Tjene kan ingen Herrer to, Judas	IV.	27.
Tjene kan ingen Herrer to, Kristus	III.	337.
Tolderen slog sig for sit Bryst	III.	309.
Tolderen som det tabte Jaar	III.	286.
Tou det, Himmel, syng det, Jord	III.	373.
Triumf! nu er det vist	III.	230.
Triumf! Triumf! vor Sol er nu oprunden	I.	293.
Trods den beseglede Sten	I.	111.
Trods Pængselens Smerte	I.	60.
Trods Pængselens Smerte	IV.	14.
Troende Sjale.	I.	210.
Troen er i Hjærtet inde	III.	340.
Troer du paa den Helligaand.	IV.	87.
Tronen under Kerubimer	II.	32.
Tro og Haab og Kjærlighed	III.	279.
Tungen er Hjærtets Hoved=Tolt	III.	265.
Tusend Aar stod Kristi Kirke	I.	15.
Tusende Hvirvler paa Tromme vi slaa.	I.	362.
Tvang til Tro er Snak i Taaget	I.	41.
Tør end nogen ihukomme	I.	13.
Uden Ord er Daaben Vand	IV.	11.
Ude paa Dybet drag en Dræt	III.	290.
Udfrittes du, hvoraf vi veed	IV.	15.
Udmundne er de gamle Dage	IV.	249.
Utte i Faare=Klæder ej	III.	300.
Under Korset stod med Smerte	I.	231.
Underlig gaar paa Jord det til	IV.	146.
Undervejs var til Sankt Peder	II.	99.
Ungdommelig, udbøelig	III.	184.
Ungdom og Biedom de fulgtes ad	II.	65.

Urolige Hjerter	III.	329.
Utallige Blomster	IV.	210.
Vaagner op, I Folt, som jove	I.	118.
Vaagn op, du Helgen=Rjæde	I.	125.
Vaar i Guds Rige, velkommen paa ny	I.	309.
Vaj nu, Dannebrog, paa Boven	I.	326.
Var Gud ej med os nu til Dags	III.	89.
Var I ikke Galilæer	I.	24.
Var I ikke Galilæer	II.	93.
Var Vandet alene	I.	399.
Bed Babylons Floder	I.	9.
Bed den Helligaand undfangen	IV.	71.
Bed den opstandnes tomme Grav	III.	193.
Bed Jordans Færgesteder	II.	69.
Bed Kundstabs=Træet uretvis	I.	123.
Bed Midnats=Tid blev Morgen=Stjær	III.	41.
Bed Sæden, som den falder	I.	142.
Velkommen, Mand fra Himlen	I.	392.
Velkommen igjen, Guds Engle smaa	I.	197.
Velkommen, Morgenrøde	IV.	157.
Vel modt, I Kristne fromme	I.	5.
Velsignelse, al Jordens Larv	III.	17.
Vender du, som Gud har kaldt	IV.	38.
Venner! lad os ihukomme	I.	91.
Verden er, som man den tager	I.	40.
Verden! o Verden! hvi frister du mig	III.	134.
Verdens Born har mangt et Sted	III.	8.
Verden siger i en Sum	IV.	62.
Verdens Zgenfødselse	I.	237.
Verdens=Riger, som over Muld	IV.	192.
Verden vor Gud har elfset saa	III.	268.
Vidunderligt af alt paa Jord	II.	134.
Vi er et Bænk af Herrens Haand	III.	255.
Vi har hos os en stor Profet	III.	341.
Vi Kristne paa Gud Fader tror	IV.	44.
Vil du Kirkens Spir forgylde	I.	94.
Vil nogen vide, hvor Kirken staar	IV.	191.
Vinde og tabe er Rjohmands=Brug	IV.	150.
Vingaards=Kogt og Uger=Dyrkning	I.	145.
Virkeligt det nu er blevet	I.	352.
Vi jamles for dit Nafnu her, o Gud	III.	7.

Vi jamles for dit Mafyn her, Stolkongen.	I.	129.
Vi stole paa den Helligaand	I.	391.
Vi traadte ind ved Daabens Pagt	IV.	106.
Vi troer alle paa den samme Gud	IV.	33.
Vi troer, at den Helligaand	IV.	86.
Vi troer paa den sande Gud	IV.	46.
Vi tror paa Gud Fader	I.	45.
Vi tro, som vi ved Daaben svor	I.	46.
Vor Alderdoms Trost og Stotte=Stav	I.	107.
Vor Fader god i Himmerig	I.	89.
Vor Fader over Skyer blaa	III.	223.
Vor Fader, vor Staber, vor Gud	IV.	63.
Vor Frelser, du, som dode	III.	173.
Vor Frelser frit sin Fjende	II.	83.
Vor Frelser opstod fra de dode	I.	255.
Vor Frelser, ved dit Naade=Vord	I.	370.
Vor Gud er død hinsides Hav	II.	115.
Vor Gud, han er den sande Gud	IV.	37.
Vor Gud, han er saa fast en Borg	III.	368.
Vor Gud som Moder=Fugl i Lund	I.	366.
Vor Herre han er en Konge stor	III.	94.
Vor Herre han var et lille Barn	II.	63.
Vor Herre Jesus, Gud og Mand	IV.	287.
Vor Herre Jesus Krist, Guds Sou	IV.	113.
Vor Herre kom til Jordans Flod	I.	382.
Vor Herre! lad Lyse dit Mafyn blidt	IV.	243.
Vor Herre! lad os aldrig glemme	III.	354.
Vor Herres Jesu Mindefest	IV.	175.
Vor Herres Jesu Mindefest	IV.	176.
Vor Herres Kost skjult er i Troens Ord	I.	75.
Vor Herres Kost er Kirkens Maud	I.	74.
Vor Herre! til dig maa jeg ty	III.	102.
Vor Jesus kan ej noget Herberg finde	I.	185.
Vor Kirke=Dør vel luffes op	I.	44.
Vor Sjæl er frelst fra Synd og Død	III.	51.
Vor Staber=Maud og Herre kjær	IV.	112.
Vort Løsen er vor Tro og Daab	I.	73.
Vort Løsen er vor Tro og Daab	IV.	110.
Vor Tro er den Forvisning god	IV.	35.
Vor Tro er Hjærtets Visshed paa	III.	361.
Vuggens Engel kom til Jord	I.	310.
Vær du højslovet og velfignet	IV.	171.

Vær trostlig, Sion, Jesu Brud	I.	20.
Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid, Zulnat	III.	26.
Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid, Sand-		
heds Aand	III.	71.
Ypperlig Højtid med aandelig Glæde.	I.	315.
Egypten var plaget saa saare.	II.	25.
Ære og Pris og Dyd.	I.	168.
Ære være Gud i det høje	III.	175.
Dine! I var lykkelige	III.	316.
Dimme Taarer, Hjærte-Toner	I.	278.
Zusfer, lille! du at leve	IV.	36.

Rettelſe.

IV. Nr. 1, Vers 5, Lin. 3 here læs: føre.

